Noita R. Ipsni

DRUMUL SUFLETELOR

Ediție îngrijită şi cuvânt înainte de Pascal Ilie Virgil

KOGAION FILM
BUCUREŞTI, 2005

Tehnoredactare computerizată: Costel Păun
Consultant editorial: Vera Maria Neagu

ISBN 973-0-03999-2

CUVÂNT ÎNAINTE

Cred cu toată convingerea că o astfel de carte nu are nevoie de prefață, de acel fel de prefață, adică, care devine un fel de compendiu al întregii lucrări şi care îi oferă lectorului ideea şi cheia cu care să înțeleagă totul, uneori chiar stârnindu-i şi o anume plictiseală pe care prefațatorul poate o va fi avut-o la citirea manuscrisului.

Şi tocmai pentru a întări că ceea ce veți citi de aici încolo nu o să vă plictisească absolut deloc – şi aici ne referim la gândurile autorului pentru care faptele şi ideile folosite din cărți memorabile sunt ca pitonii de alpinişti rămaşi înfipți în *stânca cunoaşterii* (câteodată acoperiți poate de uitare, niciodată însă pierduți) ce ne sunt sprijin în ascensiunea muntelui înțelegerii – nu pot să nu vorbesc despre conexiunile care-mi apar brusc în minte, cu toate că autorul nu a avut, probabil, nici cea mai mică intenție de a mă face să zbor exact acolo cu gândul.

Fireşte, el ştie foarte clar că doza de înțelegere a cărții sale este sporită de sumedenia de întrebări pe care le pune şi cărora le răspunde, dar care lasă deschise şi alte căi potrivit imaginației fiecăruia.

Să-şi închipuie oare atunci când vorbeşte despre sala imensă, construită în jurul unui gol interior, cu rafturi de biblioteci supraetajate ale căror cărți adăpostesc informații (adevărate *semințe de gânduri*, de unde şi întrebarea pe care şi-o pune dacă *gândurile aparțin oamenilor sau oamenii aparțin gândurilor*), că îmi voi aduce aminte de Borges din

perioada când, fiind director al Bibliotecii Naționale din Buenos Aires, spunea că îşi imaginează paradisul sub forma unei biblioteci?

Sau să se gândească că îmi va ajunge gândul la nuvela lui Bulgakov, “Inimă de câine”, atunci când vorbeşte despre posibilitatea inteligenței de a deveni, când este lipsită de înțelepciune şi de morală, distrugătoare şi demonică? Pentru că şi câinele lui Bulgakov, supus unui experiment care îl transformă în ființă umană, devine, prin simplă acumulare de informații, o bestie cu chip de om. Răul, aşadar, este mult mai accesibil unui spirit neevoluat, gregar, şi uneori ajunge să fie făcut doar din plăcere.

Dar poate că tot acest mod de comunicare al lui se bazează pe metafore, comparații şi parabole, pe conexiuni despre care ştie că fiecare dintre noi le va face într-un anumit mod şi spre o anumită direcție. Ştie că noi, cititorii lui, suntem diferiți şi că vom interpreta conform propriilor idiosincrazii. El, autorul, doar aruncă câteva semințe pe care şi le doreşte încolțind în mințile şi sufletele noastre. Şi, cel puțin la mine, ca unul dintre primii lui cititori, au încolțit şi acum cresc.

Vouă, cititorilor care veți urma de aici înainte, nu vă dezvălui mai mult, pentru că veți înțelege şi veți interpreta singuri. Dar nu mă pot abține să nu pomenesc de punctul de vedere cu totul nou care-l transformă pe Iuda trădătorul în Iuda prietenul lui Iisus Hristos, servind astfel cauza creştinismului.

Citându-l pe autor să credem cu el în *gândurile inspirației* care *vin în mințile noastre precum izvoarele în vârfuri de munte, pentru ca apoi, prin curgerea lor spre ocean, să parcurgă un lung drum spre a potoli setea cât mai multor suflete…*

Pascal Ilie Virgil

NOI ÎNŞINE
CIVILIZAȚIA INILOR
IZVORUL DE LUMINĂ
ARHEOLOGIA VIITORULUI
COLECȚIE DE GÂNDURI
CAPITOLUL 666
URME PE NISIP

Tuturor profeților.

Lui Moise, Iisus și Mahomed, pentru îndrumarea pe Calea Adevărului.

Pentru ce au fost, sunt şi vor mai fi, cel puțin tot atât cât vom fi şi noi să-i prețuim!

Mediilor de informare.

În special Discovery Channel, BBC Learning şi National Geographic Channel pentru îndrumarea pe calea cunoaşterii.

Această carte are o misiune extrem de grea...

Aş putea spune că similară, poate, cu aceea de a explica celulelor, vii şi independente, ce compun întregul corpului tău, ce se întâmplă cu tine, să spunem, în clipa în care începi o nouă zi!

Sau ce este societatea umană; unde am ajuns ca civilizație…

Aşa că am dreptul să-ți cer toată răbdarea.

Vei primi informații ca părți ale întregului pe care îl vor reconstitui, la final.

Cartea deschide o nouă dimensiune a înțelegerii. Pentru a nu mai bâjbâi în întunericul necunoaşterii, pentru a lumina ***drumul*** *şi a-l face mai uşor de parcurs.*

O să poți ***citi*** *traducerea* ***filmului*** *pe care îl trăieşti, înțelegându-l întru totul!*

O să-ți fie însă precum copiilor atunci când află că nu există bătrânul Moş Crăciun aşa cum îl credeau ei.

Ce preferi oare să ştie copilul tău despre cadourile primite de Crăciun? Adevărul sau minciuna?

Sacrificiul tău de a procura banii, căutarea cadoului potrivit, noblețea gestului de a-ți împrumuta laurii Moşului , nu le găseşti a fi mai importante decât povestea cu Moş Crăciun?

Desigur, însă, asta la momentul potrivit...

Omenirea are vârsta la care începe să devină adultă!

O să ştii cine, ce şi de ce eşti, exact, indiferent dacă o să-ți placă sau nu... Vei putea fi nu mai bun, ci direct ***bun****, atât cu cei din jur cât mai ales cu tine însuți...*

Țărmul este plin de nisip alb. Doar aici, unde valurile dispar, este mai închis la culoare. Adie o briză caldă, plăcută şi încărcată de esențe. Şi de zgomotul ***matern*** – liniştitor al valurilor. *Le auzi?*

De o parte oceanul albastru, iar de cealaltă parte, mereu verde, vegetația tropicală...

Aici, acum, ne aflăm la... ***originile trupului****!*

Pentru că, la ***originile spiritului*** *o să mergem ceva mai târziu, într-o peşteră. Acolo unde, pe pereții de piatră, stau* ***desenate*** *primele imagini. Preistorice...*

Plaja este plină de urme de tot felul ce vin şi pleacă în toate direcțiile! Mă uit de ceva vreme la două dintre ele. Stau imprimate pe nisipul ud.

Prima este o urmă de animal. Perfect întipărită în nisip. Este exactă şi adevărată. Curburile ei tridimensionale sunt forme ideale. Se văd bine detaliile. Până şi înțepăturile ghearelor în nisipul fin. Urma este încărcată de *informație*: specia, sexul, traseul urmat,... până şi greutatea.

A doua urmă este desenul făcut cu un băț ce a zgâriat nisipul ud: două arce de parabolă, alăturate simetric, ce formează clasica formă simbolică a inimii. Nu este un desen perfect, ori cu multe date înmagazinate propriu-zis în el. Presupune, însă, ceva. De fapt, presupune multe...

Prima urmă, ***inconştientă***, adevărată şi materială, este încărcată de *semnificații natural-existențiale*.

Cea de-*a doua* urmă, ***conştientă***, este încărcată *de informație inteligentă...*

Este exprimarea voluntară a unui sentiment şi creată de cineva în mod intenționat pentru cei ce o vor vedea de aici încolo.

*

Ce ştim noi?

Ştim că suntem alcătuiți din celule vii, independente, ce se nasc, îşi fac folosul interacționând între ele, apoi între ele şi mediu, după care mor.

Celulele nu pot conştientiza ceea ce noi ştim deja despre ele, şi anume faptul că sunt formate din atomi.

Din atomi pe care numai Dumnezeu singur putea şti să-i alăture în această incredibilă minune!

De asemenea, celulele nu ştiu să conştientizeze nici rolul lor şi nici următoarea etapă sau treaptă pe care ele însele o formează: ***ființele***!

Tot aşa, poate, cum nici noi nu ne ştim rostul pe pământ! Abia acum începem să înțelegem ce anume formăm la rândul nostru. Noi ca omenire!

Care este scopul *efemerei* ***individual****-existențe* ori – nu obligatoriu – *infinite*, ***colectiv****-existențe...*

În paginile ce urmează încercăm să aflăm dacă suntem suficient de maturi pentru a începe... începutul înțelegerii.

Sau câți dintre noi...? Pentru că...

...rândurile ce urmează nu se adresează oricui ştie să citească...
Au menirea să aducă răspunsuri.
De răspunsuri au nevoie doar
cei ce-şi pun întrebări!
Despre ei, despre noi, despre tot şi despre toate.
Întrebări de genul….

Cine suntem?

De ce existăm?

De ce nu suntem egali?

Ce au fost regii?

Cum, un om fizic nevolnic şi bolnav, cum era Nero, a făcut să tremure armate de războinici, cum de i-a obligat să se lupte între ei, în final determinându-i să-şi dea foc propriului oraş, propriilor locuinţe?

Câtă putere au ei şi de ce?

De ce există piramidele?

Cum i-a determinat un faraon, un om deci, pe zeci de mii de oameni, desfăşuraţi de-a lungul a generaţii întregi, să nu facă altceva din toată existenţa lor decât să ducă la îndeplinire viziunea lui: construcţia Piramidei?

De ce a apărut independent şi pe continente diferite, aproximativ în aceeaşi perioadă, aceeaşi idee, a piramidei ?

Este vreo legătură între marile piramide şi desenele uriaşe din Nasca?

De ce ne mândrim că avem unul dintre cele mai mari creiere de pe planetă?

De ce nu folosim decât 10 % din el?

De ce nu facem legătura între aceste două concluzii?

Sau ce face restul de 90 %?

Există în craniile noastre degeaba?

Sau stă de milioane de ani şi aşteaptă ceva?

Ce? Să devenim altceva în urma evoluţiei?

Să mai 'creştem' pentru a avea acces la el în întregime?

La acel 'ceva' din creier la care numai cei supradotaţi au acces – parţial totuşi? (Cei ce fac socoteli mintale imposibile, cei care îndoaie metale cu puterea gândului?)

Dar de ce nu mai evoluăm fizic, vizibil?

Oare ***evoluţia fizică a omului*** *a ajuns la final?*

Este ea înlocuită de ***progresul tehnologic ca rezultat al evoluţiei spiritului?***

Al ***omenirii ca entitate****?*

Nu mai este necesară evoluţia fizică pentru că evoluăm intelectual cu paşi uriaşi?

De ce suntem mai deştepţi decât părinţii noştri?

De ce copiii noştri sunt cu mult mai deştepţi decât noi? Şi mai devreme decât am fost noi.

Ce este informaţia?

Dar computerul?

Internetul?

De ce omenirea dă cea mai mare importanţă informaţiei şi comunicării?

Nu-i aşa? Atunci de ce cel mai bogat om al planetei este 'părintele modern' al pc-ului ?

Sau de ce primele trei companii de servicii de Internet valorează la bursă peste 145 miliarde dolari?

Nu funcţionează şi aici legea universal valabilă a cererii şi ofertei?

Ce este muzica ?

De ce o melodie îţi place abia după mai multe audiţii? De ce dintr-o selecţie de melodii noi, unele îţi displac, iar altele nu? După câteva ascultări poţi face pasiune pentru unele dintre ele! De ce nu-ţi plac de la prima audiţie, precum o mâncare gustoasă?

De ce nu putem trăi fără muzică? De la 'strămoşii' noştri (unii dintre ei... şi azi mai trăiesc încă pierduţi în timp), care cântau şi dansau în spiritul ritualurilor, şi până azi!

De ce muzica ne învăluie şi ne transportă din real în visare? Sunt porţi? Porţi spre ce?

De ce străbunicii agreau muzica clasică, bunicii valsurile, părinţii tangourile, copiii rock-ul, nepoţii pop-ul-disco, strănepoţii disco-house-ul?

De ce fiecare generaţie poate agrea şi piese de dinaintea ei?

De ce nu şi invers? Mai curând nepotului îi va plăcea un vals decât bunicului un trance!

Oare este o legătură între nevoia de creştere a tempo-ului din muzică şi creşterea gradului de inteligenţă al noilor generaţii ?

Ceva de genul creşterii frecvenței de lucru a microprocesoarelor din computere?

La fel cum într-un computer de generație veche nu poate funcționa un program de generație nouă, în timp ce pe un computer recent pot funcționa inclusiv programe vechi?

Cum spuneam, suntem oare martori ai evoluției spiritului ființei umane?

De ce azi nu se mai fac construcții în genul piramidelor, al vechilor palate sau al catedralelor uriaşe, sculpturi sau picturi?

Tocmai azi, când beneficiem în plus de ajutorul tehnicii actuale!

Unde au dispărut cunoaşterea, inspirația şi talentul arhitecților, sculptorilor, pictorilor, inginerilor care au creat tot ceea ce astăzi constituie obiectivele atât de vizitate din centrele civilizației? Aceeaşi energie a omului… spre ce este canalizată azi?

Şi de ce simțim nevoia să le vedem? Cine ne cheamă? Să le atingem… Să confruntăm imaginea din minte cu realitatea…

De ce simțim nevoia să ne uităm în ochii interlocutorului nostru?

Ce se “transmite” prin ochi fără ştiința noastră?

De ce ferim “privirea” când discutăm cu un nevăzător?

Sau când avem ceva de “ascuns”?

De ce, oricâte condiții superioare de trai ar obține emigranții într-o nouă țară, nu se vor simți ‘ca acasă’ niciodată? De ce abia copiii lor se vor simți?

Ce ne determină, în sport, să ținem cu ‘ai noştri’?

De ce în ordinea club, oraş, țară, continent?

De ce mai întâi au fost zeii? – mai mulți…

Apoi Dumnezeu- unul singur…

De ce azi omul tinde spre o relație “individuală” cu Dumnezeu?

Care poate fi înțelesul vorbelor:’Dumnezeu este în voi’?

Ce este frumusețea?

Ce este inteligența?

Ce este geniul?

De ce genele frumuseții se transmit, iar cele ale geniului nu?

Unde sunt copiii lui Leonardo, Michelangelo, Shakespeare, Edison, Einstein, Jules Verne…?

Sau, te-ai întrebat, ce au fost părinții lor?

Cine erai azi, dacă alt spermatozoid reuşea?

De ce omul face orice pentru a salva un copil şi în acelaşi timp nu ezită să-i trimită pe front, la moarte sigură, pe adulți? Cu milioanele, chiar ?

De ce, deşi acum 300 ani nici nu existau, azi SUA au ‘evoluat’ pe primul loc în lume?

Cum a fost posibil, ce fenomene s-au întâmplat?

De ce nu una din țările cu 'tradiții' şi cu mii şi mii de ani de existență?

De ce dintre toate limbile pământului cel mai mult a prins… engleza?

Ce sunt banii?

Ce este timpul?

Ce sunt vedetele, personalitățile publice?

De ce ne simțim 'atraşi' de ele?

Imaginea din creierul nostru ne obligă să vedem originalul ?

Dacă nu cunoaştem respectiva vedetă (din altă țară), nu ne spune nimic întâlnirea cu ea. Ce se întâmplă?

De ce dormim?

Ce sunt visele?

Ce este inspirația?

Dar talentul?

Vor merge sau nu mai departe civilizațiile ce azi încă vânează cu arcul? Vor evolua ca şi noi? Vom citi cărțile lor sau vom vedea o marcă de automobil construită de ele, vreodată?

Ce legătură există între ***instinct,*** *la animal, şi* ***tradiție,*** *la om?*

Ştim ce să facem cu trupul după moarte, dar.. ***ştim şi unde să-i aşezăm sufletul****?*

La toate aceste întrebări şi la încă altele vei găsi răspunsuri ce respectă 'gramatica logicii' în rândurile ce urmează şi vei fi pregătit să-ţi răspunzi şi la cele pe care le vei găsi singur...

*

La începuturi, noi oamenii – ***şi doar noi*** – am zeificat totul. Am avut zei pentru soare, pentru stele, pentru ploaie, pentru vânt, pentru foc şi pentru apă. Pentru belşug, pentru viaţă şi pentru moarte. Pentru bine şi pentru rău. Mai apoi, înţelegând ***fenomenele,*** oamenii au început să-şi împuţineze, pe rând, zeii. Ploaia, norii, fulgerele, planetele, sistemul solar şi toate câte cele... au devenit fenomenele de care se ocupă ştiinţa, acceptate azi de noi toţi drept cunoştinţe comune.

... Salutări aici de la **Giordano Bruno***, al cărui trup doar – din fericire – a fost ars pe rug din cauza fricii imaginare a omului de a nu-l supăra pe…* ***Tatăl nostru****!* ***O blasfemie,*** după cum era socotită atunci, *stă azi drept prima piatră la temelia cunoaşterii omenirii!*

Probabil că ne găsim foarte aproape de ***marea cunoaştere***, pentru că am rămas doar cu un singur zeu şi anume, DUMNEZEU !

Căci, într-adevăr, El este unic. Chiar dacă fiecare seminţie şi-L imaginează încă după propriul aspect – alb, negru, măsliniu, galben, roşu şi în câte alte *culori*, El există.

Poate nu chiar în forma imaginată după închipuirea şi chipul... omului.

Ci în forma Lui, reală...

A-L nega pe Dumnezeu înseamnă a nega chiar propria noastră existență, în care se oglindeşte tot ce este în jurul nostru, sfera cunoaşterii, întreg ***universul***.

Dacă Dumnezeu n-ar exista, n-am exista nici noi pentru a ne pune întrebarea!

Azi cunoaştem foarte multe lucruri şi înțelegem din ce în ce mai ‘adânc’, iar asta intră în contradicție cu *obligativitatea de* a accepta lucruri stabilite de cei ce cunoşteau atât de puțin. Este ca şi cum ai pune profesorii să învețe de la elevi!

Dar ceva, nu ştii ce, îți spune că poate cei de demult, deşi nu ştiau prea multe, erau însă mai aproape de început, de apariție. Şi asta te intrigă puțin. Şi te aşează astfel pe una din cele trei trepte: a credinței, a ateismului sau a expectativei...

În concluzie, marea dilemă azi, cea care din păcate îi îndepărtează pe mulți de credință, este greutatea de a explica *puținul* cu *enormul*.

Respectiv *puținul* trebuie înțeles prin şi mai firavul bagaj de cunoştințe al celor care au trimis mesajul inițial de ***bine***, iar *enormul* prin cunoaşterea actuală, prin exploziva cantitate şi calitate de ***informații*** în care trăim azi, datorită progresului tehnologic.

Acelaşi progres tehnologic care, după cum o să înțelegem împreună mai târziu, reprezintă transformarea ***evoluției***! Evoluția... evoluției.

Pentru că, dacă n-ai băgat de seamă încă, ***evoluția speciilor*** *s-a transformat în* ***progresul tehnologic! Transformarea trupului*** *a evoluat în* ***cunoaştere*** *pentru* ***spirit!***

Să nu mai aşteptăm azi ca şi alte maimuțe să înceapă să se umanizeze. Să începem să devenim noi, din copii, adulți.

Să încercăm să ne înțelegem pe ***noi înşine*** şi să ne ducem menirea pe drumul firesc.

1

Noi înşine

Hai să *intrăm* puțin în noi înşine.

Toată ziua observi în stânga şi în dreapta lucruri, fapte, *viața*. Câteva zile, ții minte aproape totul.

Apoi, fără să realizezi, amintirile mai vechi de câteva zile, dispar.

Şi totuşi ți le reaminteşti: vezi un chip şi ştii dacă l-ai mai văzut sau nu, vezi un cadru de film şi ştii dacă l-ai văzut sau nu, auzi un banc şi ştii dacă l-ai auzit sau nu... O stradă, un loc, un obiect, orice. O melodie… Totul rămâne înregistrat în memorie, doar că uitaseşi de ele. Trebuie să-ți reamintească *ceva* sau *cineva* şi... gata!

Ce se întâmplă?

Să vedem ce se petrece din momentul în care te trezeşti, dimineața.

Te desparți de vis, ți se încarcă rapid informații de genul: unde eşti, ultimele gânduri dinaintea adormirii, ce zi este, ce ai urgent de făcut. Te ridici, mergi la baie. Începe ziua.

Mai întâi mergi acolo unde ai datoria față de sistemul în care trăieşti. Mai apoi eşti liber până a doua zi de dimineață… Dacă, întâmplător, a doua zi nu este şi ea liberă...

Din momentul în care deschizi ochii începi să '*vezi*'. Să '*înregistrezi*'.

Imagini, sunete, reacții, gânduri, emoții, toate rămân în memorie. Orice lucruri vezi, fie că vrei sau nu, ele sunt la locul lor, iar dacă doreşti le poți revedea în orice moment al zilei respective.

Hai să ne închipuim o zi de sfârşit de săptămână din viața cuiva: imaginile din momentul trezirii, inclusiv o parte din vis – dacă este ceva memorabil, scurta rutină dinaintea plecării de acasă, parcurgerea traseului spre locul unde lucrează, învață sau, în general, unde îşi desfăşoară activitatea, iarăşi rutina de acolo, plecarea spre casă, împachetarea bagajelor, suirea în maşină cu întreaga familie, traseul spre o destinație, să spunem 'la țară', la părinți, drumul parcurs, depăşiri, alimentarea cu combustibil, cumpărături diverse, sosirea la destinație, îmbrățişările, masa, discuțiile la un pahar, vizionarea unui film şi, mai apoi, rutina culcatului.

Înainte de a adormi îşi poate trece în revistă întreaga zi. Informațiile sunt la locul lor. Apoi, adoarme…

Se trezeşte ...

Începe o altă zi. Iarăşi, acumulează imagini, precum o cameră video, ce captează imagine şi sonor. La sfârşit de zi, adoarme. Din nou poate 'vedea' filmul zilei trecute.

Însă, dacă vrea să vadă filmul zilei precedente, constată că are câteva ‘lacune’.

O a treia zi începe. Introduce în creier, vrând-nevrând, una dupa alta, imagini cu tot ceea ce vede.

La finalul zilei trei, îşi aminteşte perfect ce a făcut, cu lacune ce a făcut în a doua zi şi chiar mai puțin din prima zi a experimentului nostru! De fapt, al lui...

Dacă îl întrebi ce-şi aminteşte din evenimentele întâmplate cu patru zile înainte, va lăsa capul în pământ, se va strâmba, se va uita în sus, va închide un ochi mijindu-l pe celălalt şi va întreba “*ce zi era ?*”, iar dacă nu are ceva notat sau nu primeşte nici un ajutor, ori dacă în ziua respectivă nu s-a întâmplat un eveniment memorabil pe termen lung, nu va fi în stare să-şi amintească mare lucru. Sau chiar nimic!

Bun… Să zicem că-i amintim noi: a fost ziua în care… Brusc, subiectul nostru începe să-şi amintească, să povestească ziua, pe măsură ce imaginile i se ‘*încarcă’* de undeva dintr-o *memorie-arhivă*, într-o altă *memorie-actuală*.

Alt experiment: dacă vrei să spui bancuri sau glume auzite în cursul întregii tale vieți, vei fi surprins cât de puține eşti în stare să ‘*scoți’* la vedere… Deşi ai auzit probabil câteva sute sau mii!

Dacă eu încep să spun bancuri despre care ştiu că le-ai mai auzit, tu, până să termin, vei exclama: îl ştiu, gata, mi-am amintit! Şi asta se va întâmpla până la *ultimul*.

În general, dacă nu eşti chiar unul din aceia a căror menire în grupul lor este să spună bancuri, cred că eşti de acord cu ce am afirmat mai sus.

La fel şi cu filmele: dacă începi să vizionezi un film, nu de la început, să zicem, după câteva cadre vei constata că l-ai văzut. Respectiv, din suprapunerea imaginilor noi ce *intră*, peste imaginile *stocate deja* în memoria ta, rezultă răspunsul: '*văzut'*.

Cu muzica? La fel!

Asta înseamnă că tot, absolut tot ce ai văzut sau auzit de când te-ai născut şi până în momentul actual, într-un fel sau altul, este stocat în creierul tău!!!

O fi mult, o fi puțin? Cam câte casete VHS ar trebui să înregistrezi în aproximtiv 80 de ani de existență, de imagini tridimensionale, color, însoțite de sunet? Câte cd-rom-uri ar fi necesare pentru educația primită – de la grădiniță, şcoală, liceu, armată, facultate? Toate amintirile legate de activitate, de colegii de serviciu! De concedii! Totul înregistrat! Fiecare pagină din fiecare carte citită! De la poveşti la tratate! Experiența anilor de muncă! O viață întreagă… E ceva!

Poate o parte din cele 90 de procente ale capacității creierului despre care înțelegeai să crezi că stau nefolosite...

De ce însă nu poți accesa totul în orice clipă? O să vedem imediat, după ce înțelegem mecanismul stocării datelor în creier.

Până atunci, să sintetizăm :

1. Zilnic ne *intră* în creier o cantitate de *informații* vizuale, sonore, concluzii şi deducții personale asupra evenimentelor din acea zi.
2. Cantitatea de informație *acumulată* trebuie să fie *considerabilă.*
3. Ne amintim *din ce în ce mai puțin* despre evenimentele din zilele trecute – cam trei zile în medie – fără însă a pierde din cantitate, ci doar *legătura* cu datele.
4. Această legătura de acces se reface imediat dacă avem o *adresă*, o *trimitere* spre evenimentul respectiv.
5. Deşi putem povesti aproape în întregime un film, în memoria noastră filmul desfăşurându-se vizual, anumite detalii nu le reținem întocmai (detalii de plan doi, vestimentare, decoruri etc). Are loc astfel o *reducere a calității* datelor
6. Nu în ultimul rând, la sfârşit de zi, simți că-ți apare *starea de oboseală*.

Indiferent dacă ai muncit fizic sau dacă te-ai relaxat, indiferent dacă ai fost la lucru sau la o petrecere, dacă ai alergat toată ziua sau dacă ai văzut filme sau citit cărți, te simți obosit.

Dacă ieri ai făcut sport şi azi nu, nu înseamnă că azi vei adormi mult mai târziu decât ieri. Asta înseamnă că nu partea fizică a corpului oboseşte, ci altceva....

Acum să mai introducem în ecuație pe “cineva”: ***creierul***!

De ce ***creierul***, dimensionat de altfel pentru a funcționa 200 ani, are nevoie de ‘pauză’ zilnic 1/3 din timp?

Sau de ce ‘cădem lați’ de somn mai curând după ce am citit, am vizionat filme, sau am condus mulți kilometri, decât după ce am făcut mişcare?

*Am **văzut** ceva mai multe informații în primul caz decât în cazul efortului fizic efectuat?* De ce şoferul unui autobuz, şi nu şi pasagerii care au stat în picioare tot drumul, este cel mai obosit?

Ce se întâmplă...?

Să începem să *alocăm* părți ale creierului pentru diverse *acțiuni* specifice anumitor *perioade* şi să le dăm şi nume.

Să spunem că ceea ce *simțim a fi* din momentul în care ne trezim şi până adormim este *ființa **eu**-lui de zi*.

*Ființa **eu**-lui de noapte* am fi ceea ce simțim din momentul în care adormim şi până ne trezim. Pentru că tot ‘*noi înşine*’ suntem şi după ce adormim, cu ceva deosebiri totuşi! Printre altele, în vis, acceptăm să facem lucruri pe care, treji fiind, nu le-am accepta niciodată....

Creierul are *alocate* ‘*volume*’ de stocare a informației pentru fiecare din activitățile pentru care a fost creat, precum şi ‘*volume*’ de procesare a informațiilor.

Într-o nouă zi, creierul începe să înregistreze informații venite prin toate simțurile, înmagazinându-le într-un ***spațiu tampon*** (spațiul alocat din *hard-discul computerului-creier, ori al casetei video dintr-un videorecorder)*, până când volumul alocat se umple.

Din acel moment se instalează starea de somn. Am văzut cum se manifestă: incoerență în exprimare, în înțelegere sau greutate în a raționa, amețeli şi, în orice caz, imposibilitatea de a reține ceva nou (de câte ori n-ai adormit la un film, seara târziu, sau cu o carte în mână ?).

Câteodată încercăm în zadar să ne impunem să depăşim această stare. Dacă voința este într-adevăr puternică, vom *visa că suntem treji,* dar tot vom adormi.

Să ne amintim tragediile celor ce au adormit la volan!

Sau despre noi când tresărim la film, realizând că dormeam cu ochii deschişi!

Bun, ai adormit. Să vedem ce se întâmplă şi de ce *durează* 1/3 din zi, 1/3 din viața şi aşa scurtă pe care o avem la dispoziție.

Mai întâi, la *'direcție'*, trece *ființa* ***eu****-lui de noapte* şi, ajutată de partea din creier responsabilă cu creativitatea, începe să 'abereze-fabuleze' – de cele mai multe ori – desfăşurări de evenimente, care derivând din realitatea ultimelor zile, care imaginare sută la sută, ori, rar, prinzând uşa inspirației crăpată, generează o acțiune sau idee ce poate fi folosită după trezire.

Despre vise, însă, vom vorbi mai târziu. Acum ne întoarcem, în linişte, la cel care doarme.

De ce noi în linişte, în timp ce el face un zgomot infernal, sforăind, iarăşi, vom vedea mai târziu..

Toată informația înregistrată în ***spațiul tampon*** trebuie sortată, iar mai apoi mutată, pentru a putea face loc celei ce are să vină în ziua următoare.

Nu? Cum ar fi altfel, să spunem : « eu nu merg azi la film că nu mai am loc liber in cap » (*hard-disc, caseta video*)?...

Ori: «eu nu mai dorm vreo două săptămâni pentru că intru în sesiunea de examene şi am de 'încărcat' în cap câteva manuale! O să dorm după examene cât va fi nevoie!»

Nu merge. În momentul umplerii spațiului alocat, intrările de date se opresc!

Informația este mutată! Totul luat pixel cu pixel (punct cu punct), cadru cu cadru, peste 24 de cadre (poze) / secundă de '*film*'!

Să ne imaginăm un astfel de cadru, luat din drumul în autobuz spre serviciu, drum de 30 minute, în care am privit pe geam, din mers, fără mare interes la ceea ce se întâmplă pe stradă.

De văzut, ochii au văzut tot. Creierul, pentru a face cât mai mic *pachetul* de date, analizează şi elimină tot ce nu prezintă interes, cum ar fi ***exteriorul unui spațiu central al focalizării***, detalii sub o anumită scară etc. Păstrează imagini asupra cărora subiectul a manifestat interes: o persoană cunoscută ce mergea pe stradă, o clădire interesantă, o vitrină, un program de pe uşa unui magazin, un accident, diverse alte imagini care poartă ataşate eticheta: *de reținut*!

Dacă ai lucrat cu programe foto în calculator, funcțiile de tăiere şi renunțare a exteriorului unei porțiuni de poză poartă denumirea de '*crop*', iar cea de renunțare la micro-detalii, '*resize*', în scopul micşorării spațiului ocupat pe

hard de poză, după ce va fi salvată (*înmagazinată*). Pe măsură ce informaţia este *croită* şi *micşorată* în detalii, pachet cu pachet, fişier cu fişier, este mai apoi comprimată (pentru cei familiarizaţi cu calculatorul: *arj*-uită) şi mutată într-o locaţie, un spaţiu din creier, să-i spunem ***camera arhivei***.

Mutată înseamnă, totuşi, rescrisă.

Această comprimare este întâlnită, cum spuneam, în lumea computerelor. Astfel, un film ce ocupă pe un DVD aproximativ 5 gigabiţi (5000 megabiţi) este transformat în format DIVX ocupând aproximativ 700 megabiţi, fără a pierde ceva perceptibil din informaţie, din calitate. De asemenea, muzica este şi ea comprimată din format WAV, existent pe CD şi ocupând 700 megabiţi, în formate precum MP3, reducându-se astfel la aproximativ 100 megabiţi. Compresia, în ambele cazuri, este realizată printr-o micşorare de circa 7 ori a volumului informaţiilor, mesajul ramânând intact!

Aceast mic aspect, *comprimarea* sau *arj-uirea*, este responsabilul pentru neputinţa accesării instantanee a evenimentelor stocate mai vechi de trei zile. Ca şi la calculator, nu putem accesa un fişier *comprimat* decât după *dez-arj*-uirea lui cu un program special. În cazul nostru *dez-arj*-uirea este declanşată de dezvăluirea începutului fişierului, bancului, melodiei sau filmului.

Creierul caută rapid prin arhivă similitudinea între ce i se dă ca date la intrare, cu ceea ce are stocat în fişierele din camera arhivei, le încarcă în ***spaţiul tampon*** al *fiinţei*

eu*-lui de zi*, care spune repede : *'ştiu, gata, mi-am amintit!!!'*

Acum, încă o precizare: pentru că pe zi ce trece informațiile neaccesate încă devin mai puțin probabil folositoare, acțiunile de '*crop'* şi '*resize*' se continuă în medie încă două zile succesive (se reia întreg procesul), iar după a treia zi se trece la *arj*-uirea propriu-zisă a datelor şi mutarea lor în ***camera arhivei***. Aşa se explică scăderea detaliilor amintirilor în ziua doi şi trei, precum şi '*dispariția din vedere' a* amintirilor după aproximativ trei zile.

De asemenea, în general, micile supărări, deciziile sau hotărârile luate rapid şi ca reacții la diverse acțiuni ce deranjează, dispar fără băgare de seamă după maxim trei zile.

Aşa cum nu explică, ci doar afirmă vorba:

Orice minune ține trei zile!

Tot ce am parcurs mai sus este valabil pentru informațiile generate de rutină, excepție făcând evenimentele ce se repetă sau cu importanță majoră în viața subiectului.

Mai vreau să ai în minte imaginea următoare, care va fi importantă pentru înțelegerea altor aspecte ulterioare.

Imaginează-ți ***camera arhivei*** ca pe un ***hol. Holul memoriei***. Nu foarte lat sau înalt, însă lung, cu câte un rând de rafturi pe cei doi pereți. Un rând pe partea stângă şi un rând pe partea dreaptă. În rafturi se găsesc dosare. În fața

ta, rafturile au dosare. În spatele tău, rafturile sunt goale. În timp, te deplasezi cu spatele, privind la aceste dosare, care te alcătuiesc: amintirile tale.

În centru, un ‘arhivar’, responsabil cu gestiunea dosarelor *arj-uite* de pe holul memoriei. Cere arhivarului să-ți dea primul dosar de pe raft şi citeşte ce scrie pe copertă: ziua 4. Cere-i al doilea dosar: ziua 5. Şi tot aşa, în depărtare, sunt din ce în ce mai vechile tale amintiri.

Pe masa la care selectează informațiile arhivarul, când nu eşti tu lângă el, stau două dosare: ziua 3 şi ziua 2.

Iar dacă te uiți în mâna ta dreaptă, ții un dosar: ziua 1, sau… ***azi***.

Aşa stau desfăşurate filele memoriei tale, informații imateriale, în timp şi în spațiul creierului...

O altă funcție a ‘arhivarului’, responsabil cu gestiunea dosarelor arjuite de pe acelaşi hol al memoriei, este să reaşeze dosarele după principiul colecțiilor. Adică după asemănări. Combină astfel diversele gânduri şi informații intrate, între ele, ducând în final la noi ‘*formule chimice*’ ale gândurilor. Respectiv un gând de aici, o informație de acolo, încă o observație etc., şi în final rezultă o soluție la o problemă mai veche, un up-grade la o soluție ştiută, poate o melodie, un tablou, o construcție...

Acest lucru se întâmplă în zona subconştientului, iar când soluția este *trecută* în conştient, accesată fiind printr-un nou gând, spunem: ‘*mi-a venit o idee*’, sau ‘*mi-a venit inspirația*’, sau, câteodată, chiar: ‘*evrika !*’.

Unui cioban, care a stat toată viața în câmp cu oile sale, nu are de unde să-i ‘vină o idee’ aşa cum îi vine ‘inspirația’ compozitorului sau savantului, ambii introducându-şi zilnic o ‘doza’ de informație, ca materie primă de analizat!

Cercetătorii, înainte de a descoperi ceva nou, citesc şi iar citesc, cât mai multe studii. Ca să aibă ce combina!

Dacă tot ceea ce am afirmat mai sus accepți a fi o cheie, atunci să vedem, pentru verificare, dacă ‘deschide’ uşile diverselor situații întâlnite în *real*.

De ce, pentru a grăbi somnul, citim ceva sau butonăm telecomanda televizorului înainte de culcare?

Pentru a accelera umplerea ***spațiul tampon*** *ce conduce la* instalarea stării de necesitate a decuplării ***eu****-lui de zi.*

Dacă vezi de mai multe ori un film, rămân mai multe imagini în minte, dacă auzi de mai multe ori o piesă muzicală sau citeşti o carte, reții mai multe detalii.

Arhivarul ia din dosarul în care este deja *arj*-uit fişierul filmului respectiv şi introduce în el file cu noi informații. Imaginea devine mai clară, detaliile se înmulțesc. După un număr de vizionări, fişierul ajunge să aibă aceeaşi mărime cu originalul.

Să nu uităm, de asemenea, că noul fişier primeşte un loc în dosarul zilei respective, deci mai *apropiat de intrare* în raftul arhivei şi deci mai uşor de apelat.

Încă un exemplu: pentru a învăța pe de rost o poezie, o citim de multe ori şi în zile diferite.

O să o ştim pe dinafară la momentul necesar, o s-o putem recita o perioadă mai lungă, poate chiar şi toată viața, dacă o recităm din când în când, la intervale de timp nu prea mari; iar dacă nu, atunci o uităm indiferent cât de bine o ştiam cândva. Atenție, chiar dacă o 'începe' cineva, tot nu mai ştii ce urmează. În acelaşi timp, ai senzația clară, cu fiecare cuvânt pe care îl auzi, că îl ştiai! Dovadă că, totuşi, cuvintele erau acolo, doar că tu nu mai aveai nici o cale de acces la ele.

"Repetarea este mama învățării"

De ce scriitorii, când simt că a venit momentul să scrie o carte, se retrag undeva într-un loc liniştit?

Pentru a stopa intrarea de noi informații şi devierea întregii capacități de prelucrare a datelor, a creierului, asupra datelor existente şi adunate ce vor genera noul produs.

De ce copiii mici dorm mult, în vreme ce bătrânii dorm puțin?

Copiii dorm mult pentru că au intrări masive de date – totul pentru ei este absolut nou, date pe care abia acum învață cum să le proceseze, în vreme ce bătrânii nu mai acumulează informații, nu sunt receptivi la nou şi chiar e cunoscut faptul că învață mai greu. (Pentru un examen, de pildă !)

De ce dacă adormi târziu, după miezul nopții, te scoli obosit chiar dacă îți faci orele de somn, în vreme ce, dacă adormi devreme, te scoli mai odihnit şi cu un număr mai mic de ore de somn?

De asemenea, de ce una-două ore de somn profund şi liniştit după-amiaza valorează cât 4-5 ore de somn noaptea? Altfel spus, *două ore de somn atunci când 'cazi din picioare' şi nu-ți mai trebuie somn jumătate de noapte!...*

Dacă adormi până la, să spunem, ora 12 noaptea, adică fără să-ți amâni forțat nevoia de somn, procesul de *arjuire* începe la momentul potrivit, mai ai spațiu suficient pentru 'manevrarea' informației. 'Hard'-ul nu se *blochează,* nefiind prea plin pentru a mai putea procesa datele. Dacă adormi după miezul nopții ai depăşit capacitatea proiectată de înmagazinare a noilor informații şi spațiul de manevră necesar proceselor de mai sus este redus, diversele procese *'stând'* la coadă să le vină rândul. *Arj*-uirea este anevoioasă, aşa cum va fi şi calitatea fişierelor. Ceva de genul lucrului cu un calculator plin de informații: programele, din lipsă de spațiu în manevrarea datelor, devin greoaie, încete, lucrul cu calculatorul devenind anevoios.

Un somn de după-amiază eliberează rapid o parte din ***spațiul tampon,*** dând posibilitatea arhivarului de a 'alerga' în spațiul golit alocat memorării evenimentelor zilei în curs.

Dacă ai mâncat şi băut mult, şi în plus te şi culci târziu, ştii că nu o să ai un somn tocmai liniştit! Însă dacă faci acelaşi lucru ziua şi te culci după-amiaza, nu dormi rău.

Asta pentru că la prânz ai încă spațiu de manevră a informațiilor pentru analiză şi comprimare. Noaptea însă metabolismul, luptându-se din greu cu excesele tale, cere un supliment de atenție creierului. Şi asta se traduce printr-o şi mai greoaie analiză a informațiilor, precum şi a unor procese de metabolism 'chinuite'.

Un sfat…

Când eşti atât de obosit încât îți vine să dormi "din picioare", în orice poziție şi instantaneu, ar fi cel mai indicat să dormi pentru că, altminteri, informația proaspătă, prioritară – chiar dacă neimportantă – se înregistrează în paralel cu mecanismul de arjuire (deja inițiat!) – ambele procese fiind făcute greoi şi nu tocmai corect – iar dacă 'intrările' sunt mai mari decât 'ieşirile', datele noi se vor scrie peste celelalte vechi, pierzându-le irecuperabil.

Trebuie să ai deosebită grija de filele memoriei tale, pentru că – ai să înțelegi mai târziu – diferența dintre tine în *momentul naşterii* şi tu în *momentul actual* sunt aceste file, care îți alcătuiesc personalitatea.

Tu eşti ***suma informațiilor şi experiențelor trăite***, ***citite, văzute, spuse sau învățate***.

Trăsături ale tale s-au format – pentru tot restul vieții – în urma unor acțiuni ce te-au impresionat şi care te *alcătuiesc*.

Toate aceste file sunt introduse în ***camera arhivei*** în timpul somnului şi de aceea procesul trebuie făcut corect. Dacă, să spunem, la un moment dat în viață ai văzut ceva ce te-a marcat şi te-a determinat să îți schimbi un anume tip de acțiuni caracteristice ție pentru tot restul vieții, de câte ori ajungi în pragul decizional revezi fila care te-a determinat să te schimbi. Ce s-ar întâmpla dacă fila nu ar mai exista, fiind ştearsă...?

Ai mai fi tot tu acolo?

Capacitatea de a stoca cât mai multe informații în ***arhiva memoriei****, posibilitatea de a accesa cât mai mult şi rapid din date, analiza lor corectă precum şi grija pentru auto-up-datarea ei, formează funcția numită* ***inteligența individuală.***

Viteza inteligenței de a căuta în ' baza de date' este ***spontaneitatea****.*

Prostia*, ca opus al inteligenței, se caracterizează prin mărimea redusă a bazei de date, accesarea ei greoaie, analiza dispersată, pierderea sau alterarea informației stocate şi incapacitatea de a ține minte.*

Ca prim efect, repetarea aceloraşi greşeli! 'Este prost de dă în gropi'... Şi sigur, zilnic în cea din fața propriei porți!

Informațiile formează gândurile precum literele cuvintele.

Emoțiile sunt pentru gânduri ceea ce este fraza pentru cuvinte.

Suma emoțiilor dictează conştiinței, pe care într-o mare măsură o şi formează. Conştiința ta judecă după emoțiile inspirate. Poți judeca diferit aceeaşi cauză: poți ierta sau pedepsi aceeaşi faptă în funcție de starea pe care ți-o dă emoția creată!

În timp, arhiva memoriei este refiltrată într-un mod cu totul special, iar ***informațiile existențiale*** *vor forma* ***instinctele.*** *Acestea vor fi transmise puilor născuți vii prin dublu transfer, prin gene (**ADN**) şi direct din creierul mamei în cel al puiului încă din stadiul intrauterin, iar puilor născuți prin ouă (mult redus ca volum de informație) doar prin structura **ADN**-ului*.

Astfel se explică fuga unui nou născut de antilopă, de exemplu, la vederea prădătorului. Şi asta la câteva minute de la naştere! Sau a pisoiului în fața câinelui, pe care nu l-a văzut în viața lui. A câinelui şi nu a unui alt animal, chiar mai mare, cum ar fi spre exemplu un cal, față de cei de găină sau rață, care se vor 'ține' scai după orice văd în prima zi: om, animal ori... mecanism acționat de arc rotit cu cheia.

Câte ceva şi despre vise...

Dacă te trezeşti brusc şi urmează ceva ce-ți solicită urgent toata atenția, uiți definitiv ce ai visat. Partea responsabilă cu creația din creier generează visele. *Tu cel real* devii *tu cel virtual* fără să bagi de seamă.

Visele se desfăşoară acumulându-se într-un ***spaţiu tampon de noapte (virtual)***. Dacă trezirea este bruscă şi urmată de acțiune, se poate pierde visul. Dacă este lentă, rămâne timp pentru *încărcarea* lor în ***spaţiul tampon de zi (real)*** şi înregistrarea lor ca informații pentru ziua în curs, care vor fi arjuite la sfârşitul zilei şi care te vor însoți pe parcursul vieții ori de câte ori ai nevoie de ele.

Ai realizat senzaţia pe care o încerci după ce te trezeşti, de '*vizionare*' a visului? Este chiar procesul transferului dintre cele două ***spaţii tampon***.

Senzaţia de *aducere aminte* se referă la *încărcarea* unei file din ***camera arhivei***, iar senzația de *déjà-vu* este încărcarea unei file din arhiva de noapte ce nu a apucat să fie trecută în ***arhiva de zi*** (informație ce se *salvează* totuşi undeva, în *hard-disc-ul creierului,* însă accesul la ea se face doar atunci când se suprapune peste ceva identic ce se întâmplă aievea), ori informațiile ce vin din instincte.

Omul şi-a pierdut treptat din tăria *instinctelor sale native – mergând crescător pe cunoaşterea acumulată şi pe funcția de analiză a gândirii* – şi de aceea senzația de *déjà-vu* este extrem de rară.

Puiul de antilopă – despre care vorbeam mai devreme – o simte însă mai tot timpul. El are o 'senzație' de *déjà-vu,* generatoare de stări emoționale pozitive sau negative, în fața fiecărui animal pentru a şti de cine sau de ce să se ferească sau nu, ce plante să mănânce sau să evite, în funcție de natura acestora, hrănitoare sau otrăvitoare etc.

Doarme proporțional mai mult cel ce a săpat la câmp toata ziua, în soare, decât cel ce s-a relaxat pescuind din

şezlong pe malul lacului, la umbră? Ori dorm amândoi în jur de 8 ore?

Se întâmplă să te scoli la fel de odihnit după perioade inegale de somn. Ori după activităţi diferite.

Asta deoarece ai avut mai multă sau mai puţină informaţie de arjuit în ziua respectivă.

Acum, de ce visăm?
Care este scopul viselor ?

În primul rând, îţi spun că de visat, visezi toată noaptea! Din clipa când adormi şi până te trezeşti. Ştiu, ai poate altă senzaţie, însă este uşor de descoperit: pune-ţi în câteva seri la rând ceasul să sune în mod aleator şi forţează-te ca atunci când te va trezi să-ţi notezi imediat dacă visai sau nu. Vei vedea că visul încearcă repede să 'dispară', însă dacă eşti pe fază, îl 'prinzi'.

Visele nu sunt 'lungi', sunt ca şi gândurile, de diverse 'perioade'.

Chiar când adormi, *dacă eşti atent*, poţi sesiza deformarea ultimului gând conştient în ceea ce va deveni: visul. Iar *dacă faci asta* o să tresari, revenind la realitate.

Dintre vise, ţi le vei aminti doar pe cele ce se derulau în momentul trezirii din timpul nopţii, coşmarurile care uneori chiar te trezesc (*spaima alertează într-un grad aşa de mare încât instinctul de conservare declanşează trezirea*), sau pe cele pe care le visai în momentul terminării somnului.

Partea de creier care este responsabilă cu informarea, judecarea şi luarea deciziilor, acțiunilor ființei tale, aproximativ respectivul ***'tu însuți'***, este *una singură* şi are alocată o porțiune determinată de posibilități de lucru.

Să-i spunem '*judecătorul*'.

Acum, *judecătorul*, dacă spre exemplu citeşti ceva, este atent la ce citeşti: din literele aşezate pe hârtie, traducând gândurile şi ideile din ele, îți generează imagini virtuale a ceea ce citeşti, imagini proiectate ca un film pe pânza ***spațiului tampon*** pentru a fi mai departe stocate în timpul somnului în ***camera arhivei***, ca imagini. Nu cred că ai memorate cuvinte sau pagini din "Cei trei muşchetari", ci… imagini!

Ți s-a întâmplat, desigur, de nenumărate ori, să te *'fure gândul'* în timp ce citeşti, să te gândeşti la ceva în paralel. Şi, deşi tu citeşti în continuare – şi chiar poți uneori să dai şi pagina mai departe, *judecătorul* este în altă parte... Foarte departe!

La un moment dat realizezi că nici o literă nu s-a *'lipit'* de pânza ecranului ***spațiului tampon*** şi cauți în urmă locul de unde s-a produs 'desprinderea'…

Dacă gândul este obsedant, mica eroare se poate repeta.

Scuturi din cap şi măreşti forța de concentrare, depăşind situația, iar *'filmul'* începe să *'ruleze'* în continuare de unde rămăsese...

De asemenea ți s-a întâmplat, desigur, să-ți vorbească două persoane în acelaşi timp, şi, cu toate că ai încercat să

‘*fugi*’ rapid de la una la alta şi să croşetezi cele două surse de informaţii, ştii bine că n-ai reuşit...

De ce am adus în discuţie aceste două mici exerciţii? Pentru a-ţi releva faptul că *judecătorul* este unul singur şi nu se poate încărca cu două sau mai multe sarcini simultan!

Este ca o teacă ce nu poate primi în ea mai mult de o sabie în acelaşi timp.

Asta înseamnă că în timpul somnului, *judecătorul* este foarte ocupat cu revederea, selecţionarea, tăierea, micşorarea atâtor informaţii. În plus, treaba lui este una de primă prioritate. Trebuie obţinută calitate într-un timp limită: *procesează* în 8 ore o cantitate de informaţie *înregistrată* în 16 ore.

Nu poate fi treaz în continuare, ba chiar să mai şi ‘*citească*’ împreună cu tine o carte.... Reţine acest lucru drept *faptul 1*.

Faptul 2. Ar fi foarte uşor să înţelegi ce-ţi spun mai departe dacă eşti utilizator al unui calculator personal: diferenţa de timp între pornirea unui PC oprit – cu încărcarea programului de sistem, numărarea memoriei, etc. – faţă de pornirea altuia aflat în ‘*hibernare*’. Dar, pentru că poate nu eşti *încă* un utilizator al computerelor, să-ţi explic altfel: dacă în timpul somnului ai fi *‘oprit’*, ca şi cum ai scoate din priză un vechi televizor cu lămpi, te-ai găsi într-o stare apropiată de *leşin, de pierdere a cunoştinţei!* Tot aşa cum televizorului îi ia mult timp pînă

să-ți livreze imagini, tot aşa şi tu ai fi ca şi mort! În momentul trezirii, te asigur că-ți va trebui mult timp până să afli cine eşti, unde eşti şi ce-i cu tine.

Dacă opreşti sonorul şi lumina televizorului însă, îl poți aduce în starea de ‘somn’ şi de aici, foarte rapid în starea de a livra imagini.

Important este să rămâi ‘în priză’ pentru a putea trece rapid din starea de ‘leşin’ în cea de trezire.

Şi dacă stai şi te gândeşti că, la începuturile omenirii, acest lucru putea să însemne trezirea direct în burta vreunui animal de pradă!

Aşa că s-a decis, cândva, undeva, de către cineva, ca, în timpul somnului, tu cel *real* să fii tot tu, însă *virtual*. Pentru că dacă stai să te gândeşti puțin, în momentul în care adormi tot tu eşti cel ce continuă o *ireală existență*. Nu cred că te-ai visat vreodată că ai fi altcineva. Adică sora sau fratele tău. Sau mama, tatăl ori vreun prieten... Este corect? Superman, frumos, viteaz, viu sau pe moarte, da, însă de fiecare dată tu! Te las câteva secunde să te gândeşti...

Gata? Bun... În felul ăsta eşti ‘*încărcat*’ sau ‘*în priză’* tot timpul existenței tale, gata în cel mai scurt timp să *reintri în realitate* şi, eventual, chiar să-ți aperi viața! Sigur că tu, ca om trăind într-un sistem civilizat, înțelegi mai greu, poate, însă dacă ai fi mutat brusc într-o noapte, singur, într-o pădure plină de prădători, ai realiza urgent ceea ce spun.

Mai departe, ținând cont de ***faptul 1 (judecătorul nu poate analiza două lucruri diferite simultan, respectiv să revadă evenimentele trecute şi în acelaşi timp să le înregistreze pe cele noi)*** *şi de* ***faptul 2 (ca fiind obligatoriu existențial să fii permanent într-o stare de veghe)****, înțelegi de ce trebuie să visezi*?

Tot nu? Atunci mai imaginează-ți că toată ziua stai la volan şi conduci prin necunoscut. După ce vezi o groază de lucruri şi repere (atât de multe încât le poți încurca sau uita – mai ales că mai sunt multe altele ce au să vină), pentru a nu le pierde, vrei să le notezi. Neputând trage pe dreapta maşina (ca o condiție impusă a exercițiului nostru de imaginație), îți scoți caietul, îl pui pe scaunul din dreapta şi începi să scrii. Nu cred că până termini de scris totul nu tragi din când în când cu ochiul peste volan şi că nu reduci viteza de deplasare. Dacă condusul este perioada când eşti treaz, lucrurile şi reperele sunt informațiile culese în ziua în curs iar nevoia de scris este nevoia de somn, atunci trasul cu ochiul este visul...

Şi oricum, traseul este pe şoseaua Timpului!

Nu poți să nu visezi. Imaginează-ți un monitor tv legat de 'sursa' creierului cuiva care doarme. Acum el visează şi tu te uiți la un mic film. După care, zici tu, urmează o perioadă în care nu mai visează! Ce face în momentele acelea, se gândeşte sau nu? Dacă se gândeşte, gândurile vor fi proiectate pe monitor. Tot ca un film. Dacă nu, înseamnă că eul lui, conştiința de sine, spiritul său este oprit! Nu ai cum să nu visezi, înțelegi? Nu ai cum să fii treaz sau

adormit şi să nu gândeşti: tu, sau altcineva pentru tine. Martor la ambele ‘filme’, cel al realității şi cel al viselor, eşti tu! Doar că… ‘atunci când judecătorul nu e acasă gândurile joacă pe masă !’…

Câte ceva despre sforăit...

Sforăitul. Circa 65% dintre noi sforăim. Adică ‘producem’ un zgomot neplăcut, ce se întâmplă în timpul somnului si tocmai în momentul în care toți din jur vor să se odihnească. Curios că pe tine nu te deranjează deloc! Tu nu-l auzi. Deşi orice alt zgomot, cât de mic, te face să părăseşti urgent lumea viselor.

Poate însuşi faptul că nu-l auzi ar însemna că este ceva normal, acceptat de exigentul nostru creier.

În lumea medicală, sforăitul este catalogat drept un ‘defect’ datorat obstrucției parțiale a căilor superioare însoțită de vibrația țesutului faringian, cauzat de deviații de sept, hipertrofia mucoasei nazale, polipi nazali, hipertrofia amigdalelor, hiperglosie (limba prea lungă), pierderea tonusului țesuturilor faringiene, peste care se suprapun factorii gen obezitatea, consumul de alcool sau sedative etc.

În lumea diverselor teorii inspirate de fenomenul sforăitului, poate cea mai interesantă este aceea care afirmă că sforăitul în timpul nopții ar fi un reflex antic de autoapărare, zgomotul produs (destul de grav şi poate violent) ar fi avut rostul de a îndepărta eventualii prădători ce ar fi putut ataca în timpul somnului.

Bun, doar că şi unii prădători (capete de lanț trofic) sforăie... Să sperie pe cine?...

Toate bune, însă dacă doar *aşa ar sta lucrurile atunci sforăitul ar trebui urgent catalogat drept cea mai des întâlnită 'boală' ori 'defecțiune' de pe pământ*: eu o am, soția o are, copiii o au, părinții, bunicii, prietenii o au şi ei, vecinii, colegii de muncă. Mai mult, câinii mei sforăie şi ei, pisicile de asemenea; caii, maimuțele, felinele... şi tot aşa până se epuizează întreaga... listă a tuturor vietăților care sforăie!

Totuşi, natura, creatorul nu a prea făcut greşeli atât de răspândite. Să fie totuşi sforăitul excepția care confirmă regula?

Hai să despicăm cu bisturiul logicii ce taie firul fără greş, în oricâte părți este nevoie, pentru a elibera cunoaşterea...

Orice faci când dormi (stai întins, cu ochii închişi, simți căldura sau frigul, te scarpini etc.), faci şi când eşti treaz. Cu o excepție majoră: *sforăitul!* Mai tare sau mai încet, câteodată imperceptibil pentru cei din jur, altădată zgomotul trecând prin pereți într-o altă încăpere, sforăi.

Adică ceva vibrează în tine.

Interesant că nu pe toată perioada somnului. De asemenea, dacă trezeşti pe cineva în timp ce sforăie şi-l întrebi dacă visa, o să confirme, iar dacă îl trezeşti în timp ce nu sforăie, de asemenea o să-ți confirme acelaşi lucru! Asta ar însemna că sforăitul nu este reacția corpului din timpul visării.

Putem afirma că sforăitul este un fenomen specific doar stării de somn, *un gest involuntar sau reflex*, ce se desfăşoară cu intermitență, cu intensități sau frecvențe diferite, prezente la acelaşi individ sau la indivizi diverşi, ce se petrece în paralel sau nu cu procesul de visare. Până aici nici o greşeală, fiind doar constatări ale faptelor.

***De ce sforăi, sau care este rostul acestui fenomen*?**

Pentru a înțelege, o să facem analogie cu un mic dispozitiv prezent în autovehicule şi anume o micromaşină denumită şi accelerometru sau detector de şocuri. Închipuieşte-ți doi mici piepteni metalici asezați față în față şi cu dinții întrepătrunşi. În caz de accident maşina decelerează brusc. În acest caz, dinții interconectați vor începe să vibreze şi vor *genera un mic semnal electric* ce va determina umflarea pernelor de aer (airbag-ul), protejându-i pe pasageri. Totul intră într-un gabarit de doar trei milimetri cubi şi este extrem de sigur, fiind folosit în salvarea vieții omului!

De *bio-curenți* ai nevoie în orice clipă a existenței tale: impulsuri de acționare a tot ce 'mişcă' în organism – inimă, plămâni, muşchi, gândire şi orice alt proces reflex sau voit.

În timpul zilei te mişti, te agiți, dai din mâini şi din picioare, te freci de haine sau de diverse obiecte şi asta produce curent în organism. Cinetic.

În timpul somnului stai nemişcat. Cu o excepție însă: vibrezi, undeva într-o zonă din cap, în imediata apropiere a creierului.

În timpul somnului, analiza, dar mai ales comprimarea şi '*scrierea*' informațiilor în camera arhivei, cere rețelei de bio-curenți chiar un surplus de *intensitate*. Unui corp aflat în nemişcare. Şi atunci este pornit 'generatorul' de rezervă. Sforăitul...

Sau cel puțin aceasta ar putea fi o explicație...

Pentru că tot vibrațiile pot produce căldură prin frecarea moleculelor între ele. Căldura în creştere presupune o mişcare mai intensă a materiei (tremuratul ca gest reflex de încălzire; cuptoarele cu microunde etc.), favorizând procesele desfăşurate în creier prin mărirea conductivității. Tot vibrații (unde de şoc) aplicăm şi unei site pentru a mişca particulele şi a-i mări randamentul de cernere...

Practic, nu are importanță ***cum*** *sau* ***de ce.*** *Important cu adevărat este faptul că sforăitul este clar un fenomen ce ajută creierul în ceea ce face el în timpul somnului. Şi poate că nu trebuie privit ca o boală sau o greşeală a anatomiei umane rezultată dintr-o eroare genetică.*

*

Oricum, aşa cum probabil ştii deja, în realitate neexistând alb sau negru, ci doar diverse tonalități de gri, tot aşa nici un fenomen nu verifică absolut toate cazurile.

Altfel spus, sunt oameni care nu dorm, alții care nu sforăie, poate şi unii care sunt convinşi că nu visează! (*în realitate nu-şi pot aminti*). Puțini, câteva procente, dar totuşi există! În aceste cazuri, natura a găsit poate alte soluții, particulare (comprimarea se face mai greu dar simultan cu intrarea informațiilor, cu un consum mic de energie – nesforăind etc.). Oricum ar fi, şi ei au amintiri! Nu... ?

Acum bănuiesc că ai mai avea încă nişte nelămuriri. Câteva întrebări de pus. Încerc să le pun în locul tău:

1. « Obosesc totuşi şi simt nevoia de somn chiar şi după o zi de efort fizic prelungit şi intens. Nu înseamnă atunci că şi oboseala fizică provoacă somnul? »

Hai să vedem. Eşti în sala de gimnastică. Iei o greutate într-o mână şi începi să faci exerciții de ridicare pentru biceps. Să zicem că faci un număr de 20 de ridicări, ajungând la limita puterii muşchiului. Acesta, pe lângă senzația că 'arde', tremură şi nu mai poate face nici o altă ridicare.

Ce faci? Repaus, câteva minute. După asta, reiei ciclul. Muşchiul, refăcut, repetă numărul de ridicări după care oboseşte, ajungând iar la limită şi se opreşte iarăşi. Din nou pauză, mai lungă de data asta, şi muşchiul se reface iar. Şi acest ciclu îl poți reface mereu.

A avut nevoie bicepsul ca tu să adormi? Nu.

Oboseala fizică poate conduce fără discuție la o stare generală de lipsire de putere şi de energie a organismului, însă nu ea dictează somnul!

Şi tu, care ai ridicat greutăți o zi întreagă, şi antrenorul tău care a stat pe scaun lângă tine şi te-a supravegheat, la sfârşitul zilei mergeți la culcare, obosiți!

2. « *Bun, atunci să spunem că nu citeşti nimic, nu vezi nici un film, nu te plimbi, pe scurt nu primeşti nici o informație. Stai în pat, pe întuneric, o zi întreagă. Sau închis într-o pivniță întunecoasă. Ce mai procesează atunci creierul? Ce înregistrează, ce selectează şi ce mai comprimă? Pentru că, la sfârşitul zilei, de dormit tot trebuie să dormi* !»

Să ştii că mai bine de 70-80% din informații ajung în creierul tău prin 'poarta' ochilor. Cu toate astea, tu trebuie să înțelegi întreg mecanismul înregistrării lor în felul următor.

Imaginează-ți un videorecorder având în el o casetă de 16 ore pentru înregistrare. În el intră semnal de la o cameră video pentru imagini, un microfon pentru sunete, un tuner pentru emisiuni tv şi un cablu de la un alt videocasetofon pentru copierea unui film, toate acestea fiind *'surse de informații'*.

Când te trezeşti este pornită înregistrarea. Caseta începe să se deruleze. Ai la dispoziție 16 ore de selecții.

Aşa cum se întâmplă în viața de zi cu zi, tu poți hotărî care dintre '*sursele de informații*' vor fi imprimate pe bandă. Astfel, de la ora X,00 la ora X,30 imprimi cu camera video răsăritul soarelui, apoi, prin microfon, ciripitul de dimineață al păsărelelor; de la ora X,30 la Y,15 imprimi o emisiune

care te interesează de pe tunerul tv, apoi imprimi filmul de pe celălalt videocasetofon, şi tot aşa.

Până se termină banda şi atunci eşti nevoit să te opreşti.

Poți în orice moment să scoți mufa camerei video, poate şi microfonul, poți opri şi tunerul tv şi chiar celălalt videocasetofon. Poți astfel opri toate *'sursele de informații'*.

Banda merge în continuare!

Videorecorderul nu l-ai scos din priză (nu te-ai culcat) şi înregistrează mai departe 'purici' ori ecran negru!

În fapt, gândurile tale din întuneric! Trebuie doar să-ți poți aminti pe viitor şi de ele, nu?

După 16 ore, banda se opreşte.

Altă bandă nu ai, aşa că te apuci de selectat din ea ceea ce, într-adevăr, merita păstrat, mutând selecțiile pentru a o goli şi astfel o vei avea a doua zi disponibilă pentru noi înregistrări. Te aşezi la 'masa de montaj' şi începi să scoți tot ce nu prezintă interes.

Ceea ce selectezi ca fiind important, în medie la fiecare 60 de minute, 'rescrii' (eliberând o parte din casetă, prin ştergere) pe un mediu de stocare cu o capacitate mai mare (să spunem, pentru a păstra analogia, pe un DVD), aflat într-o 'anticameră a arhivei'. Aici, în această 'anticameră', păstrezi DVD-uri cu informații nu mai vechi de trei zile. Tot ce depăşeşte acest termen este mutat şi

păstrat deja în bibliotecă, lângă celelalte, ce formează arhiva ta.

Revenim acum la ‘masa de montaj’, cea reală, din creierul tău, unde la aproximativ fiecare oră judecătorul ‘produce’ pachete de informații selectate şi comprimate, care sunt apoi trimise spre ‘anticamera’ arhivei, ştergându-se în acelaşi timp informația prelucrată şi salvată.

Fluxul informațional bioenergetic trimis, precum şi cel de ştergere, în fapt fluxuri electrice, interferează prin inducție cu circuitele neuronilor (din imediată apropiere) ale muşchilor globilor oculari (traseele de intrare), fapt ce conduce la tresăriri şi mişcări rapide ale ochilor, cunoscute drept ‘*rapid eye movements’* sau REM.

Această mutare de informații – flux electric – este activitatea electrică principală din punct de vedere al intensității din timpul somnului şi reprezintă ceea ce depistează aparatul EKG.

Celelalte activități de joasă intensitate ce însoțesc somnul reprezintă activitatea de comprimare şi activitatea de generare a viselor şi, în plus, au şi capacitatea de menținere a organismului în ‘stare de funcționare’ din timpul nopții.

Sigur, aceste operațiuni le faci noaptea, pentru a nu scăpa lucrurile importante pe care ai vrea să le înregistrezi, şi ai pentru asta la dispoziție… doar videorecorderul tău. Poate şi în cursul nopții ar mai fi fost câteva emisiuni interesante de imprimat, însă ce să faci? Videorecorderul

nu poate reda şi înregistra în acelaşi timp... şi, mai ales, pe o aceeaşi casetă!

Aşa că, atunci când vine noaptea şi când oricum se termină caseta, ți-ai format obiceiul de a opri înregistrarea...

Sigur, pentru orice eventualitate, în caz că apare ceva neprevăzut şi foarte important de imprimat (cutremur, incendiu, sau orice alt fel de eveniment ce presupune trezirea ta), videorecorderul este în priză şi are toate sursele mufate în el!

Doar că va trebui să renunți la ceva înregistrat, pentru a imprima peste!

3. « *De ce informațiile adunate peste zi se adună în acea 'casetă' (spațiu tampon), şi nu direct în alte spații din creier (arhiva) ?* »

Vezi tu, caseta de 16 ore este reală. Pentru că altfel toate informațiile din viața ta ar fi trebuit să fie stocate direct într-o cameră mare, iar tu, de undeva de sus, din apropierea tavanului, să poți vedea totul şi fiecare detaliu în orice clipă doreşti. Imaginează-ți pardoseala pavată cu foi cu imagini colorate în mişcare – amintirile ca nişte filme – şi că le poți vedea pe toate, de sus...

Însă tu nu ai acces liber decât la, să spunem, foile din ultimele trei zile. Ceea ce înseamnă că stai într-o cameră incomparabil mai mică...

Şi, în plus, aceasta şi pentru că nu poți sta, cum spuneam, treaz, şi să acumulezi informații după nevoie. Câteva zile în continuu cum ar fi necesar într-o sesiune de

examene! Acum trebuie să înțelegi clar că volumul alocat este mic şi bine determinat în comparație cu celălalt volum, arhiva, în care ai pusă la păstrare toată existența ta trecută, prezentul şi spațiu liber pentru viitoarea...

Dacă factori externi ori 'alarme' interne presetate de griji şi nevoi nu declanşează trezitul înainte de terminarea golirii ***spațiului tampon,*** senzația la trezire este de odihnă deplină, totală. Te simți bine şi deplin refăcut.

Dacă însă trezirea prematură este declanşată şi dacă spațiul tampon nu a fost în totalitate golit, te încearcă starea de oboseală încă de la trezire. Şi asta pentru că somnul incomplet efectuat nu este o obligație neîmplinită, ci informația de ieri ce încă mai ocupa spațiul destinat zilei de azi. Şi nu este un mod recomandat de a începe o nouă zi.

Trezirea prematură, survenită în mijlocul nopții, dacă a fost declanşată după golirea unei părți totuşi importante din spațiul tampon, poate conduce la 'riscul' de a nu mai putea adormi. Iar acest fenomen se întâmplă pentru că creierul dă comanda de somn doar atunci când spațiul este aproape plin, nu şi când este – să zicem – pe jumătate gol.

Cafeaua neutralizează chimic neuro-transmițătorul ce transmite comanda de somn dată de creier, amânându-l doar. După trecerea efectului acesteia eşti la fel de obosit pe cât ar trebui să fii.

Altfel, într-o zi în care ai băut cafea ai fi putut dormi doar 6 ore – să presupunem – în timp ce dacă nu ai fi băut ți-ar fi trebuit 8 ore de somn... Ori, lucrurile nu se întâmplă aşa!

În concluzie, somnul este foarte important pentru tine şi ştiu că nu îl tratezi aşa cum se cuvine. Foarte

multe din lucrurile nedorite şi accidentele care se întâmplă sunt cauzate de oboseală.

Îți imaginezi cum ar fi o zi în care toată lumea din jurul tău ar fi odihnită, binedispusă – cu zâmbetul pe buze chiar?

Ştiu că este totuşi un timp 'răpit' din viața ta adevărată şi că ar fi fost bine să dureze cât mai puțin, eliberându-ți surplusul pentru a-l trăi!

Dacă vei trăi 90 de ani, de exemplu, treizeci din ei ai dormi. Iar dacă întâmplător ai chiar treizeci de ani în acest moment realizezi exact ce spun!

Poate te bucur spunându-ți că pe la 1900 media de somn era de 10 ore/zi, azi este de 8 ore/zi şi se află în scădere cu fiecare nouă generație.

Cine erai dacă alt spermatozoid reuşea?

Să continuăm incursiunea în *noi înşine*, revenind puțin asupra unei afirmații enunțată mai devreme:

'*Diferența dintre tine în momentul naşterii şi tu în momentul actual sunt filele memoriei personale, care îți alcătuiesc personalitatea. Tu eşti suma experiențelor trăite, citite, văzute, spuse, înțelese sau învățate. Trăsături ale tale s-au format – pentru tot restul vieții – în urma unor acțiuni ce te-au impresionat şi care te alcătuiesc*'.

Pare suficient de corect, nu?

Hai să vedem ce s-a întâmplat cu tine din momentul în care te-ai născut şi până azi şi mai apoi să introducem în

aceeaşi ecuaţie o altă dată de naştere. Ce ai fi fost azi dacă te-ai fi născut mai devreme sau mai târziu, cu intervale diferite de timp...

Să ne folosim de puterea gândului şi să ne întoarcem în timp...

Îţi aminteşti de o zi, una mult aşteptată şi specială? O zi mare, când ai mers să-ţi cumperi primul computer din viaţa ta? Mai ştii magazinul? Ai spus tinerilor vânzători cam ce doreşti, cam cum să fie configurat.

*Ei au zâmbit şi te-au asigurat că totul va fi gata în câteva zile. Sunt câteva programe ce trebuie instalate (**software**) de îndată ce configuraţia pieselor ce-l alcătuiesc va fi montată pe o aşa-numită placă de bază, sau motherboard - (**hardware**) cel mai important dintre ele fiind **microprocesorul**, respectiv cel care va calcula, va gîndi! Asta ca atunci când ajungi cu el acasă şi-l porneşti să fie în stare să facă ceea ce i-a fost destinat să facă. După cele câteva zile, îl aduci acasă. De acum înainte începe cea de-a doua operaţie, mult mai grea şi care se întinde pe o durată îndelungată. Trebuie să instalezi în el o groază de programe. Programe cu care îţi vei putea atinge toate scopurile pentru care există el, calculatorul. Îl vei folosi chiar şi la serviciu! Şi vei lucra la el o perioadă îndelungată.*

Atât de îndelungată încât aproape poate coincide cu ieşirea ta de pe scenă...

Deci atunci când cumperi calculatorul, acesta îți este livrat cu nişte programe speciale, de sistem (windows), preinstalate, care îl fac practic să funcționeze. La aceste programe nu prea ai acces şi, în orice caz, nu este necesar să umbli. Celelalte programe, ce se înnoiesc în fiecare an, sunt programe de lucru ce îți vor folosi pentru tot ce vei dori să faci cu acest instrument, cu această unealtă a minții!

Oricum, de aici încolo trebuie doar să-l legi la o sursă de electricitate, să-l fereşti întotdeauna de programele rele, aşa numiții viruşi informatici, care îl pot îmbolnăvi (uneori chiar mortal), să-l fereşti şi de şocuri sau de alte lovituri, să-l împrospătezi cu programe noi şi să-l pui la lucru...

Un copil se naşte. Chiar acum. Nu o să-ți vină să crezi, dar eşti chiar tu! Îți vezi părinții – ce tineri erau? Şi spitalul? Au venit să te vadă chiar şi câteva rude.

Este mare bucurie în camera de spital: tu eşti sănătos şi toată lumea este fericită. Toți îți urează să trăieşti sănătos şi să reuşeşti în viață. Se vorbeşte şi despre destin. De asemenea, cineva aminteşte despre zestrea frumuseții şi a deşteptăciunii moştenite de la părinți, punând accentul pe cea din urmă. Pe puterea minții, pe ***matricea gândirii***, considerată până la urmă cea mai importantă ...

În câteva zile tu şi mama ta vă veți întoarce acasă, unde vei începe să-ți trăieşti viața. Părinții tăi şi-au îndeplinit prima lor obligație din *contractul cu viața*. Au adus pe lume un ***micuț trup însuflețit***. De acum înainte

începe cea de-a doua obligație, mult mai grea, ce se întinde pe o durată îndelungată. ***Atât de îndelungată că aproape coincide cu ieşirea lor de pe scena: formarea ta***.

Desigur, de la un moment dat însăşi societatea se va implica în această afacere, ocupându-se de instruirea ta. Asta se va întâmpla din ziua în care vei merge la grădinița şi până – dacă şi tu consimți – la facultate. Ba chiar şi după.

Bine, ***ceva, ceva mai ştii şi tu***, n-ai venit pe lume chiar cu mâna goală, nu? De altminteri, nici nu se putea altfel, de vreme ce până şi ultimul animăluț ştie să facă o groază de lucruri din momentul naşterii lui. Darmite tu, care eşti un pui de om. Pui de stăpân...

Ştii, cum spuneam, să plângi. Asta îți va folosi o mai lungă perioadă în viață. Să ştie şi ei când ți-e foame, când ți-e frig, când eşti ud, când te doare ceva, nu? Ei, şi mai ştii câte ceva. Ştii să mănânci, de exemplu. Foarte important.

În fine, ştii cam tot ce ar trebui să ştie un copil de vârsta ta şi în plus ai o calitate ce-ți face specia unică: ***acumulezi cunoştințe***.

Eşti prea mic acum să ştii, însă ceva ce ai să afli mai târziu o să te uimească: cât de multe ştie corpul tău să facă. Tot ce ticăie, fornăie, meştereşte tot timpul înăuntrul tău, respirând, sintetizând, punând cărămidă peste cărămidă, celulă peste celulă ca tu să creşti mare.

După ce mai creşti şi tu puțin, atât cât să începi să înțelegi şi deci să reții, începi să întrebi. O forță interioară te presează să afli! Pentru primele răspunsuri îi ai aproape pe părinți. Totul merge perfect, afli tot ce vrei să ştii. Iar ei au grijă ca tu să ştii doar lucruri frumoase. Tot ei te învață

să te fereşti de rele. O dată de diverse boli, de la viruşi la microbi de tot felul; mai apoi de căzături, lovituri de orice fel; în final de rele obiceiuri, gânduri şi influențe negative ce te pot scoate de sub aripa lor protectoare (şi mai târziu a societății), determinându-te să te abați de la traiectoria ce-ți fusese cu atâta trudă făurită şi dăruită.

În fine, ziceam că viața este frumoasă, toate sunt bune, tu vezi, întrebi, ți se răspunde, iar mai apoi reții. Dar nu tot ce-i frumos şi durează, în mod obligatoriu, o veşnicie. Ba în cele mai multe cazuri nici 7 ani. Pentru că într-o bună zi, probabil aflându-se de curiozitatea ta, ai fost luat pe sus, prin surprindere ori prin viclenie, şi dus cu forța undeva. Într-o cameră, altfel mare şi frumoasă, în care însă îți pierzi o groază din libertățile cu care abia făcuseşi cunoştință şi în care, chit că tu nu vrei, acum ți se bagă cu forța în cap răspunsuri la nişte întrebări pe care tu nu le-ai pus şi care nici nu te interesează! Norocul este că, din fericire, nu eşti singurul în situația ce pare fără scăpare. Ba chiar vezi că a venit mai toată lumea...

După aproximativ 18 ani de învățătură, câteodată mai mulți chiar, ajungi să ți se dea o ocazie de a lucra în sistemul în care trăieşti. De lucrat, de fapt, poți lucra şi mult mai devreme. Abia acum însă, se aşteaptă de la tine să dai maxim din ceea ce poți. Acolo unde este nevoie.

Şi, nu ştiu dacă ai observat, dar de multe lucruri impuse de societate te poți eschiva. De şcoală însă, nu!

Bun. Hai să *vedem* ce s-a întâmplat în toți aceşti ani.

Mai întâi, ca şi un calculator personal, te naşti în forma unui un trup ce are înglobat în creier o matrice a gândirii şi *informație inteligentă, preinstalată*. Asta ține de mai mulți factori, printre care şi de *zestrea informațională* a părinților tăi, zestre moştenită la rândul lor de la părinții lor şi tot aşa. De la generație la generație, genele nu doar se compun, dar se şi selectează, în sensul *îmbunătățirii şi înnoirii calității informației înmagazinate*.

Ca să folosesc comparația cu computerul, de la părinți, prin *ereditate,* pe de-o parte, şi de la aleatorul rezultat din combinarea genelor (*frați cu firi diferite*), pe de alta, moşteneşti genetic o *placă de bază şi un microprocesor (cu care analizezi, calculezi) în mare parte identice, dar cu mici* diferențe de la un copil la altul. De la frate la soră. Diferite şi în sensul că pe fiecare placă sunt sau nu prevăzute locuri goale având conexiuni de fixare pentru diverse *componente* şi *extinderi* pe care le-ai putea dobândi prin educație sau aduna din jurul tău, în timpul vieții, fapt care ți-ar conferi noi funcții de judecată.

Cursul vieții te face *să vii sau nu* în întâmpinarea oportunităților spirituale.

Cu ***funcțiile*** numite: *inteligență (puterea de analiză, matricea gândirii ori microprocesorul), voință, raționament logic, viteză de decizie, discernământ dictat de conştiință şi ambiție* (generatoare şi de putere de muncă) *te naşti*! Restul ține de recolta muncii vieții tale şi de o ecuație extrem de complicată şi rezultată din foarte multe funcții aleatorii şi căreia îi spunem atât de simplu: *noroc*!

În concluzie, cu informațiile cu care te-ai născut rămâi până la sfârşit. Nu le cunoşti nici înainte de naştere şi nici mai târziu. Şi nici nu îți fac trebuință direct ție ca individ, ci numai indirect trupului tău.

Informațiile adunate din momentul trezirii tale în lume şi până în momentul actual alcătuiesc materialul constituent al conştiinței tale. Acest material, împreună cu funcțiile native enumerate mai sus, formează personaliatea ta. Aşa cum te vezi singur şi cum te văd cei ce te cunosc!

Ce ştii de la părinții tăi, de la rudele care au fost lângă tine, de la vecini, de la prieteni, de la duşmani, de la şcoală, de la colegii de şcoală, liceu, facultate, serviciu, armată; din ce ai citit, din ce ai auzit, imaginat, văzut, experimentat, analizat şi înțeles. Toate aceste informații, toți aceşti factori de influență stau înmagazinați în tine şi ori de câte ori ți se iveşte o problemă de orice fel pe care se presupune că trebuie să o rezolvi, cauți printre ele răspunsul.

Cauți cu viteza maximă cu care eşti dotat; duci până la cap rezolvarea cu ambiția pe care ai moştenit-o; te lupți cu greul problemei cu voința pe care o ai; cauți soluțiile cu raționamentul logic, analizezi soluțiile cu inteligență şi iei decizia vieții tale cu discernământul dictat de conştiința ta. Toate aceste mecanisme ale spiritului caută, suprapun, analizează, taie, sudează cap la cap, căutând

soluții numai şi numai în biblioteca exemplelor din creierul tău!!!

Revenind la întrebarea de la început, ***'Cine erai dacă alt spermatozoid reuşea?***', logica îți spune clar că:

1. Fizic, erai o cu totul altă persoană, fiind rodul altor pachete de selecții de gene. Să te gândeşti că puteai fi chiar de sex opus, nu?

2. Ca dotare intelectuală, şansele (sau neşansele) erau cam aceleaşi, făcând parte din acelaşi lot material... Desigur, nu 100%!

3. Dacă intervalul naşterii nu se deplasa o perioadă relativ însemnată pe axa timpului (în ambele sensuri), ai fi beneficiat de aceiaşi oameni în jurul tău: părinți, rude, colegi, profesori, momentele de intrare în sistem. Atunci, întreg bagajul tău de informații ar fi fost practic acelaşi. Şi tu deopotrivă!

4. Dacă, însă, intervalul creştea spre un an, în mod sigur ai fi avut alți colegi toată viața ta şi, de asemenea, alți profesori, ambele categorii fiind factorii – alături de părinți – cei mai puternici în formarea ta. Dacă acel interval era şi mai îndelungat, puteai chiar să pierzi rude sau chiar unul dintre părinți! Cu consecințele de rigoare... Ai fi devenit altul.

5. Dacă ne referim în final la alt spermatozoid, dar din aceeaşi luptă a existenței, purtată însă de gene, în scopul de

a-ți oferi ție un trup-suport cât se poate de bun, şi dacă excludem posibilitatea inversării de sex, erai acelaşi care eşti şi azi. Desigur, cu un alt trup, total diferit, însă nu te-ar fi interesat aşa *cum nici azi nu te interesează cum ai fi putut fi....*

Toate informațiile şi ideile prezente în această carte sunt, pe de-o parte, rodul unei inspirații, iar, pe de alta, analiza proprie a informațiilor culese din diverse medii. Ele nu trebuie nici demonstrate, nici contrazise, fiind ipoteze.

Dacă îți oferă răspunsuri la întrebările personale, însuşeşteți-le. Dacă nu, atunci nu ți le însuşi. Oricum, ai de-aici încolo posibilitatea să le testezi şi să constați singur cât de adevărate sau de false sunt.

2

Civilizația *inilor*

Atenție*! Cititul ‘pe sărite’ conduce la o eroare totală a înțelegerii sensurilor. Te rog, la prima lectură, urmează sensul firesc de citit al cărții.*

*

Ai terminat de citit primul capitol al cărții. Ai luat cunoştință cu câteva idei. Unele poate le ştiai, altele poate le intuiai, iar unele dintre ele este posibil să-ți umple goluri lăsate de întrebări pe care ți le-ai pus de-a lungul vieții tale. Câteva, însă, intră în contradicție cu ceea ce ştiai tu! De aceea vreau să te rog ceva. Vreau să elimini din ele tot ceea ce te face să nu fi de acord cu mine. Eu sunt dispus să accept chiar şi că 100% din ce am afirmat mai sus nu este corect. Tot ce mă interesează acum este ca tu să mergi mai departe. După ce vei termina cartea, vei avea o viziune de ansamblu a... viziunii mele şi atunci vei înțelege (sau, în continuare, nu) lucruri pe care acum

nu le poți accepta. Este aproape imposibil ca cunoştințele noastre, ale tuturor, să fie identice. Şi atunci nici concluziile personale, la un moment dat, nu pot coincide. De aceea te rog să ai răbdare să cunoşti tot ce este scris în continuare, după care vei înțelege şi vei fi de acord cu mai multe!

*

Dacă ştii cine eşti, îți înțelegi deopotrivă şi trecutul şi viitorul. Vei fi împăcat şi te vei putea bucura de viața ta aşa cum este ea. Cu bune şi cu rele, cu drepte şi cu mai puțin drepte...

Frumoasă, însă, dacă te gândeşti că este unică.

Nu-ți pot spune dacă tu, în mod particular, vei fi mai fericit cu ce ai să afli, însă sigur vei fi împăcat. Şi asta spune mult, poate chiar totul...

Acum ia-mă de braț şi să intrăm în…

TUNELUL NECUNOSCUTULUI

Când vom ieşi vei putea fi altcineva.

Sau poate nu...

Te poți opri şi întoarce când doreşti. Dacă vei continua drumul însă, vei ieşi în partea cealaltă. Iar dacă mergi, mergi şi nu încerca să tragi concluzii. Sunt scrise deja.

1.

Să ne imaginăm o discuție între câteva seturi de dălți şi ciocane:

« *Noi suntem cei care am făcut statuia Madonei, dintr-un bloc de marmură! Acum stăm tocite, mâncate de rugină şi aruncate! Ce se întâmplă cu noi, nu înseamnă nimic tot ce am realizat? Ce rost am avut ? Totul a fost în zadar... ? »*

Noi, oamenii, vom zâmbi uşor superior şi ne vom gândi că într-un fel au dreptate, doar că ele, *uneltele,* nu pot înțelege suprema, suverana *existență a omului…*

Omul ştie că a *folosit doar* uneltele – manifestându-şi talentul, ambiția, inspirația –, *voința proprie şi creatoare* – pentru a crea statuia *Madonei.* Precum şi alte statui. Şi picturi. În legătură cu care un întreg set de pensule stau şi îşi caută şi ele sensul propriei existențe!

Fără să mai trebuiască să ne imaginăm, ştim deja de obiceiul nostru, al oamenilor, de a ne pune întrebări de genul:

« *Ce rost avem pe pământ? Care ne este scopul, menirea? Ce se aşteaptă de la noi în continuare? Şi de către cine?* »

Poate şi altcineva ştie că şi omul, în postura sa de modificator al formei materiei, este supus *presiunii voinței gândurilor*, devenind, la rândul lui, o simplă unealtă în mâna lor. A *gândurilor creatoare...*

*Concluzia numărul 1 este că omul ar putea fi o unealtă în **voința gândurilor** personale, dobândite sau impuse de sistemul în care trăieşte.*

*

Aş vrea acum, pentru avea un limbaj comun, să accepți trei denumiri:

ini = informație inteligentă, gânduri creatoare şi bune, cea care ne face diferiți de animale (energia nucleară = centrale electrice, propulsii, aparatură medicală etc.)

igi = informația inteligentă şi gândurile rele (energia nucleară = bomba atomică)

lut, luți = trupul nostru însuflețit doar de funcțiile ce asigură viața, inclusiv de instincte – ceva în genul unor animale umane.

2.

Oriunde ai fi, altundeva decât într-un spațiu perfect natural, uită-te în jurul tău şi hai să *vedem* ce vedem...

Să zicem că te afli într-o cameră de zi. Vezi un spațiu de forma şi dimensiunile *gândite* de cineva. De proprietari împreună cu unul sau cu mai multi arhitecți. Mai vezi, probabil, o fereastră şi o uşă, de forma, mărimea şi amplasamentul *gândite,* de asemenea, de cei pomeniți mai sus. Tot ei au *gândit* şi au ales vopselurile şi culorile de pe pereții camerei. Bine, ei au ales doar fereastra şi uşa, pentru

că, de fapt, ele au fost *gândite* de cei ce le-au produs. Doar modelele respective, pentru că de fapt alții au *gândit,* la un moment dat, că ar fi un bun material cel din care sunt făcute şi l-au asociat cu sticla ori structura celulară a uşii. Şi aceştia din urmă au folosit *gândirea* celor care au ***in***ventat – *creat deci* – pentru prima oară ideea şi necesitatea uşii, ferestrei sau a materialelor folosite.

Uşor amețit?

Aşează-te pe un scaun. Ales de proprietar. Este ales pe gustul lui propriu, *gândul* lui... Făcut de fabricant însă, după *gândul* lui.

Desfaci o cutie de bere. Te uiți la ea? Este aici datorită *gândului* stăpânului casei. Şi rece, tot datorită *gândirii* lui de a o ține într-o cutie rece... Alt *gând* al atâtor creatori pentru tot ce înseamnă frigider... Citeşti marca de pe cutia de bere: nişte fabricanți care tocmai din anul 18.. – de când le-a venit prima oară *gândul* să producă şi să îmbutelieze această băutură, berea, şi până azi produc aceeaşi bere de calitate. Pe lângă ei mai sunt câteva mii de producători, diferiți şi independenți, care produc la rândul lor bere după rețete rezultate ale *gândurilor* proprii. Cutia este din aluminiu? Da. Cineva, la un moment dat, s-a *gândit* că ar fi un ambalaj bun. Şi iată că a prins gustul celorlalți. Şi cerculețul de care tragi pentru a deschide cutia e interesant, nu? Cineva s-a *gândit* că ar fi mai uşor aşa.

Bine, mai sunt şi alte feluri de ambalaje pentru bere, *gândite* de câți şi mai câți: sticlă, pet de plastic, butoi de aluminiu sau de inox, şi cine mai ştie câte. Torni berea într-un pahar. Ce este un pahar ? Cineva, de mult, s-a *gândit* că ar

fi mai comod să bei din el decât din căuşul palmelor. Bine, nu direct, se mai *gândiseră* şi alții la diverse alte modalități, cum ar fi băşici de piele, diverse coji de legume, lemn cioplit sau metal bătut. Paharul este un model ales de stăpânul casei, pe placul lui, pe gustul lui, pe *gândul* lui. L-a cumpărat dintr-o prăvălie al cărei proprietar s-a *gândit* că ar putea fi un produs vandabil. Şi s-a *gândit* bine. A avut de ales dintre foarte multe modele *gândite* de tot atâția creatori ai tot atâtor fabrici de produse de sticlă. Sunt *gândite* în diverse mărimi, culori, texturi ale suprafeței, cu picior sau fără. Şi multe – rău... Mai dăm o raită în jur? Bine. Mai vedem că stăm la un bar zidit şi că sub coatele noastre este un blat din marmură. Aşa s-a *gândit* proprietarul că este mai potrivit cu interiorul camerei. Pe bar mai sunt: un pachet de țigări (nu am să insist, deşi câte şi mai câte s-ar putea spune aici...), o scrumieră şi o brichetă. Toate, la rândul lor, făcând parte dintr-o uriaşă gamă de modele diferite, *gândite* de-a lungul vremii de generații întregi. Oricum, constat că ***absolut toate cele*** ce mă înconjoară nu sunt decât obiecte făcute de om, bineînțeles ca exprimare a gândului său. Toate sunt aici pentru că le-a adus cineva şi pentru că există. Există deoarece mulți, înainte, le-au gândit să fie...

Unde vreau să ajung?

PăI, constat că de fapt, într-un ***cadru natural existent***, exist eu, ***omul***, şi o groază de lucruri, ce nu sunt altceva decât *forme artificial create ale materiei*.

Materie primă luată din natură şi modelată de gânduri.

Tot aşa mai văd pe bar o floare în ghiveci, o ramă cu fotografii în ea, nişte sticle de băutură, un desfăcător de dopuri şi câteva alte mărunţişuri: toate aduse de cineva, create de cineva şi ***in***ventate. De om. Pereții camerei sunt plini de tablouri sau de aplice de lumină. Canapeaua, fotoliile, măsuța, covorul pe care stau.

Toate, nimic altceva decât ***materie 'turnată' în matrița gândurilor***.

Vitrinele!!! Vitrinele pline de diverse lucruri interesante: nimic altceva decât ***gânduri cristalizate*** în diverse forme.

Un şemineu cu o groază de obiecte în jurul lui sau pe el, măsuța cu tv-ul, aparatura muzicală, toate ***'înghețate' după voința gândurilor***. Lângă ele, albumul foto, discuri, benzi de magnetofon, casete de casetofon, videocasete, cd-uri, DVD-uri... Toate pline de amintiri.

Undeva, în centrul camerei, la loc de cinste, tronează biblioteca. Plină ochi de cărți. Pline ochi de litere înşiruite după gândurile atâtor şi atâtor înaintaşi. Pline de fapt cu ***in***formații. ***In***formații ***in***teligente. De ***in***formațiile şi gândurile celor ce, ***dintr-un alt timp al existenței comune***, ne trimit ***in***strucțiunile despre cum se fac obiectele. Şi viețile...

Nişte adevărate semințe ce caută creierul în exclusivitate drept pământ roditor... Nişte simple ouă ce pot însă *renaşte gândul înmagazinat* în ele de îndată ce sunt sădite...

Concluzia numărul 2 ar putea fi aceea că tot ceea ce ne înconjoară pe noi, oamenii, se împarte în materie

naturală (vie sau moartă) şi materie prelucrată de oameni, ca 'unelte' ale informaţiilor şi gândurilor.

3.

Orice om sănătos fizic are 5 simţuri de care este *activ conştient*: văzul, auzul, mirosul, pipăitul şi gustul. Fiecare dintre ele trimite informaţii specifice creierului. Imaginea lumii este percepută unitar, însă ca sumă a percepţiilor independente ale simţurilor lui. Dacă unul sau mai multe dintre simţuri lipsesc, atunci imaginea lumii reflectate în creierul său va fi întrucâtva văduvită de informaţiile independente furnizate de simţurile lipsă.

Dacă îţi lipseşte cel mai important dintre ele, respectiv văzul, faţă de ceilalţi vei bâjbâi în lume, cu mâinile întinse, căutând măcar să nu te loveşti. Te vei simţi total *dezorientat şi pierdut...*

Dacă îţi lipseşte auzul, desigur că nu vei auzi nimic din ce se întâmplă în jurul tău (nici măcar avertizările sonore) şi nici atâtea informaţii, de la vorbe până la muzică... Desigur că te descurci mai bine decât fără văz, însă, oricum, întorci disperat capul în toate direcţiile pentru a înţelege prin văz ceea ce nu poţi auzi... În concluzie, eşti *dezorientat*.

Mai departe, şi în cazul celorlalte trei simţuri, mirosul, pipăitul şi gustul, există situaţii în care, la nevoie, simţi că nu poţi obţine răspunsul aşteptat.

*În consecință, în lipsa unuia sau mai multora dintre cele 5 simțuri, eşti **dezorientat**, pierdut, iar **randamentul** acțiunilor tale este dramatic scăzut*.

Să reții afirmația de mai sus.

Acum, tu, ca european, să presupunem că ai ajuns de unul singur în Tokio, Japonia. Ai aterizat pur şi simplu! Începi să te mişti. Primul lucru pe care îl vei face este să te uiți după repere, după orice fel de anunțuri care să te direcționeze spre ceea ce ai nevoie. Le vezi, însă doar le identifici, pentru că nu primeşti nimic de la ele. Încerci să afli unde eşti – imposibil. Vrei să ajungi undeva anume – imposibil. Te opreşti să întrebi un trecător – greu, prin semne, aproape imposibil să comunici. Iar la tine acasă era suficientă o simplă aruncare cu coada ochiului şi direcția apărea. ***In***dicatoare, ***in***scripții, ***in***dicații găseai pretutindeni.

În fine, îți este sete şi foame. Vrei să intri într-un restaurant: nu-ți rămâne decât să mergi într-o direcție sau alta până vei găsi unul. Te gândeşti să schimbi bani la un birou de schimb. Dar oare în spatele cărei ***in***scripții se ascunde acesta? Te descurci, din întâmplare, după un timp. Ajungi chiar să ții un meniu în față, dar ce să comanzi ? Pleci mai târziu să cauți un hotel, ştiind deja ce te aşteaptă. Pleci la fel de ***dezorientat*** cum ai venit, sperând să-l găseşti măcar până nu se înserează. Te gândeşti cât timp ai pierdut să faci câteva lucruri indispensabile. Halal ***randament***... Oricum, un singur gând te preocupă: mâine, la prima oră, va trebui să te descurci şi să iei un avion *înapoi* spre lumea ta. Acasă.

Acum vin şi te întreb: ce simţ îţi lipsea?
Văzul?
Nu!
Auzul?
Nu!
Mirosul, gustul, pipăitul?
Nici!
Şi atunci de ce erai ***dezorientat*** *şi aveai* ***un randament*** *de parcă ţi-ar fi lipsit nu unul, ci mai multe simţuri*?

De fapt, îţi lipsea ***limbajul*** lor. Tocmai ai intrat în mijlocul unor *ini* necunoscuţi, străini ţie. Nimic din această *civilizaţie a inilor* nu se regăseşte în tine, sau poate prea puţin…

Dacă te găseşti însă într-o ţară străină căreia îi cunoşti limba şi ceva din tradiţia şi cultura ei specifică, înseamnă că în fiinţa ta ai ca material spiritual constituent şi ***inii*** respectivi şi, în consecinţă, te poţi descurca!

Concluzia numărul 3 ar putea fi aceea că putinţa sau neputinţa comunicării face diferenţa dintre un mediu ostil şi unul prieten, propice sau nu existenţei tale. Dacă cultura în care te-ai format o asemeni unei cărţi, atunci tu eşti o foaie ruptă din ea, care nu-şi va găsi înţelesul introdusă între paginile altei cărţi.

Aceasta este şi raţiunea pentru care auzi de la imigranţi că, deşi au tot ce le lipsea acasă, nu se pot adapta în noul mediu. Tot ei spun că doar copiii lor se vor adapta... Foi în curs de scriere?

Acesta este un alt (al şaselea) simţ, cel pe care îl simţi inhibat când eşti într-o ţară străină în care, în primul rând, diferă total limba, obiceiurile şi cultura.

Oricum, este încă mai puţin inhibant în Japonia decât ar fi, să zicem, pe o planetă unde găseşti urme de civilizaţie (extraterestră) despre care primul gând ce ţi-ar trece prin minte, văzându-le urmele, ar fi: *cu ce s-or hrăni oare* ?....

4.

Să zicem că părinţii tăi trăiesc şi că ţii la ei foarte mult. Să ne imaginăm, de dragul exerciţiului, că într-o zi ai să primeşti două veşti. Una, că mama ta va muri în curând. A doua, că ştiinţa actuală îţi oferă două posibilităţi, care, din păcate, se exclud una pe cealaltă.

Respectiv, ai avea de optat între o primă posibilitate pentru a-i păstra corpul viu, însă fără a avea *nici o amintire*. Un *lut*... Cea de-a doua posibilitate, să-i fie transferate toate amintirile, personalitatea şi toată fiinţa ei într-un computer, desigur mai evoluat, cu care să poţi sta de vorbă ca şi cum ai vorbi prin telefon..

Ştiu, nici una dintre cele două opţiuni nu este ca cea *unică,* oferită de Creator (şi pentru care tu nu găseşti întotdeauna timpul necesar să te bucuri, decât poate când este prea târziu), însă ai de ales…

Poate mai simplu de înţeles ar fi spus aşa: ori corpul mamei tale îşi pierde propria personalitate, în corpul ei intrând eventual una nouă, străină, care te va întreba mereu

cine eşti, de ce te uiți după ea şi de ce nu o laşi în pace; ori aceeaşi personalitate a ei se *deplasează* într-unul dintre roboții androizi (umani) disponibili *pentru moment* doar în spațiul virtual al ştiințifico-fantasticului... Astfel, ai avea posibilitatea să-i vorbeşti, să-i ceri şi să-i dai sfaturi, să-i spui ce mari progrese ai făcut în viața ta, iar ea să se bucure pentru tine… Ea ar putea, totodată, să împrumute cu titlu definitiv copiilor tăi *cărți* întregi cuprinzând experiența ei de viață, sfaturi de toate felurile, până şi... rețete culinare...

Nu te mai întreb ce ai alege, pentru că mă uit la tot ce poate face un părinte care îşi iubeşte normal (cu disperare, în fapt) copilul atunci când acesta este în pericol de moarte. Mai mult decât însăşi jertfirea vieții lui. Renunță la tot. El este ramura, iar copilul este mugurul. El este rădăcina şi copilul tulpina. El este lumânarea şi copilul lumina…

Iar atunci când totul eşuează, corpul mult iubit (deşi ar putea fi păstrat congelat) este ascuns undeva în pământ, ofrandă viermilor recondiționeri ai lui Mendeleev....

Iată de ce afirm că trupul este nimic, iar sufletul este totul!

Concluzia numărul 4 ar putea fi aceea că ce este important la un om reprezintă doar informație: acumulare, analiză şi comunicare, intrare şi ieşire...

5.

Undeva în Africa, ori în jungla amazoniană, trăiesc oameni aflați, ca treaptă de civilizație, în epoca de piatră. Realmente! Întreaga lor activitate se rezumă la vânătoare,

ca mod de obținere a hranei, la ritualuri, unele dansate, ce exprimă, de fapt, relația acestora cu divinitatea lor, şi la reproducere. Vânează cu săgeți şi sulițe cu vârfuri de piatră. Cuțitele lor sunt tot din piatră. Morile cu care macină diverse boabe sunt… pietre. Evoluția lor tehnică atinge maximul în făcutul focului, iar tehnologia se rezumă la arc. Să nu crezi cumva că au apărut mai târziu decât restul omenirii. Că sunt produse recente ale evoluției. Nu. Sunt consumatori ai aceleiaşi perioade de timp ca şi tine! Însă *inii* lor, adică informațiile acumulate şi transmise din generații în generații, sunt neimportante pentru sistem. Sistemul omenirii. Au pierdut ceva în startul miilor de ani de evoluție. Şi sunt sortiți pieirii. *Inii* lor nu sunt importanți şi de aceea nu-şi mai găsesc utilitatea răspândirii *luților*. Trist, dar adevărat. Mai trist este, poate, faptul că marea omenire – inconştientă încă de unicitatea ei – este indiferentă...

Poate va scăpa câte unul, luat pe sus de civilizație şi dus cu ea. Genele lui sunt poate salvate, sau mai au o şansă... Pentru restul, totul este o problemă de timp. Sau de boală.

În fine, de fapt voiam cu totul altceva să-ți spun. Şi anume să-ți imaginezi o astfel de populație adunată într-un trib cu mai multe sute sau chiar cu mii de persoane. Războinici viteji înarmați până în dinți cu arcuri, săgeți, topoare, sarbacane şi câte şi mai câte...

Doar ca exercițiu al imaginației, te rog acum ***să trimiți contra lor*** doar un singur soldat actual, dotat cu tot

echipamentul de luptă, de vedere, defensiv şi ofensiv, cu vestă antiglonț, căşti, comunicații satelit, dotări medicale de recuperare sau de creştere a performanței, super mitraliere, lunetă, grenade, mine, exploziv şi tot restul...

Avem deci în înfruntarea noastră virtuală (şi, apropo de victorie, nu are rost să pariem pe cei mulți, nu?) un om contra câtorva sute. Tot de oameni. Care au o organizare identică suportului material constituent – mă refer aici la corp... Ori *lut*…

Soldatul nostru are însă altceva, diferit. Ceva imaterial. Un aliat: experiența înaintaşilor! ***In***formațiile transformate în puteri. Materia transformată prin tehnologie, sub presiunea gândurilor, în arme. Ce-l ajută necondiționat. De fapt ar fi putut fi două lupte, cu aceiaşi combatanți, în timpi diferiți. În prima luptă, aflată tehnologic în trecut, soldatul nostru ar fi primit la alegere orice şi oricâte arme putea manevra dintre cele pe care le au şi băştinaşii, caz în care ar fi pierdut lupta aproape instantaneu, având în vedere dezechilibrul uriaş de forța brută.

În cea de-a doua luptă, 'aflată tehnologic azi', combatanții sunt în fapt moştenirile ***ini****lor* fiecăreia dintre părți, respectiv nivelul ***in***formațional la zi al fiecăreia dintre cele două civilizații!

Primii dețin tehnologia focului şi arcului, cum spuneam la început, în vreme ce ceilalți au zburat pe lună încă de acum aproape 4 decenii !

Ca să nu mai vorbim despre avioanele de luptă ce zboară fără piloți, sau de rachetele ghidate de sateliți, totul coordonat de programe.

Scrise, încă, de om! De **inii** din el…

Nu se luptă oare inteligența cu ea însăşi?
Ori, mai exact, inii intre ei?
Nu ți se pare o absurditate?

Concluzia numărul 5 ar putea fi aceea că informația evoluează în timp, în paralel şi aflată, până într-un punct, în interdependență cu evoluția omului.

Doar a omului, din întregul evoluției speciilor enunțată de Darwin.

6.

Te uiți, apropo de soldatul nostru, la luptele majore din istoria omenirii. În special la cea purtată de Germania şi aliații săi contra omenirii. Şi nu greşesc când nu-i numesc pe cei împotriva cărora au luptat aceştia, pentru că, într-adevăr, lupta a fost îndreptată realmente contra întregii *umanități*. A distrus un număr incredibil de vieți de ambele părti, destine, moşteniri materiale şi culturale ale civilizației umane. Vreau doar să spun că informațiile tehnologice deținute de Germania în acea perioadă, suprapuse peste caracterul de executant serios şi devotat al poporului german (să ne gândim şi astăzi cum privim orice produs fabricat în Germania, din punct de vedere al

seriozităţii execuţiei), au permis cucerirea rapidă a unui mare număr de state, aşa cum ştim din istorie.

Astăzi ne este greu să înţelegem cum s-au putut întâmpla ororile de atunci, deşi acestea au fost, din păcate, cât se poate de reale...

Asta înseamnă că *informaţiile* nu ţin cont de cine le foloseşte. Adică de ***bine*** sau de ***rău***. Uită-te, printre atâtea alte descoperiri, şi la cea nucleară: generarea energiei sau bomba nucleară?

Concluzia numărul 6 ar putea fi aceea că informaţiile inteligente pot şi crea, şi distruge. Cuţitele sunt, deopotrivă, bisturie în mâinile chirurgilor şi săbii în mâinile luptătorilor (În vechea Grecie, ***Atena era şi zeiţa înţelepciunii şi a războiului în acelaşi timp****! Să fi fost prea multe posturi de zei şi prea puţini candidaţi, sau, mai degrabă, o avertizare: inteligenţa, folosită fără înţelepciune, poate deveni distrugătoare). Sentimentele, aşa cum le înţelegem în mare măsură noi, oamenii, nu ţin şi de* ***ini****!*

7.

Aflat într-o peşteră pentru a o studia, un speolog îşi face provizii de hrană şi lumină pentru o şedere îndelungată, având în vedere mărimea peşterii şi diversitatea obiectivelor de studiu. Apa există în mod natural. Un izvor cu apă cristalină trece prin mijlocul peşterii, după care se scurge prin nişte fisuri şi dispare între stânci. Speologul descoperă câteva lucruri absolut

remarcabile. Şi poate unice. Oricum, ceea ce a înțeles acum, aici, dă sens întregii cercetări de o viață. Şi rezultat la întrebările sale. Se şi vede în fața comisiei de specialitate, prezentându-şi rezultatele, aşteptând mai apoi recunoaşterea meritelor, felicitările. O existență împlinită pe deplin. *'Acum* – se gândea el – *pot să mor fericit!'*

La un moment dat, singura intrare în peşteră se blochează, în urma unei alunecări de teren cauzată de ploile din ultima vreme. Speologul nostru, disperat, încearcă cu mâinile goale să disloce stâncile ce obturează ieşirea acesteia. În zadar: sunt descurajator de mari. Să strige după ajutor? Inutil...

În curând devine certitudine faptul că este ca şi mort. Câteva zile urmează trăiri îngrozitoare: moartea s-a mutat şi ea în peşteră şi aşteaptă, privind...

Apoi, cercetătorul nostru se resemnează şi încearcă să fie cât mai lucid posibil. Şi, în măsura în care se poate, reuşeşte.

Zilnic, însă, se gândeşte la familia sa, la tot ce a aflat el şi că toate informațiile vor pieri sub aceste stânci. Şi numele lui. O dată cu viața sa...

Peste nişte ani buni, o peşteră este descoperită întâmplător de nişte tăietori de copaci. Intrarea în ea a apărut tot în urma unei alunecări de teren, cauzată de alte ploi torențiale. În peşteră este descoperit un schelet. Era întins lângă o stâncă ce avea forma unei măsuțe. Pe ea, un caiet. Scris din scoarță în scoarță! Tăietorii şi-au informat şeful de echipă, acesta a anunțat autoritățile care au venit a doua zi, au împachetat totul şi au plecat.

Informațiile din caiet au ajuns acolo unde erau destinate de autor: cele referitoare la descoperirile sale au ajuns în fața comisiilor de specialitate, primind post mortem recunoaşterea internațională de specialitate; familia sa, care nu-şi putea regăsi liniştea, a primit explicațiile, părerile de rău pentru brusca despărțire, precum şi toate salutările de rămas-bun ce puteau fi spuse. Şi pentru că în caiet mai rămăsese loc suficient, şi speologul şi-a scris şi tot ce era mai important din viața sa, privită prin prisma sfârşitului său inevitabil, a apărut chiar şi o carte, biografică, care, datorită perspectivei inedite, dar şi vâlvei făcute în lumea întreagă, a devenit chiar un best-seller, asigurând, mai mult decât suficient, nevoile de azi… ale familiei sale.

Aş putea spune că *inii*, ori gândurile speologului, nu numai că nu au pierit în peşteră, ba chiar s-au înmulțit, astăzi fiind distribuite identic şi cu valori egale de experiență altor câtorva zeci de mii de alți oameni. De creiere...

Şi asta fără să fie cu nimic diminuate valoric de faptul că o vreme, după ce au ieşit dintr-un creier au stat pe un suport de hârtie, devenind inactive, pentru ca mai apoi să intre iarăşi în creiere, devenind reale şi active!

Concluzia numărul 7 ar putea fi aceea că informațiile se nasc într-un mediu şi migrează în altele numai dacă sunt aşteptate, trezesc singure un interes ori ajută la mersul înainte... Acel ***ceva*** *important din tot restul experienței de o viață a cercetătorului nostru renaşte în mințile noastre; prin citirea unei informații, aceasta este introdusă în creier*

şi devine parte constituentă a fiecăruia dintre noi. Speologul a murit ca om, s-a salvat însă ce merita salvat din el! Nimic din corp, ci doar ce trebuia din spiritul său. Din informaţii. Te întrebi cine este sau ce reprezintă omul?

Ori ce este reîncarnarea?

8.

Un *scriitor* concepe în cartea sa o faptă memorabilă pe care o atribuie unuia dintre personaje. Ceva, un gest de vitejie, de bravură, rezultatul unei ecuaţii în care intră cu valori mari dragostea de neam şi ţară şi cu valori mici dragostea pentru sine. O strategie măreaţă. Un gest absolut nobil şi... absolut virtual. În final, măreţia gestului îl transformă în martir.

Un *conducător* – din trecut, după o domnie dreaptă şi în spiritul interesului poporului său – a săvârşit pe câmpul de luptă o faptă memorabilă, ce l-a costat şi viaţa, devenind erou de neam, confirmat de istorie.

Câteva sute de ani mai târziu avem două fapte memorabile de însuşit pentru noi...

Concluzia numărul 8 ar putea fi aceea că omul poate fi o sursă de creaţie a informaţiilor, atât prin modelul vieţii lui, cât şi prin ceea ce-şi poate imagina singur.

9.

Un martor al unei crime este căutat – pentru a fi omorât, de către criminal. Deci în capul bietului om, martor involuntar, i-a *sărit,* precum o picătură de sânge pe cămaşă, o imagine: ***inii*** ce pot duce la restabilirea adevărului. Omul este prizonierul informației care îl obligă acum (*prin împărțirea aceluiaşi interes de a scăpa de criminal*) să-i devină aliat.

*Concluzia numărul 9 ar putea fi aceea că inii pot intra în creier prin orice simț şi că pot devia cursul firesc al voinței şi al vieții **luților**.*

10.

Mă instalez confortabil în fotoliul din birou, îmi pun peste ochi casca virtuală cu care prin cele două mici monitoare color ce-mi vin peste ochi, precum nişte ochelari groşi, văd real şi stereoscopic. În birou este întuneric. Acum, programul porneşte cele două camere de vedere montate pe mini roboțel, stabilind astfel *transferul*...

E poate mult spus chiar şi *roboțel*, pentru că de fapt este un cadru pe şenile, acționat de un motor electric ce este alimentat de un grup de acumulatori. Pe cadru sunt montate, cum spuneam, două mici camere de luat vederi, color, şi, poate mai deosebit, un mic braț terminat cu un cleşte cu care pot apuca şi răsuci diverse lucruri. Totul este acționat de la distanță prin unde radio!

Robocu', căci aşa îl alint eu, stă într-un garaj aflat la sute de kilometri distanță de biroul meu, într-o localitate de munte, unde am o micuță casa de vacanță. Administratorul căsuței de vacanță, un om bătrân, m-a rugat să verific şi să corectez pozițiile robineților din centrala termică şi stația de pompare a apei, pentru că le-a tot închis şi deschis până le-a pierdut logica, iar acum totul funcționează anapoda. Nu curge apă caldă la etaj, este oprită căldura în bucătărie şi tot aşa. Cum nu mai ştiu nici eu pe dinafară cum vin poziționați robineții, şi deci o intervenție a administratorului asistat prin telefon de mine nu era fezabilă, am convenit telefonic că azi, fix la această oră, să fie în garaj lângă Robocu' să-l pornim. Cu acumulatorii încărcați în timpul nopții, toate motoarele şi servomotoarele îşi destind 'muşchii' în voie şi în surdină... Pornim, împreună cu bătrânul administrator, ieşim din garaj, intrăm în casă, trecem prin living, unde o văd pe soția acestuia, o salut, îmi răspunde, schimbăm câteva banalități, şi intrăm, prin camera de baie, în centrală unde încep să-mi amintesc şi să deduc după pozițiile țevilor rostul robineților. Ridic brațul telescopic şi îi repun pe rând, pe fiecare, în pozițiile normale, apoi plecăm. Bătrânul a rămas în urmă, iar eu am ieşit în curte, m-am suit pe un deluşor de unde se vede perfect satul şi, deasupra lui, un magnific peisaj: crestele munților în apusul soarelui, dezvăluit privirii printr-o atmosferă perfect curată…

Văd, după cum spuneam, stereoscopic, adică imagini diferite cu ambii ochi, imaginea formată de creierul meu fiind identică cu cea reală: văd în spațiu şi am ciudata

impresie că mă găsesc, în mod real, la fața locului! Microfoanele montate pe Robocu' transmit şi ele căştilor de pe urechi imaginea sonoră spațială, lucru ce contribuie şi mai mult la crearea senzației de real...

O să montez când voi avea timp pe Robocu' un senzor rapid de temperatură legat direct cu sistemul de climatizare din birou. Pentru şi mai mult realism...

La un moment dat, îmi amintesc că, la numai câteva case distanță, un prieten îşi construia şi el o cabană. Pornesc într-acolo să văd stadiul construcției. Ajung. Omul nu numai că aproape şi-a terminat construcția, dar chiar stătea şi o privea de la distanță. Ne salutăm şi intrăm în casă pentru a mi-o arăta. Da, este drăguță. Omul îşi desface o sticlă de bere, râde şi mă întreabă dacă nu vreau să-mi deschidă şi mie una, zic nu, mulțumesc, am şi eu una deschisă aici, la birou... Dăm *noroc,* ciocnind brațul lui Robocu' de sticla lui, şi ne punem pe bârfit. Din vorbă în vorbă îmi spune că cineva îi tot 'împrumută' diverse lucruri de prin curte când el nu este acolo şi că acest lucru a început să-l deranjeze. Îmi spune şi pe cine bănuieşte. În fine, mai vorbim de una şi de alta, îi dau un sfat pentru un detaliu de construcție şi plec spre casă. Pe drum, Robocu' se agață într-o sârmă ce ieşea dintr-un gard şi mi-a trebuit aproape o oră întreagă să o scot dintre angrenajele servomotoarelor...

După ce termin alerg spre casă, însă bătrânul plecase. Fug la garaj, uşa încuiată! Asta e, îmi zic, mă trag într-un loc ferit şi aştept până se întoarce să-l băgăm pe Robocu' în garaj.

După vreo jumătate de oră, cineva sare gardul şi se îndreaptă spre casă. Afară se întunecase binişor şi nu puteam distinge cine este intrusul. Când însă s-a apropiat, am văzut că era chiar... *bănuiala* vecinului! Omul se apropie de casă, apucă de mânerul garajului pe care îl deschide (!)... pesemne eu nu l-am apucat bine, intră înăuntru şi când iese are un braț plin de lucruri care îmi aparțin. De aici, de unde stau, nu pot recunoaşte decât o mică canistră cu benzină. Sare gardul, se urcă în căruță şi pleacă spre casa lui. Nu ştiu ce să fac, aşa că încep să mă țin după el. Mergeam cu lanterna închisă, însă drumul se distingea binişor.

Pe drum, din viteză, văd că la văduva satului sare gardul nimeni altul decât… popa cel tânăr! Hait, zic, îmi scuip în sân şi mă gândesc că mai bine stăteam azi acasă! Omul îşi agățase pantalonii în gard şi făcea eforturi uriaşe să scape, aşa cum stătea el atârnat cu capul în jos.

Ajungem la omul meu, care îşi bagă prada în magazia din fundul curții, deshamă calul pe care îl duce în grajd şi intră în casă.

Aştept câteva minute şi intru în magazie să văd ce alte lucruri ce-mi aparțineau mai erau în ea. Printre alte mărunțişuri, dar de trebuință, am găsit o cutie de vopsea şi o pensulă. Am pus cutia pe burta lui Robocu' şi, cu pensula în braț, i-am scris pe căruță: *'Eu fur!'*

După asta am făcut ceva ce n-ar fi trebuit să fac: am vărsat benzină în magazie şi am început să mă gândesc

cum să o aprind. Din păcate, Robocu' nu-şi montase instalația laser! Glumesc…

Am văzut pe un raft un reşou cu rezistență de nichelină pe care l-am băgat în priză, am închis uşa şi am fugit. Acum trebuia să ajung acasă pentru ca nimeni să nu bănuiască niciodată nimic. Ajung aproape în dreptul porții şi.... cam prin dreptul căruței, din viteză, Robocu' s-a ciocnit de cutia de vopsea care s-a împrăştiat în aer. Simultan cu vopseaua ce m-a orbit, sărind peste camerele video, am auzit şi bubuitura magaziei. Am încercat să nimeresc poarta cu 'ochii închişi', dar, după câteva încercări, au 'murit' acumulatorii...

Speriat, am sărit din fotoliu, am închis totul şi mi-am luat din bibliotecă o carte de specialitate în speranța că voi afla încă din seara asta cine va fi găsit vinovat şi pedepsit: eu sau Robocu'... Oare mi-am părăsit într-adevăr corpul ???

Concluzia numărul 10 ar putea fi aceea că în viață este bine să faci ce zice popa şi nu ce face el! Sau cum era, parcă, vorba?

Acum, serios, te întreb cine a stat în birou dacă nu ***lut****ul meu, şi cine a fost la căsuța de oaspeți, dacă nu* ***inii*** *din mine? Aici, în birou, dacă mă supravegheai, probabil ai fi crezut că dorm şi visez dând agitat din mâini. Dacă ai fi fost la munte, ai fi zis că sunt acolo. Aşa cum cred că-mi va da dreptate, din păcate, şi justiția!*

Ce a stat în birou ***moare*** atunci când zicem că ***'s-a dus bietul om'***.

Faptele mele şi efectele lor reale consemnate în dosarul întocmit de procuror şi sentinţa dată de judecător ***vor rămâne*** *atât timp cât este nevoie de ele.*

Aşa cum va rămâne şi comportamentul unor preoţi dacă nu se va înţelege că nu pot fi mentori de familie atât timp cât ei nu au dreptul de a avea una, lipsiţi fiind astfel de experienţă...

Şi trăind orice clipă sub enorma greutate a tentaţiei! Ori a păcatului...

Desigur, acolo nu puteam simţi răcoarea sau căldura, nu puteam mânca sau bea (acestea sunt specifice doar *lut*ului), însă întregul meu spirit, cu puterea lui de analiză şi decizie, era acolo.

Sunt eu acolo? Pot merge realmente într-un safari şi să vânez (o să-mi fie trimis acasă trofeul), pot conduce o maşină într-o competiţie gen raliu, pot călători oriunde şi vizita orice?

Numai aşa putem înţelege cum vom putea noi călători în univers – respectiv nu deplasând masa, ci energia! Informaţia! Şi tot aşa vei înţelege de ce omul a oprit cercetarea în direcţia zborului interplanetar, aşa cum îl înţelegea încă de acum 35 de ani când a ajuns pe ***lună,*** *şi caută azi altceva... Ceva mai încolo vei înţelege şi rolul*

nostru în univers, ce nu este realizabil fără acest tip de deplasare.

Oricum, tot ce am imaginat mai sus este deja realizabil azi, şi te asigur că, într-un interval relativ scurt, vei putea avea la capătul celălalt un robot android! Din cei văzuți deocamdată doar în filmele SF!

11.

O masă de biliard. Bilele sunt aşezate inițial, cu ajutorul unei forme triunghiulare din plastic, în poziția dorită din cauza lipsei de spațiu suplimentar dintre ele. După calmarea mişcării bilelor, forma se îndepărtează uşor, pentru a nu le atinge şi deplasa. În partea cealaltă a mesei se aşează bila albă, fix peste punctul marcat pe postav. Cu ajutorul tacului, se loveşte bila albă, care se grăbeşte să cedeze bilelor ordonate în formă de triunghi energia cinetică pe care o poartă, imprimată de tac. Mereu la fel!

Urmează un număr de coliziuni, ale bilelor între ele, între ele şi marginea elastică a mesei, apoi, probabil, iar a câtorva între ele, şi tot aşa până se opresc toate. Care pe masă, care în plasele din găurile marginilor mesei. Să spunem că fotografiem această poziție. Poți repeta aceasta figură tot restul vieții şi compara fotografiile între ele. Cu siguranță – deşi nu imposibil – absolut identic nu se vor mai aşeza! Acest lucru te poate determina să afirmi convins că ai de-a face cu o mişcare aleatorie. O mişcare ce nu ascultă de voința ta. Ori de voința altcuiva.

Şi vei fi tentat să crezi că soarta, în general, există, însă se aplică până la un anumit punct. Şi că de acolo continuă hazardul.

Bun. Mergem mai departe, înlocuind bilele cu ceva uriaş.

Două planete se ciocnesc între ele, undeva în Univers. Rezultatul? La nivel de fire de praf împrăştiate în spaţiu, de picături de apă care pulverizate, care aruncate în toate direcţiile, ori chiar de molecule şi atomi 'desfăcuţi', avem de-a face cu o mişcare haotică, o expresie clară a hazardului. A întâmplătorului!!!

Oare ? Să revenim la masa de biliard. Eu îţi spun ţie că fiecare mişcare a fiecăreia dintre bile a ascultat perfect de legile fizicii, staticii şi dinamicii, de toate legile naturale care activează aici. Dar dacă ai putea să le aşezi perfect în aceeaşi poziţie (inclusiv acelaşi punct de contact cu masa, pentru că bilele nu sunt perfect rotunde, iar masa lor nu este perfect omogenă); dacă le-ai putea pune perfect în acelaşi loc pe postav- care nici el nu este perfect ca suprafaţă; dacă bila albă ar respecta, de asemenea, perfect aceleaşi condiţii; dacă tacul ar lovi perfect în acelaşi loc bila albă, sub perfect aceleaşi unghiuri ce au determinat direcţia; dacă energia imprimată ar fi perfect identică; şi dacă şi alţi factori şi condiţii pe care nu-i mai enumăr acum, dar care la rândul lor au determinat deplăsările bilelor, se respectă întocmai, atunci te asigur că bilele se vor opri fix în acelaşi loc!!!

Ştii cum poţi să te convingi uşor de acest lucru? Filmează lovitura şi uită-te la ea de câte ori este nevoie pentru a te convinge!

Pentru că doar aici, în film, se repetă perfect aceleaşi condiţii!

‘Creierul’ uriaş al naturii ştie instantaneu să calculeze, cu ajutorul legilor naturii, rezultatul deplasărilor şi transformărilor *fiecăreia dintre particulele atomilor – adânc interior – constituente*! Şi ştii ce mai este incredibil de minunat ? Că o face fără nici un fel de greşeală! Dintotdeauna şi pentru totdeauna!

Totul, în natură, se întâmplă perfect aşa cum trebuie să se întâmple!

Şi dacă într-o zi un asteroid ce călătoreşte prin Univers de câteva miliarde de ani *se va intersecta* cu o planetă, care şi ea se deplasează prin acelaşi Univers de mai mult sau mai puţin de un miliard de ani, aceasta *se va întâmpla* pentru că asteroidul, format poate şi el din desprinderea de un corp ceresc, se deplasează pe traiectoria imprimată de explozia ce l-a format; şi pentru că a fost deviat în diferite direcţii de diverse corpuri cereşti conform Legii Atracţiei Universale; pentru că a mai fost deviat de cine ştie câte ori de diverse ciocniri cu diverse alte corpuri (*şi ele având propriile istorii, în esenţă plictisitor de asemănătoare şi de lungi şi de înlănţuite*). În acelaşi timp nici planeta nu a stat pe loc, având şi ea de la formare şi până la atragerea în sfera de influenţă a stelei în jurul căreia

orbitează diverse schimbări de direcţii şi întârzieri ori accelerări. Nu o va salva nici faptul că mişcarea sa în jurul soarelui de care stă legată ar fi putut-o plasa în momentul critic în orice alt loc, ferit. Aşa a fost scris să se întâmple! Traiectoriile lor trebuie să se intersecteze!

*Şi totul ca un şir de acţiuni şi reacţiuni ce dăinuie nu doar de miliarde de ani, ci de miliarde de miliarde de miliarde (şi tot aşa până ce cartea asta ar fi avut miliarde de pagini sau alfel spus**, un infinit**!) de ani! Totul era, să zicem, **ştiut** sau **hotărât**. **Dintotdeauna**!*

Acum fii atent la ceva. La ceva venit de cine ştie unde, intrat în minţile abia formate ale unor animale vertebrate şi bipede; la ceva ce a avut răbdare milioane de ani până când aceste animale au înţeles în sfârşit că focul se poate produce dacă vrei şi dacă ştii cum (şi nu doar rugându-te la zei şi aşteptând mesagerul... fulger); i-a *învăţat* că... *învăţăturile* trebuie *transmise* precum ştafetele generaţiilor următoare prin *limbaj* (timpii *luţilor* fiind perioade determinate şi scurte, şi nu infinite ca ale *inilor*); a riscat de câteva ori – bietele fiinţe ***posedând la un moment dat mai multe arme decât cunoştinţe*** – puteau să se autodistrugă; i-a învăţat ***geneza*** din ***bine*** şi ***distrugerea*** din ***rău***.

Toate astea pentru ca *luţii* să aibă şansa, la momentul potrivit, să fie suficient de ***in****struiţi* pentru a putea trimite o navă spaţială *în locul planetei* la întâlnirea cu asteroidul ucigaş, într-o zonă de securitate, alta decât cea ***hotărâtă în Univers cu miliarde de ani în urmă****!!!*

Să-i cadă în spate, cum s-ar spune, ori să-l ia prin surprindere, distrugându-l, *folosindu-se de forța atomului...*

Fără a înțelege că acesta este scopul omului pe pământ (îl vom afla mai târziu, împreună), te rog doar să realizezi ***forța*** despre care vorbim.

Şi ***dimensiunea ei.***

*O **forță unică** în Univers, care acționând fără a intra în contradicție cu legile naturii, poate deturna **Destinul Universal**!!! Nimic altceva din Univers nu poate schimba în mod conştient ceea ce era deja dintotdeauna destinat să fie! Această forță poartă numele de **Informație Inteligentă** şi este atotputernică!*

Atotputernică? Despre cine am ştiut noi, oamenii, dintotdeauna că poate să-şi impună voința în Univers? În materie, spațiu şi timp???

*Cine este **Atotputernic** ?*

« Dumnezeu este în voi »

Doar ne-a spus-o dintotdeauna Biblia!

Înțelegi ? Şi iată cum, pentru prima oară, o afirmație din Biblie, greu altfel de înțeles, capătă sens. Şi logică...

*Concluzia numărul 11 ar putea fi aceea pe care sper că o intuieşti deja şi singur, şi anume că instrumentele **Informației Inteligente** am fost şi vom fi* (până cel puțin vom încerca să ne îndeplinim scopul ultim*) noi, **oamenii**!*

Acum vreau să sări peste paginile următoare şi să citeşti Izvorul de Lumină (capitolul cel mai scurt, de doar o filă) aflat la pagina 145 .

Nu uita însă că eu rămân aici şi te aştept pentru a merge mai departe. Împreună.

*

Mergem mai departe.

Informația Inteligentă *are, bineînțeles, şi alte puteri cu care vei face cunoştință pe parcursul cărții. Amintesc aici doar trei dintre ele.*

Prima putere, ca rezultat al geneticii, prin clonare, ***in****formația, ştiința,* ***in****teligența, schimbă ceea ce era hotărât, de asemenea, ca fiind imposibil în natură: ca două ființe să fie fizic identice.*

Cea de-a doua putere, modificarea speranței de viață, pe de-o parte între două popoare dezvoltate ***in****formațional şi tehnic inegal, şi pe de alta între speranța la viață a omului contemporan, de aproximativ 85 ani, față de speranța de la începutul evoluției noastre, când era în jurul a 30 de ani! Încă un fapt implacabil (***animalele au rămas cu aceeaşi durată a vieții dintotdeauna***) schimbat de… inteligență...*

Aici vreau să-ți spun că pe planeta noastră, cu piticii şi uriaşii ce trăiesc împreună, se întâmplă ceva interesant, şi anume faptul că există o relație de invers proporționalitate între numărul de bătăi pe minut ale inimii şi mărimea trupului. Astfel, inima păsării colibri bate într-un ritm nebunesc, şi aceasta trăieşte puțin timp, în vreme ce inima elefantului bate rar, şi acesta trăieşte

mult. Cu excepțiile ce flanchează marginile teoriei, toate animalele trăiesc nu mult sau puțin, ci aproximativ…1 miliard de bătăi ale inimii !

Apreciază, te rog, faptul că inima ta bate de aproximativ de 3 miliarde de ori!

A treia putere se adresează performanței individuale. Sunt situații de maximă încercare în viață în care în câteva clipe trebuie să iei o decizie, cum ar fi evitarea în ultimul moment, şi printr-o decizie luată într-o fracțiune de secundă, a unui posibil accident de automobil, a unui cutremur în care clădirea se va prăbuşi, a unei capcane naturale sau create de animale etc. În aceste situații se poate claca, se poate alege varianta greşită, ori se poate intui rapid reacția salvatoare.

Cunoştințele, experiența, prevederea, inteligența, toate acestea derulate rapid, îți pot indica varianta bună, a scăpării, schimbând din nou ceea ce natura avea în plan...

*Acum şi aici ar trebui să înțelegi că de fapt noi, oamenii, după ce am înțeles **apariția vieții** pe pământ, simțim că totuşi nu ne-am explicat totul. Mai trebuie să aflăm ceva pentru a ne fi clar ce este cu noi: căutăm, de fapt, **apariția informației inteligente**... Adică ceea ce suntem noi când ne punem întrebări existențiale şi nu cine suntem noi când doar... trăim…*

Şi te mai intrigă ceva. Puternic! Ştii de mult despre diferența dintre corp şi spirit, ştii ce să faci cu trupul fără viață, însă ce nu ştii este unde să-i aşezi sufletul...

Nu ştii sigur nici de unde vii, însă bucuria şi realitatea vieții te ajută să treci peste... Unde se termină totul, însă nu ştii încă. Dar vei afla...

Concluzia până în acest punct este aceea că cele 11 concluzii ar putea fi adevărate dacă şi tu consideri aşa... iar ca să te scutesc de a răsfoi în urmă după ele, le aduc iarăşi în fața ta:

*Concluzia numărul 1 (*dălțile şi sculptura*) era aceea că* ***omul este o unealtă în voința gândurilor*** *personale, dobândite sau impuse de sistemul în care trăieşte.*

*Concluzia numărul 2 (*obiectele din jurul tău*) era aceea* ***că tot ceea ce ne înconjoară se împarte în materie naturală, vie sau moartă, şi în materie prelucrată de oameni, ca 'unelte' ale informațiilor şi gândurilor.***

Concluzia numărul 3 (rupt de lumea ta în Asia) era aceea ***că putința sau neputința comunicării, lipsa limbajului comun, fac diferența dintre un mediu ostil sau prieten, propice sau nu existenței*** *tale.*

Concluzia numărul 4 (pierderea unei ființe dragi ție*), era aceea* ***că ce este important la un om reprezintă doar informație: acumulare, gândire şi comunicare, intrare, analiză şi ieşire...***

*Concluzia numărul 5 (*soldații separați de timp*) era aceea* ***că informația 'evoluează' în timp în paralel, ea aflându-se până la un punct în interdependență cu***

***evoluția omului**. Doar a omului, din întreaga imagine a evoluției speciilor, enunțată de Darwin.*

*Concluzia numărul 6 (Germania ocupată de igii lui Adolf Hitler) era aceea că **informațiile inteligente pot şi crea, şi distruge**. Cuțitele sunt şi bisturie în mâinile chirurgilor şi săbii în mâinile luptătorilor. **Sentimentele**, aşa cum le înțelegem în mare măsură noi, oamenii, **nu 'țin' şi de ini**!*

*Concluzia numărul 7 (*Speologul rămas prizonierul peşterii*) era aceea că **informațiile se nasc într-un mediu şi migrează în altele numai dacă sunt aşteptate, dacă trezesc singure un interes ori ajută la mersul omenirii înainte**... Acel **ceva** important din tot restul experienței de o viață a cercetătorului nostru renaşte în mințile noastre; prin citirea unei informații aceasta este introdusă în creier şi devine parte constituentă a fiecăruia dintre noi. Speologul a murit, ca om, s-a salvat însă ce merita salvat din el! Nimic din corp, ci doar ce este valoros din informații.*

Concluzia numărul 8 (Erou de roman / erou real) *era aceea **că omul poate fi o sursă de creație a informațiilor, atât prin modelul vieții lui, cât şi prin ceea ce-şi poate imagina** singur. Pentru **ini**, acest lucru nu are nici o importanță, informația fiind oricum imaterială...*

Concluzia numărul 9 (martor la crimă) *ar putea fi aceea **că inii pot 'intra' în creier şi prin simțul vederii şi că pot devia cursul firesc al voinței şi al vieții luți**lor.*

Concluzia numărul 10 (Robocu') *ar putea fi aceea* ***că vom putea călători în univers, însă nu deplasând masa, ci energia! Informația!***

Concluzia numărul 11 (inteligența deturnează ciocnirea a două planete) *era aceea* ***că instrumentele Informației Inteligente am fost şi vom fi*** *(până cel puțin vom încerca să ne îndeplinim scopul ultim)* ***noi, oamenii!***

*

Cu ce rămâi după ce cerni ceea ce ştiai despre tine prin ochiurile dese ale sitelor concluziilor de mai sus?

Creierul este, cum spuneam, cel mai important, delicat şi, în acelaşi timp, cel mai 'pregătit' organ al ființelor vii. În cazul omului este conceput să activeze până la două sute de ani. Trupul, însă, nu este nici pe departe atât de performant.

Ca şi inima sau muşchii ce asigură procesul respirației, creierul nu îşi opreşte activitatea nici o clipă a existenței tale.

Dacă ai veni dintr-o altă lume total diferită de cea a noastră şi ai încerca să înțelegi ce reprezintă un *om*, ai vedea că de la oasele capului menite să-l protejeze şi până în vârfurile extremităților corpului său, de la haine şi până la construcții sau drumuri, toate par a fi doar simple accesorii pentru viețuirea şi desfăşurarea activității **creierului.** Creierul în sine, ca materie, nu este important, ci, mai exact, procesele care se întâmplă în el.

Şi ce se întâmplă?

Două procese: ***unul de menţinere în condiţii optime a trupului ca suport vital al creierului şi celălalt de acumulare, analizare şi mai apoi de creare de informaţii noi, evoluate***.

Ce faci tu de când te naşti şi până mori, de când te trezeşti dimineaţa şi până adormi, noaptea, altceva decât să procesezi informaţii modelând materia după voia lor? Faci altceva ? Sau ei ? Fac altceva ?

Aduni cu aviditate informaţii: acasă, la serviciu, în timpul liber şi iar acasă. Vorbeşti întruna, preiei şi trimiţi mai departe informaţii. Când te vezi cu prietenii sau cu familia, ce faci? Vă puneţi 'la zi' informaţiile de care celălalt nu ştia. Când citeşti ziarele, ce faci, nu aduni informaţii? Când te uiţi la televizor, la orice program, şi mai ales la ştiri, nu e la fel? Când te uiţi la un film, nu aduni oare experienţă? Informaţie?

Uită-te la o revistă de larg interes, viu colorată. De la distanţă însă, pentru a nu te 'agăţa' inii din ea! Se agaţă de tine precum ciulinii... Vezi titlurile mari ? Sunt acolo pentru a te atrage chiar dacă eşti la o distanţă altfel sigură de ei... Îi vezi cum stau unul lângă altul, unul peste altul, nemişcaţi. Atenţie, sunt cât se poate de vii şi se vor activa instantaneu ce-ţi pătrund în creier! Seamănă cu o stradă negustorească, cu negustorii ieşiţi în uşile prăvăliilor, unde totul este în nemişcare şi toţi vor să-ţi 'vândă' ceva. Preţul este invariabil acelaşi: atenţia ta! Doar consumul de timp variază. Pentru încărcare... Încă o dată îţi spun, ai grijă ce cumperi, pentru că anumite articole le vei păstra cu tine tot restul vieţii! Din materialul lor este format

spiritul tău. Îți intră o idee dintr-o sursă, îți mai intră încă una, dintr-o cu totul altă sursă, iar înăuntru încep să se caute şi să se combine. Fără ca tu să fii conştient de acest lucru decât atunci când ți se dezvăluie rezultatul. Cu acest rezultat unii hotărăsc să meargă mai departe, iar alții nu. Să zicem că citeşti un articol despre o structură care produce ciment şi care nu are suficienți saci pentru a-l ambala. În altă parte citeşti despre o altă structură, dintr-o țară străină, care produce, la un preț bun, saci, dar care nu are piață de desfacere. Cele două idei se găsesc numai în creierul tău şi atunci 'îți vine ideea' de a intermedia o afacere între cele două structuri. Poți folosi sau nu ideea, este treaba ta. Până la urmă va exista altcineva, întotdeauna. Doar nu ai citit singur cele două articole, nu? Sistemul îşi asigură căi multiple de a evolua. Dacă însă vei valorifica ideea, sistemul te va gratula cu bani, pentru a-ți finanța şi alte idei, de care este atâta nevoie...

În fine... Când citeşti o carte nu preiei, de asemenea, experiență? (*Cineva spunea că fiecare carte citită înseamnă o viață trăită.*) Informație? Şi asta de când erai micuț şi întrebai pe oricine era dispus să-ți răspundă: 'ce e asta ?' şi 'de ce e aşa?' şi 'cum?' ...

Tu creşti, de fapt. Nu tu, cel fizic, care mănânci materie pentru a creşte. Ci celălalt Tu, cel ce, spirit fiind, ai nevoie de informație pentru a creşte...

Înțelegi?

Inițial eşti un set de 'unde', o 'sământă' de informație, depusă în procesul formării corpului tău de către creierul

mamei în nou formatele celule neuronice, unde, asemenea unui mic bulgăr de zăpadă tăvălit în toate direcțiile prin zăpada cunoaşterii existente până la acea dată, creşti, umplându-te de cunoştințe. Faci ceva pentru sistem, după care, înainte să dispari material, tot ce este în tine memorabil pentru cei ce au să vină îngroaşă stratul de zăpadă al cunoaşterii...

Te gândeşti cumva că încă de la naştere eşti mai pregătit decât un strămoş de-al tău din vremuri străvechi? Da? Atunci hai să vedem ceva...

Am dus, cu gândul, pe o insulă bogată natural, un număr de 20 de copii foarte mici, care însă pot deja să trăiască singuri, mâncând ceea ce natura generoasă le dăruieşte, în încercarea de a răspunde întrebării: este *inteligența actuală* prezentă în noi, în gene, în ADN? Vor şti să aprindă focul sau vor avea nevoie tot de 2,4 milioane de ani ca şi noi, cei... vechi ? Vor avea unelte?

Mă întorc după vreo 20 de ani şi ce găsesc oare? O comunitate de vânători instalați în căsuțe de lemn din care iese fumul prin coş? Ceva agricultură într-o parte a insulei? Câteva animale deja domesticite de om? Foc? Arcuri? Puşti? Bărci? Cărți? Şcoală pentru copiii lor? De unde? Crezi tu asta?

Pentru că eu îți spun că voi găsi doar câțiva supraviețuitori, îmbătrâniți şi aflați în stadiul de animale, fără a fi măcar sprijiniți de instinctele animalice.

Asta înseamnă că suntem ceea ce suntem datorită *sistemului*, care, deşi se înnoieşte continuu, atât cu membri noi şi inițial neinstruiți – copiii – cât şi cu o cantitate de noi informații ce creşte logaritmic, are grijă să *translateze totul* înspre înainte! Prin primii ani de acasă de la părinți, din şcoli, din cărți şi filme etc...

Copiii de azi sunt, într-adevăr, mult mai performanți datorită matricei gândirii evoluate. Analiza matricei, însă, fără datele 'la zi' oferite de sistem, nu are nici o valoare, iar copiii sunt chiar mai vulnerabili decât am fost cu toții la începutul evoluției noastre!

Tu eşti ceea ce eşti, stai unde stai, faci ceea ce faci – acum citeşti această carte – pentru că eşti beneficiarul unui sistem care de mic ți-a inoculat instrucțiunile lăsate de predecesorii tăi şi ți-a pus la dispoziție tot ceea ce este conceput în milioane de ani de evoluție a ***spiritului*!** Crede-mă că dacă ***azi*** ai fi pierdut pe insulă, cu toate cunoştințele pe care le ai, ți-ar fi foarte greu să faci şi un foc! Şi acum doar apeşi pe un buton şi bricheta îți dă flacără...

Apeşi pe alt buton şi porneşti tv-ul, capătul *tunelului informațional.* Aşa cum te uiți prin el şi poți procesa informațiile primite, prin filtrul gândirii proprii – fără a mai fi nevoie să iei de la capăt toată cunoaşterea şi creația celor ce au avut de parcurs uriaşul drum de la picturile rupestre la ştiința fabricării aparatului tv, ori truda celor ce îți oferă informațiile, aflați la celălalt capăt al *tunelului informațional* –, tot aşa ți se oferă totul!

Sigur, trebuie să vrei, să ştii cum şi, în final, să meriți să iei!

Din viața reală îți spun acum că toți copiii găsiți în junglă, crescuți de animale, nu erau nici pe departe micuți lideri ai junglei, precum Tarzan sau Mowgli. Din contră, erau nişte sălbăticiuni ale căror îndemânări nu ajungeau nici la cel mai de jos nivel al vreunui animal rănit! Şi încă ceva, foarte important: irecuperabili! Nici chiar cei găsiți încă de foarte tineri. Mintea lor nu a mai putut fi umplută cu nici un fel de informații! Unul dintre cercetătorii pasionați de aceste cazuri a profitat de ocazia oferită de naşterea copilului său – o fetiță – pentru a declanşa un experiment.

Din primele zile de viață ale copilului a adus acasă un pui de cimpanzeu – tot de sex feminin – pe care l-a crescut împreună cu fetița sa. Erau precum o pereche de gemeni. Amândouă au primit acelaşi tratament: aceeaşi mâncare şi mod de servire, scaune la masă, tacâmuri, pătuțuri, jucării etc. Tot timpul îl petreceau împreună. Intervenția părinților era minimă şi se reducea mai mult la observarea şi înregistrarea pe bandă a comportamentelor lor. Miza experimentului? Influența omului asupra animalului. Personalitatea dominantă a omului ar fi trebuit să se împletească cu cea a animalului, obligându-l astfel să evolueze forțat.

Şi, într-adevăr, amândouă creşteau la fel... Experimentul s-a desfăşurat timp de câțiva ani, mai exact până în momentul în care, întâmplător, comparând nivelul de dezvoltare intelectuală al copilului cu cel etalon, a

constatat – şi a întrerupt experimentul imediat – nu numai că cimpanzeul era tot cimpanzeu, dar, mai grav, copilul era şi el în plin proces de... involuție. Ceea ce părea a fi doar maimuțăreli sau copilării, erau chiar comportamente animalice instalate!

Omul are scris adânc în el informația: învață prin orice mijloc, inclusiv prin imitare! Fetița a rămas cu deprinderi şi sechele de comportament pentru tot restul vieții sale.

*

Te-ai gândit vreodată că animalele nu produc gunoi?

Numai omul îl produce. Şi asta doar de când a început să fie inteligent! Mai exact, gunoiul este *restul 'ciopliturilor' inilor în materia evoluției.* Animalele nu produc mai mult decât resturile digerate şi, în final, însuşi corpul lor. Totul însă se transformă... Generații întregi de tigri sau de gazele, ori de oameni primitivi, nu au lăsat în urmă mai mult...

Primele picturi rupestre, primele instrumente de piatră, sunt şi primele urme lăsate vreodată pe planeta asta. *Urme ale informației inteligente şi nu ale,* ***doar****..., omului!*

*

*Telefoanele mobile. Sunt pentru cine, pentru noi? Pentru noi, **luții** ? Noi circulăm prin ele?Pentru noi avem maşinile!*

*Ori pentru informații? Adică tot pentru noi... **inii...***

*Nu pentru circulația (ini)lor, acoperind astfel distanțele şi **economisind timp**?*

*Inițial, pentru a 'deplasa' o informație, era necesară deplasarea **luților**, a curierilor, solilor etc. Mai apoi, prin scrisori, de asemenea purtate tot de... corpul uman. A urmat telegrafia, telefonia fixă, iar azi, prin mobile, video telefonie şi internet se asigură în sfârşit libera circulație a **inilor**....*

Ce vreau să spun? Ce încerc de la bun început: omul este un sistem dual, de materie împletită cu minimul de informație existențială, pe de-o parte (care dacă este eliberat de sistem s-ar întoarce direct înapoi, în *pădurea involuției*), şi, pe de cealaltă parte, nişte informații, '*conştiente*', ce acționează cu '*premeditare*', care se întreabă, printre altele, « *noi cine suntem? de ce existăm? de ce nu suntem egali*? », şi tot aşa...

Luții 'ascund' în interiorul lor spirite de dimensiuni foarte diferite.

Dacă vei miji ochii şi vei putea vedea cu ochii minții, dincolo de corp, spiritele, vei înțelege că lumea ta se apropie mai mult de junglă decât de societate, aşa cum o vedeai tu!

Adică vei vedea diverse mărimi ale spiritului, ale informației inteligente, ale inilor fiecărui individ, aşa cum sunt în junglă animalele. Vei '*vedea*' oameni câini, oameni tigri, oameni lei, oameni cai, oameni hiene, oameni gazele, oameni şacali, oameni elefanți, oameni lupi, oameni bufnițe, oameni caracatițe, oameni girafe, oameni crocodili, oameni hipopotami, oameni peşti, oameni pisici, oameni şoareci, oameni maimuțe şi încă mulți oameni porci.

Spiritul lor, caracterul lor, ființa lor !!! Gândeşte-te şi uită-te bine în jurul tău!

Cel mai important este *că te poți vedea şi pe tine* şi atunci vei şti drumul şi şansele pe care le ai pentru a deveni ceea ce poate jinduiai să fii! Vei ştii avantajele dar şi riscurile râvnitei, până atunci, trepte a *lanțului trofic al realității*. Şi te vei îndrepta într-acolo, ştiind corect ce trebuie să faci, sau te vei mulțumi pe deplin cu treapta pe care stai, bucurându-te de viața ta şi ajutând prin ea ***sistemul care te-a creat***.

*

Îți prezint 10 bărbați. Dintre ei, 4 vorbesc engleza, 6 franceza, 3 germana, 5 italiana; 3 sunt bătrâni, 3 maturi, 4 în floarea vârstei; 2 sunt frumoşi, 3 sunt urâți, 5 sunt normali; unii sunt blonzi, alții bruneți, şateni şi roşcati; împreună totalizează 4 nații diferite şi 3 rase; unul suferă de o boală incurabilă, 2 de boli tratabile, restul sunt

sănătoşi; unul este îndrăgostit, doi căsătoriți, unul divorțat, restul holtei; unul este bine dotat sexual, doi nu, restul normali; 4 au absolvit o facultate, 3 liceul, 3 şcoli profesionale; 2 sunt foarte săraci, 2 bogați, restul din clasa de mijloc; 3 ascultă rock, 3 disco, 1 muzică clasică, 2 nu au preferințe, 1 muzică country; 4 sunt scunzi, 4 normali, 2 înalți ; 3 supraponderali, 2 slabi, 5 normali; 6 au carnet de conducere, 4 nu; 3 au lucrat cu un calculator personal; 3 au telefon mobil; 3 preferă filmele de acțiune, 2 de groază, restul doar sportul; unii au preferințe pentru anumite destinații de concediu, alții au preferințe pentru activități precum pescuitul, iar altora le place vânătoarea; alții preferă anumite formații muzicale; unii țin cu anumite cluburi sportive; preferințele lor culinare diferă; tot aşa şi cele referitoare la băuturi....

Şi tot aşa până se epuizează întreaga listă de opțiuni posibile.

Şi sunt extrem de multe... Câți oameni erau? Doar 10?

Dumnezeule, cât loc este în om!
Ce sunt oare oamenii până la urmă?

După cum vezi, anumite opțiuni, mai puține, sunt moştenite şi *țin strict de corp*. Celelalte sunt enorm de multe şi pot fi dobândite, se cultivă, se pot modifica în timp şi la dorință, toate referindu-se strict la spirit.

*

Hai să recapitulam: eşti informație. Ceva imaterial. Locuieşti în trupul tău. Tu şi cu trupul tău formați un tot unitar. Aveți împreună o viață. Definită în timp! *Totuşi, ceva din tine rămâne peste timp. Ce?*

*

Pe o cutie de chibrituri nu este scris nimic.

Pe o altă cutie de chibrituri cineva a lăsat un număr de telefon. Este singura diferență. În rest ambele cutii sunt noi, identice şi în perfectă stare de funcționare. Cea scrisă este mai importantă pentru că pe ea există o *poartă informațională*. Dacă suni la acel număr vei putea 'intra' prin ea. Poate că eşti detectiv şi numărul de telefon găsit este un indiciu. Sau poate că o fată pe care de-abia ai cunoscut-o şi ai plăcut-o ți-a lăsat o singură şansă de a o regăsi, înainte de a pleca. Poate este chiar viitoarea mamă a copiilor tăi! Cutiile nu vor 'înțelege' de ce una este mai importantă decât cealaltă! Tu însă, da…

Dar poate că tu eşti colecționar de cutii de chibrituri şi atunci o vei prefera pe cea nescrisă...

*

Până la urmă ce este informația? Ceva ce nu există material, dar care în acelaşi timp există... Este aproape

lipsit de sens în lumea asta materială şi logică. Ca şi Timpul! Este el ceva material ? Poți să umpli o găleată cu timp cum ai umple-o cu apă? Nu există! Şi totuşi există...

Sau undele! Undele sunt încă şi mai interesante. Dacă ții în mână un capăt al unui furtun de stropit întins înaintea ta pe pământ şi-ți scuturi brusc şi cu putere mâna de sus în jos, vei vedea că furtunul formează o 'cocoaşă' ce se deplasează iute spre capătul lui. Unda ajunge la capăt repede, furtunul însă rămâne pe loc. Deci ***văd*** ceva ce se deplasează, care de fapt ***nu există***... Tot aşa cum sunt şi valurile oceanelor, ori undele făcute de o piatră aruncată în lac.

Undele, informația, timpul: există fără a fi materiale!!! Deşi noi ştim că nu poate exista ceva ce, în acelaşi timp, nu există, nu?

Ei bine, ar fi timpul să înțelegem că... da.

Totul este ori materie, ori unde. Şi tu însuți... Pentru că, *acum când mă asculți,* eşti doar informație. Ajunsă la tine pe calea undelor. Şi înregistrată, de asemenea.

Auzi ceva la radio? Sunt unde transmise de o antenă şi captate de aparatul radio. Difuzorul vibrând, adică lovind aerul, emite unde ce se propagă şi care lovesc timpanul ce face să vibreze 'ciocănelul şi scărița' din urechea ta; sunt vibrații transformate în impulsuri electrice, transferate şi înregistrate ca atare. Priveşti ecranul televizorului, al monitorului de calculator ? Emisie de unde...

Iarna te încălzeşti lângă o sobă, un calorifer sau chiar lângă un foc? Radiații ale undelor! Te impresionează culorile din natură? Ştiai că nu există culoare? Dacă stingi lumina totul este gri! De asemenea, dacă te uiți la un

microscop electronic, ai să fii surprins de faptul că, iarăşi, totul este gri. Există doar suprafețe ce reflectă diferit lumina, descompunând-o într-una din culorile ei de bază. Învârte cu viteză un disc pe care sunt aplicate radial culorile curcubeului şi ai să vezi iarăşi că discul se transformă în gri deschis spre alb. Spre lumină. Adică spre unde... Introduci în priză orice obiect electric de care eşti atât de dependent. Ce vine prin priză? Unde. Ai energie atomică cu toate aplicațiile ei, bune sau rele? Radiații ale undelor. Te bronzezi la soare ? Unde. Foloseşti telecomanda ? Unde. Foloseşti motoare electrice ? Unde electromagnetice. Foloseşti un generator de curent electric? Principiul funcționării este trecerea unui conductor printr-un câmp electromagnetic. Adică prin unde. Rezultatul? Energie! Adică... unde. Încălzeşti mâncare la aragaz ori la microunde ? Unde. Comunici vorbind ? Unde. Ține în mână doi magneți. În funcție de cum le orientezi fețele se pot atrage ori respinge cu forțe impresionante. Îi spargi şi instantaneu fiecare devine polarizat ca şi magnetul inițial. Forțele dintre ei se propagă prin sticlă, prin apă, prin vid, prin orice mediu! O legătură puternică ce nu ține cont de uşi închise. Te-ai întrebat cine este 'vântul' care îi împinge unul spre celălalt, ori din ce 'materie' este construit arcul care se opune apropierii lor? Câmp electromagnetic! Adică tot unde.

O concluzie de până în acest punct?

Tu, cel imaterial, eşti făcut din unde!

Iar tot ce se întâmplă în jurul tău este inginerie. Ingineria viitorului

All is engineering the future!
Eliberează-ți mintea!!! Gândeşte liber!!!
Free your mind!!! Think Free!!!

*

Cândva, în urmă mult pe scara Timpului, animale mai speciale, ce convieţuiau în grupuri ai căror membri erau în mare parte înrudiţi, îşi duceau existenţa inconştientă pe pământ, alături de celelalte vieţuitoare. Într-o zi ele au fost *alese*...

La concursul selecţiei Naturii.

Creierul lor – minuscul de altfel – la un moment dat s-a dezvoltat într-o manieră, să spunem, asemănătoare unui aparat de radio căruia îi 'creşte' o primitivă antenă. În acel moment, 'unde electromagnetice' ale informaţiei inteligente prezente în întreaga zonă a spaţiului au putut fi captate şi înregistrate în creier. Tot aşa cum 'verşi' informaţia dintr-o carte în cap, sau un 'program' în hard-discul unui calculator, ele au început să ordoneze informaţiile ce intrau prin simţurile sălbăticiunii, să le clasifice, să le memoreze şi să le redea atunci când era nevoie de ele. Uşor-uşor creierul s-a dezvoltat şi, devenind neîncăpător, a început să se mărească, lăsând loc inilor să se înmulţească, şi tot aşa...

Mai târziu, inii au început să 'iasă' din luti, şi să se semneze pe pereţii peşterilor; au început să sară de la un lut la altul prin cuvintele ce etichetau obiectele şi acţiunile întâlnite. Tu ai început să înveţi, iar ei au început să se înmulţească!

« ***La început a fost cuvântul*** », spune Biblia, îți aminteşti? Inii, gândurile, au sărit de la un lut la altul, aşa cum sari tu de pe o piatră pe alta la traversarea unui mic pârâu. Mai apoi s-au instalat la cârma luților precum călărețul la hățurile cailor. Ori la ghidonul bicicletei.

Şi azi simți cum eşti condus de *stări* precum cele de bucurie, de supărare, furie, generozitate, de regret, dorință sexuală, veselie, creativitate etc...

Au început să se înmulțească, devenind dialecte şi mai apoi limbi. Naționale...

Şi, foarte important, mai târziu au început să ducă lupte pentru dominație, pentru cucerirea de teren... Ceva de genul luptei genelor în natură. S-au impus, s-au comasat şi au conviețuit între ei. Unii au dispărut, însă cei mai puternici au ajuns până în ziua de azi. *Amestecându-se, totodată...*

Un lucru foarte important, lumea animală este extrem de dură. Mai totul se rezumă la a mânca pe cineva sau a fi mâncat de cineva, şi la reproducere... Cum ar fi pentru tine ca fiecare masă să fie o 'ruletă rusească'? Cam ce fel de om ai deveni? Sau, de câte ori vrei să bei apă şi te apleci, să-ți sară în ceafă un prădător înfometat? Sau cum te-ai simți când copilul tău poate fi micul dejun, prânzul, cina sau gustarea de la orice oră a cuiva ? Animalele prădătoare nu au făcut şi nu vor face distincție între rău şi bine *(excepție făcând doar delfinii, 'verii' noştri, alte ființe receptoare de inteligență, spre care ne simțim atraşi şi datorită lipsei răutății din mintea lor!)*.

Acestor animale, spuneam, dacă le dai inteligență, din instinct de conservare mai întâi, şi, mai apoi din acțiuni premeditate precum răzbunarea sau eliminarea pericolelor pentru un viitor mai sigur, vor deveni ***Rele***! Demonice! În mod intenționat şi, putem adăuga, uneori făcând-o chiar cu plăcere... Cu acest spirit al ***Răului***, având reminiscențe de sorginte animalică, a avut şi mai are de a face şi azi informația inteligentă. O dată apărut, ***Răul*** a evoluat şi s-a înmulțit, s-a rafinat şi întărit... Aşa au apărut ***igii***... *Gândurile rele*.

Din marele ocean de unde, existent în spațiu, au început să fie captate idei...

Astfel că informațiile recepționate în anumite creiere (cum ar fi cel al profetului Moise) au sunat, la un moment dat, aşa:

« Eu sunt Tatăl vostru » ...'şi vă dau un medicament, (un *antivirus*) format din... 10 porunci. Răspândiți-le şi înmulțiți-le printre voi. Urmați-le şi veți izola răul de voi...'

De ce 10, şi nu mai multe? Pentru corectarea unor comportamente animalice ataşate naturii umane erau suficiente! Şi au fost...

În ***Colecția de gânduri*** le vei găsi şi aprecia...

Mai târziu, ***Calea Adevărului*** şi a ***Binelui*** era în pericol să fie abandonată pentru cea a ***Răului*** şi a ***Minciunii***.

Dintotdeauna a fost mai greu să construieşti decât să dărâmi, să dai decât să iei, să mergi decât să stai, să munceşti decât să furi!

Ce era de făcut? *Dominus Deus* emisese instrucțiunile, *dintotdeauna*. Trebuiau doar recepționate...

Un om foarte special, tâmplar din Israel, pe numele său **Iisus Hristos,** a recepționat, înțeles şi şi-a asumat '*calea*', acționând împotriva întregului sistem inerțial din mintea celor mulți. Şi ***răi***...

Răstignirea Lui a adus *regretul,* ca sentiment comun al umanității. Lumina lui a aprins lumânările – ce continuă să ardă şi azi – ale creştinătății. A apărut Biblia (Noul Testament), o *constituție* peste constituțiile lutilor... De ce spun constituție? Din toate rațiunile plus încă una pe care te şi întreb dacă ai observat-o: atât o constituție, cât şi Biblia au în comun numerotarea pe articole! Pentru a putea fi folosite precum... articolele de lege.

Creştinii numără azi peste 2 miliarde de suflete.

După El s-a potrivit ceasul existenței tale, anul în care te afli acum are *momentul zero izvorât din existența Lui*.

Ca un binemeritat omagiu oferit de Timp - cel mai important element al Universului, după cum o să vezi mai încolo...

Adevărata noastră viață a început din acel moment! Unic ! Şi am evoluat mulți ani buni...

În Casele Credinței în Bine, în Biserici, au apărut însă şi *inii Răului*. ***Igii.*** Aceştia au început să-şi omoare, în numele credinței, supuşii.

Un al treilea om special, în ordinea apariției pe scena evoluției noastre (şi când spun evoluție să ştii că de acum încolo mă refer **numai la evoluția spiritului**), născut la Mecca şi numit '**Muhammad**' – ('Preaslăvitul'), intrat şi

el în legătură cu **Div*in*itatea**, a înțeles că oamenii nu pot fi niciodată perfect curați şi, pentru a nu se mai întâlni situații în care puterea credinței să fie folosită împotriva... ***Căii Binelui şi Adevărului,*** a imaginat un sistem în care casa credincioşilor săi, Moscheea, funcționează fără preoți, în baza unui 'set de instrucțiuni' clare.

Adunate în ***Coran*** – ***cartea sfântă a islamiştilor,*** în care ***Muhammad*** a strâns legile islamului revizuite de el însuşi, dar beneficiind însă şi de sprijinul inspirației divine. De asemenea, tot aici a expus un set de 5 porunci (*cei cinci stâlpi ai înțelepciunii)* de o simplitate rar întâlnită, dar cu aplicabilitate uriaşă, şi care aduc siguranță credinciosului că se află pe drumul cel bun.

De asemenea, în ***Colecția de gânduri*** le vei găsi şi aprecia.

Azi, credincioşii islamici din întreaga lume numără peste 900 milioane de suflete.

Creştinismul, Islamismul, Iudaismul, Hinduismul, Budismul, Confucianismul, Taoismul, Şintoismul, Jainismul, Zoroastrismul, alături de toate celelalte religii şi credințe, precum şi culturile primitive din trecut ori chiar prezente şi azi, absolut toate, ne învață. Gânduri bune...

Toți înaintaşii tăi au încercat să te țină pe un drum drept, să te ajute să treci peste loviturile Răului, ți-au pus la dispoziție tot ce au realizat pentru a putea să ajungi, într-un final, undeva.

Unde?

Răbdare!

Aşadar, mai întâi cine eşti?

Eşti o ființă formată din două elemente.

1. Trup (lut). Adică dintr-un corp însoțit de instrucțiuni de creştere, funcționare şi reproducere. Creierul tău posedă o matrice a gândirii, goală la naştere, care este diferită de la individ la individ, din ce în ce mai performantă însă, ca rezultat al selecției încrucişării genelor.

2. Spirit (ini). Spiritul este alcătuit din alte două elemente:

2.1. Informații, adunate în întreaga viață, şi conştiință ce le poate guverna. Simțuri, emoții şi sentimente.

2.2. Seturi de instrucțiuni ale informației inteligente, mobile, ce dictează conştiinței.

Mergând iarăşi pe similitudinea dintre lumea omului şi cea a computerelor ce se oglindesc una în cealaltă, structura ar fi următoarea:

1. Computer (carcasa, placa de bază, componentele, programul de operare – windows). Microprocesorul este cel care 'judecă' sau 'analizează' informația şi este din ce în ce mai performant, mai evoluat de la o generație la alta, datorită progresului tehnologic. Are preinstalat un sistem de operare menit să-l facă funcțional.

2. Informații. De două categorii:

2.1. Programele software, de lucru (de editare, grafică, sunet, film etc.), achiziționate şi instalate ca sumă de programe inițiale şi perfecționate în permanență printr-o up-datare periodică.

2.2. Un proiect, să spunem ca cel al unui film de animaţie realizat pe calculator despre... Epoca Glaciară. Mai multe puncte ‘1’ şi ‘2.1’ se alătură şi dau viaţă (materială, care se înmulţeste prin cinematografie, videodiscuri, casete video ş.a.) unui proiect ‘2.2’ (ţel, drum) ce respectă un scenariu.

Natura moartă, natura vie, minunea aşezării atomilor în formarea ei, viaţa, ***trupul***, toate procesele funcţionării şi înmulţirii, informaţia scrisă în *ADN* şi în instinct şi importanţa ei, reprezintă partea semnificată de religie prin « ***Tatăl*** ».

Cunoştinţele tale, informaţiile memorate, experienţele, toate guvernate de o conştiinţă, firea ta, născute în corpul Tatălui, reprezintă « ***Fiul*** ».

Inteligenţa, inspiraţia, instrucţiunile, indicaţiile, ***calea de urmat***, a Fiului, reprezintă ***Calea binelui, adevărului şi a vieţii***, Drumul Sufletelor (nu cartea, să nu înţelegi greşit!), poate Sfântul Drum, deci, poate, « ***Sfântul Duh*** ».

Astfel, se înţelege ***Sfânta Treime****, în care Dumnezeu este în fiecare din cele trei şi, în acelaşi timp, unic! Unic în fiinţă şi întreit în persoană.*

« ***Dumnezeu este în voi*** *»*

Ca exerciţiu şi ultim exemplu, Einstein era de ***origine*** *(punctul ‘1.’) evreu, ca* ***formare*** *(punctul ‘2.1’) german, iar în timpul războiului a ales (punctul ‘2.2’)* ***calea*** *alianţei, devenind american...*

Dacă îți spuneam la începutul cărții că după ce vei afla cine eşti vei fi mai împăcat şi poate mai fericit, mă refeream la eliberarea ta din chingile dorințelor şi idealurilor irealizabile pentru tine, pentru a te putea concentra asupra punctului 2.1. Adică ce-ți rămâne în fiecare zi (zi de zi, până la sfârşit), când punctul 2.2. te eliberează.

Adică la timpul tău liber, zilnic, atunci când sistemul te trimite la refacere. Când pleci de la serviciu şi ajungi acasă; când eşti în concediu; când îți faci prieteni, când te căsătoreşti, când faci copii şi când eşti cu familia ta; când eşti cu prietenii tăi; când eşti cu tine însuți; când ai bucurii, dar şi necazuri...

Aş vrea să-mi asculți sfatul: trăieşte-ți viața liberă ca şi cum nu ai mai avea alta. Ca şi cum viața ta ar fi un film al cărui spectator unic eşti doar tu! Bucură-te de orice, iubeşte tot ce poți iubi, râzi, fii fericit...

Bucură-te sincer şi de bucuriile celor de lângă tine şi le vei aduna în viață nu doar pe ale tale, puține, ci şi pe cele multe ale celor mulți!

Bucură-te până în ultimul moment. Aşa cum ultima îmbucătură din farfurie este cea mai gustoasă, tot aşa să-ți fie şi ultima clipă! *Să nu-ți fie teamă de moarte, ci să te bucuri că ai trăit*. Oricât şi oricum...

Nu uita că Dumnezeu trăieşte şi prin tine, dar mai ales că tu trăieşti prin El.

Şi să nu uiţi că, dacă nu ar fi existat punctul 2.2., tu nu ai fi putut să 'devii' om. Rămâneai un biet animal care n-ar fi ştiut că a trăit, măcar; că a existat pe această *minunată dimensiune a realităţii*...

Plăteşte-ţi preţul Darului Vieţii tale prin respect, prin maturitate, şi adună-ţi puterea ta la îndeplinirea scopului existenţei noastre.

Simte-te *acasă* în Casele Credinţei şi să nu-ţi mai fie frică niciodată când le treci pragul.

« ***Ne temem de ceea ce nu înţelegem*** »

Acum înţelegi. Credinţa în bine ţi-o alegi singur şi nu ţi-o poate impune nimeni! Să ţii minte lucrul ăsta şi să fii fericit cu decizia ta, aşa cum a fost şi Iisus...

În concluzie, tu eşti un animal evoluat (până aici ştiai), ***colonizat*** de *informaţiile inteligente. Asta ca să-ţi cunoşti şi părinţii spiritului. Eşti rezultatul ciocnirii imaterialului cu materialul. Eşti precum fulgeritul rezultat din roca transformată de fulgerul căzut. Nu mai eşti nici animal, şi nici nu ai devenit informaţie pură. Eşti ca un 'aliaj' ce stă între cele două stări universale: materia şi informaţia!*

Ei, şi în final, care este scopul existenţei tale?

Eşti o mică furnicuţă, importantă pentru un sistem ori prin tine însuţi, ori prin numărul celor ca tine. Micul scop al existenţei tale este să ajuţi la îndeplinirea marelui scop al existenţei noastre!

Care este deci scopul existenței noastre?

Imaginează-ți trei planete: una este precum Marte, adică moartă, o alta este plină de apă, atmosferă şi de viață, iar a treia este precum Pământul. Adică este locuită de oameni, purtători ai informației inteligente.

Chiar dacă poate viața te-a necăjit până acum, chiar dacă semenii tăi te-au făcut nefericit, totuşi, dacă ar fi să poți salva numai una dintre ele, ai salva Pământul. Chiar cu prețul vieții tale! Este scris adânc în fiecare celulă care te formează!

Poți găsi relativ decentă comparația dintre o ***oază într-un deşert*** şi o ***planetă vie într-un univers mai mult mort***!

Mai devreme sau mai târziu, instabilitatea caracteristică Universului va face ca planeta ta să dispară. Dintr-o multitudine de cauze, cu diverse scenarii posibile. Nu insist deloc asupra lor, reține doar implacabilitatea sfârşitului.

Şi importanța existenței vieții inteligente!

Pe pământul nostru a ajuns o 'sământă' foarte rară în Univers. Mai rară decât însăşi viața. Această sământă a fost sădită în ceva special, în creierele noastre, unde a evoluat aproape ca şi orice altă ființă din jurul tău. Într-o Zi, ea va ajunge la maturitate şi va trebui să se înmulțească. Omul va trebui să o sădească în toate planetele la care poate ajunge şi în care ciclul să se poată repeta.

Sensul *şi* ***scopul*** *existenței noastre* (şi nu suntem, aproape cu siguranță, singurii) *este acela de multiplicare a energiei inteligente în Univers*.

INII

Dacă te uiți de sus, dintr-un avion, să spunem, în jos, înspre pământ, vei vedea câmpii parcelate de diferite nuanțe de culori, printre ele predominând galbenul, pământiul şi verdele.

Aproximativ în centrul lor se văd construcțiile. Sunt satele sau oraşele tăiate de drumuri, ce vin şi pleacă.

Undeva, în mijlocul unei câmpii mari, se află un oraş mare. Este capitala!

La exteriorul 'cercului' capitalei vei vedea construcții mai mici şi rare, dar, pe măsură ce înaintezi cu privirea înspre centru, clădirile devin mai mari, mai importante. Din ce în ce mai mari. Azi, oraşele au diverse cartiere cu clădiri de forme şi mărimi, pe orizontală şi pe verticală, diferite. În trecut, însă, în centru exista doar o clădire mare. Mai mare chiar decât bisericile. Chiar disproporționat de mare față de celelalte din jur. Acesta era un palat. Reşedința regilor sau a împăraților!

Revenind pe pământ şi refăcând mental, la sol, traseul făcut în aer, vizualizând o 'secțiune a realității', constați că totul 'creşte pe înălțime' spre centru. Realizezi că, practic, totul gravitează în jurul acestui centru, al acestui palat. Totul converge spre el. Interesul pentru orice – este crescător spre el şi, bineînțeles, descrescător spre exterior. Detaliile construcțiilor cresc din margine spre acest centru.

Te gândeşti că aici este *capul* statului...

Un palat, ca toate celelalte palate. Căci ele se aseamănă mult. Probabil că ai văzut măcar unul.

Lucrurile din el sunt într-adevăr impresionante şi constați fără dubiu că au înmagazinate în ele multă trudă şi timp.

Faci turul palatului, încercând să găseşti *inima, sufletul, creierul* palatului. Cine este în fapt *centrul, originea, motivația* în jurul cărora pare că se învârte totul? Intri din odaie în odaie, din cameră în cameră, din salon în salon, şi tot aşa. La un moment dat, în spatele unor uşi impunătoare ce ți se deschid, găseşti o sală imensă, dezvoltată în general pe două nivele, cu un gol central, din care, învârtindu-te în loc, constați că toți pereții sunt de fapt rafturi ticsite cu... cărți. Pline şi ele, la rândul lor, cu… *informații*. Cu *semințe de gânduri*. Cu *ouă de idei*...

Şi nu poți să nu te întrebi, gândindu-te la câte generații de capete încoronate au trecut prin timp locuind în acest palat, schimbându-se unul pe altul, în vreme ce cărțile sunt aici de la începuturi, ba chiar într-un număr ce creşte cu timpul, şi nu poți să nu te întrebi, spuneam, cine este cu *adevărat important şi etern* aici? Cine a *ini*țiat ceea ce este in jur?

Informațiile sau regii?

Cine a stat în spatele cui?

Gândurile aparțin oamenilor, sau oamenii aparțin gândurilor?

Şi nu poți, de asemenea, să nu te întrebi dacă nu stau încă nedescoperite, în camere ascunse din mari piramide, adevăratele 'biblioteci' ce le-au construit!

*

Dacă fiecare ***in**ițial* grup de oameni s-ar fi dezvoltat ***in**dependent*, fără a ***in**tra* în nici un fel în legătură unii cu alții, în mod sigur am fi avut azi foarte multe limbi vorbite pe pământ, total diferite. Dar pentru că nu a fost aşa, ci, din contră, totul s-a aflat într-o interdependență ce seamănă cu mixtura de gene a speciilor, azi avem în limbaj un hibrid de *ini*. Un complex lingvistic ce păstrează în el informațiile importante din toate culturile. Amestecate, transformate, combinate ori aflate în paralel (sinonime). Printre aceste forme, însă, regăsim ***in**ii* originali!

Aşa cum arunci o mână de semințe din 'cer', acestea cad în locuri *diferite* (precum în parabola lui Iisus), în sol fertil sau în deşert, în apă sau pe stânci, în zone călduroase sau friguroase, şi tot aşa. Nu toate, dar cele mai multe încep să crească. Vor fi diferite şi în acelaşi timp asemănătoare, ca mod de dezvoltare al plantei în sine. Şi cu aceleaşi cicluri în timp. Ar exista o simultaneitate în dezvoltarea lor, bineînțeles cu diferențele de adaptare. Tot aşa s-a dezvoltat şi sământa inteligenței.

În istoria omenirii, semințele care au rodit poartă numele de *inițiere*. Iar cei care le-au cultivat au fost *inițiații*. Inițiați într-o cunoaştere care nu a fost la îndemâna

tuturor, şi asta pentru că doar ei au ştiut să contopească *inspirația* cu analiza sumei *informațiilor* adunate.

Şi tot astfel se răspunde la întrebarea: «de ce piramidele au apărut independent şi relativ în aceleaşi perioade de timp în locuri din Africa, din Asia şi din America... ?» Semințele aceleiaşi plante… Apare peste tot mai întâi o tulpină ce creşte repede (să spunem piramidele), apoi frunze (poate fabrici), ramuri (comunicații), flori-fructe-semințe (şcoli) etc… La toate cam în acelaşi timp şi, în principiu, prin fenomene evolutive aproximativ identice.

Inii sunt cei mai vechi în timp şi de aceea îi găsim şi în celelalte limbi şi culturi, independente una față de alta. Şi în cultura asiatică, şi în cea arabă, şi în cea germană, dar sigur în forme lexical diferite.

'La început a fost cuvântul'

Un cuvânt exprimă ceva: un obiect, o acțiune, o calitate, o activitate, o *cale de urmat* etc.

Hai să vedem ce înseamnă însă o colecție de cuvinte! Să căutăm numitorul comun, rădăcina sau poate chiar sămânța 'comună' care ne guvernează...

Cuvintele în care civilizațiile inilor au fuzionat.

Ne uităm în dicționare la forma cuvintelor în diverse limbi. Cuvintele sunt, pentru acelaşi sens, desigur, diferite.

La toate literele, mai puțin la cele care încep... cu silaba...'***in***' !

Într-adevăr, dacă deschizi câteva dicționare la cuvintele care încep cu '***in***', în diferite limbi, acestea sunt

aproape identice ca formă! De asemenea, multe dintre cuvintele care au în alcătuirea lor literele ‘***in***’, sunt asemănătoare!

Mai jos îți exemplific spusele prin identificarea câtorva astfel de cuvinte în dicționare. Al limbii mele materne, româna (lat***in***ă la origine), al englezei şi francezei, ca fiind cele mai importante limbi vorbite în ***evoluția noastră,*** şi al limbii italiene, vorbite de urmaşii... vorbitorilor de latină.

Limba latină, declarată moartă, a reuşit totuşi să se ‘*salveze*’, azi fiind folosită în mai toate denumirile ştiințifice!

Am exclus cuvintele ce exprimau opusul sensului principal, de genul abil/inabil.

De asemenea, poți constata şi singur dacă sensurile acestor cuvinte fac sau nu fac parte din familia ***in***formațiilor ***in***teligente, a ***in***dicațiilor de urmat, a ***in***ventiilor, a in.... !

A cuvintelor cu adresă precisă, îndrumătoare.

informație/ information/ information/ informatione

inteligență/ intelligence/ intelligence/intelligenza

instrucțiune/instruction/instruction/ istruzione

instrucție/instruction/instruction/ istruttoria

instruire/instruction/instruire/istruire

indicație/indication/indication/indicare

iniția/initiate/initier/iniziare

inspirație/inspiration/inspiration/ ispiratione
invenție/invention/invention/ invenzione
inovație/innovation/innovation/ innovatione
intuiție/intuition/intuition/intuizione
intenție/intention/intention/ intenzione
ingenios/ingenious/ingenieux/ ingegnoso
internet/internet/internet/internet
indicator / indicator / indicateur / indicatore
inscripție/inscription/inscription/ iscrizione
indice/index/indice/indice
induce/induce/induire/indurre
instrument/instrument/instrument/ strumento
intervenție/intervention/intervention/intervento
inițiativă/initiative/ initiative/iniziare
inductanță/inductance/inductance/ induzione
industrie/industry/ industrie/industria
inerent/inherent/ inherent/inerente
inert/inert/inerte/inerte
infinit/infinite/infini/infinito
influență/influence/influence/ influenza
inocula/inoculate/inoculer/inoculare
insera/insert/inserer/inserire
instala/install/installer/installare
insista/insist/insister/insistere
inspecta/inspect/inspecter/ispezionare
inspira/inspire/inspirer/ispirare

instanță/instance/ instance/istanza
instiga/incite/instiguer(inciter)/ istigare
instinct/instinct/instinct/istinto
institui/institute/instituer/istituire
instructiv/instructive/instructif/ istruttivo
integral/integral/ integral/integrale
intelectual/intellectual/intellectuel/ intelletuale
intensifica/intensify/intensifier/ intensificare
interacțiune/interaction/ interaction/ interazione
intercepta/intercept/intercepter/ intercettare
interdicție/interdict/interdiction/ interdizione
interes/interest/interet/interesse
interior/interior/interieur/interno
interogație/interrogation/ interrogation/interrogazione
interpela/interpellate/interpeler/ interpellare
interpret/interpreter/interpretation/ interprete
intersecta/intersect/intersecter/ intersecare
interval/interval/ intervalle/intervallo
interviu/interview/ interview /intervista
insinuare/insinuation/insinuation/ insinuare
intonație/intonation/ intonation/ intonazione
introduce/introduce/introduire/ introdurre
inventar/inventory/inventaire/ inventario
investi/invest/investir/investire
investiga/investigate/investiguer/ investigare
insurecție/insurection/insurrection/ insurrezione
inaugura/inaugurate/inaugurer/ inaugurare

incantație/incantation/ incantation/incantazione
incendiar/incendiary/incendier/incendiario
inchiziție/inquisition/inquisition/ inquisizione
incident/incident/incident/incidente
incidență/incidence/incidence/ incidenza
incitație/incitation/incitation/ incitazione
incizie/incizion/incision/incizione
inclusiv/inclusive/inclus/incluso
incrustație/intarsia/incruster/intarsio
incubație/incubation/incubation/incubazione
indemnizație/indemnity/indemnisation/ indennizzo
individ/individual/individuel/individuo
indulgență/indulgence/indulgence/ indulgenza
infanterie/infantry/infanterie/fanteria
infecta/infect/infecter/infettare
inferior/inferior/inferieur/inferiore
infernal/infernal/ infernal/infernale
infesta/infest/infester/infestare
infim/infinetesimal/infime/infime
infinitiv/infinitive/infinitif/infinito
infinit/infinit/infinite/infinito
inhala/inhale/inhaler/inibire
injecta/inject/injecter/iniettare
inocență/innocence/innocence/ innocenza
intimidare/intimidation/intimidation/ intimidazione
intrigă/intrigue/ intrigue/intrigare
intrus/intruder/intrus/intruso

invazie/invazion/invasion/invazione
invita/invite/inviter/invitare.

In*teresant, nu găseşti?*

Cum vezi, în limba italiană 'lipseşte' la unele cuvinte, '*n*'ul (***instrucțiune/ instruction / instruction / istruzione).*** Rămâne să crezi ce vrei: ori şi-au 'mâncat' italienii o literă, ori şi-au adăugat-o ceilalți! Structura cuvântului, însă, s-a păstrat. Purtătoarea sensului de informație.

Şi acum, gândeşte-te cum informația inteligentă, ingenios, inscripționând inițial instinctul, a inițiat instrucția indivizilor independenți, intuitivi, investind integral în instrumentele intelectului, influența şi intervenția inspirației, inserând inițiativa, instalând instrucțiunile, intenționând inducerea invenției şi inovației, intervenind inerent, indicând sau inoculând intensificarea interacțiunii intersectate interior neinertei intuiții, insistând inclusiv... nu, doar mă jucam cu vorbele...

De asemenea, *inii* se găsesc şi în denumirea prietenilor noştri delf***in***i, în imag***in***a, în s***in***agogă, dar şi în denumirile substanțelor ce deschid, fără să le pese că distrug *luții*, drumul spre *imaterial*: amfetam***in***ă, hero***in***ă, coca***in***ă... Simple coincidențe?

Şi dacă în Noul Testament stă scris că la ***început*** *a fost* ***cuvântul****, atunci aş putea completa că era în limba ...'****in****glish'. Pentru că inii englezei sunt, azi, cei mai implementați* ***ini*** *din omenire, atât cantitativ, cât, mai ales, calitativ.*

Într-adevăr, de cântat se cântă în toate limbile pământului, dar limba 'oficială' pare a fi engleza, filmele sunt, de asemenea, vorbite în toate limbile, dar industria filmului este în... limba engleză, programele de computer s-au diversificat azi în aproape toate limbile care folosesc calculatorul, însă de pornit, ***ini****țial, s-a pornit în limba engleză, internetul este absolut asemenea!*

*Desigur, cuvintele provin din '****In****gland'. Țară având simbolurile K****in****g şi Que(****in****)! (Să nu uiți că înaintea scrisului a fost vorbitul).*

*Desigur, Revoluția Industrială a omenirii a început în Great Brita****in****, în jurul anului 1700!* ***In****ventatorii britanici au proiectat maş****ini*** *de tors şi de țesut* ***in****dustriale, şi, din cauză că acestea nu mai încăpeau în atelierele existente în incinta caselor, au început să apară case mari – fabrici, o dată cu ele dezvoltându-se şi oraşele din jurul acestora; au* ***in****ventat motoarele cu aburi produse prin fierberea apei cu ajutorul energiei cărbunilor. A apărut mineritul. Fierul şi oțelul au început cucerirea lumii, fiind folosite pentru vapoare, maşini de toate felurile, poduri, trenuri etc. Primul pod de fier din lume a fost construit la Coalbrookdale,* ***In****gland… Apoi prima locomotivă, căile ferate!*

*În 1851 se deschidea Marea Expoziție din Londra pentru a prezenta noile maş**ini**, loc unde au venit milioane de oameni din întreaga lume pentru a le cunoaşte... Tot în **In**gland, pentru prima oară în lume – fapt deosebit de important, s-au emis legi pentru gratuitatea învățământului, iar mai târziu... pentru obligativitatea lui ! Ştiința a luat-o întotdeauna înaintea **luților** şi i-a împins pe aceştia de la spate. Tot în **In**gland, micii întreprinzători, simțindu-se concurați şi în pericol să rămână fără piață, din cauză că lucrau mai încet şi mai prost decât maşinile, au încercat să le distrugă. Dintre capii mişcării, Ned Ludd şi ai săi... **lu**di**ți**!*

*K**in**g Carol al II-lea (Ingland) a înființat Societatea Regală pentru savanți şi gânditori!*

Ce se întâmpla în lume?

*Pe continentul American decădea ceea ce fusese cândva civilizația **In**caşă.*

*Descendenți ai **in**uiților. Adică ai celor ce au migrat în Nord exact în momentul înghețării strâmtorii Bering, în timpul Epocii Glaciare, pentru a permite speciei umane să colonizeze continentul American!*

*În Ch**in**a cea miraculoasă, dinastiile ce au domnit 280 ani una şi 230 ani următoarea – până în anul 1912, s-au numit M**in**g şi Qu**in**g! Iar pe temelia rezultatelor acestor generații stă clădită superputerea de azi!*

Ai văzut sau auzit, poate, de împăratul chinez din Xi'an care a îngropat lângă piramida sa de 60 de metri

*înălțime o armată uriaşă de soldați de teracotă în mărime naturală pentru a-i păzi spiritul. Îl chema Q**in**.*

Tot în acea perioadă, Regele Ludovic al XIV-lea al Franței sponsoriza cheltuielile experiențelor oamenilor de ştiință.

În perioada 1600-1800, Europa se înnoia. În idei! În toate domeniile ştiinței, secolul al XVII-lea denumindu-se Epoca Luminilor!

*

Inteligența a creat o 'insulă' nouă, artificială, a evoluției, în care a atras luți cu matricele gândirii cele mai importante. A creat un sistem nou, neîngrădit, artificial. Acest sistem avea să devină urgent cel mai puternic din întreaga lume.

Am numit Statele Unite ale Americii.

Oameni cu inițiativă puternică, atât de puternică încât au renunțat la tot ceea ce aveau pe bătrânul continent, riscându-şi existența pentru a părăsi mult prea închistatul şi rigidul sistem al Europei, şi-au creat propriul sistem, liber şi flexibil, pe care l-au construit de aşa natură încât să atragă creierele importante din întreaga lume. Şi cunoştințele tehnologice au explodat pur şi simplu. Omenirea a evoluat în nici trei sute de ani poate tot atât cât a evoluat în restul existenței sale.

Vreau să nu te laşi orbit aici de acțiunile de asemenea extrem de puternice ale ***igi***lor din SUA, evoluați şi ei pe măsură, şi să nu *vezi performanța binelui*!

Aici s-au împletit ***inii*** cei mai importanți din mai toate națiunile, s-au luptat pe viață şi pe moarte, precum genele în natură...

Oricum, nu are nici o importanță care dintre ***ini*** a câştigat (englez, italian, irlandez, francez, german ş.a.m.d.) câtă vreme noi suntem moştenitorii a ceea ce este mai bun. Avem mamele şi tații cei mai importanți ce au existat. *Noi, omenirea…*

*

Vreau să-ți spun aici că toate manifestările sentimentelor umane sunt evoluate din instinctele animalice. Instinctul matern este moştenit de la originea noastră animală! Este poate tot ce avem mai important. Ca simpli oameni. Dragostea este, de asemenea, o formă derivată din acelaşi instinct matern, în special al femelei pentru pui. Instinctele animalice au evoluat în conştiința omului, în tradiții, în şcoală, în obiceiuri şi, mai apoi, în cultură.

Răgetele animalice s-au transformat în vorbire şi apoi în scriere.

Cântecele naturii, în muzică.

Ce era ieri mâncarea unui animal viu s-a transformat azi în ştiința 'studiată' în cărțile de bucate. Bucătăria şi restaurantul nu sunt altceva decât evoluția locurilor de hrănire din trecut. Locul de ucidere pentru supraviețuire...Bineînțeles că şi furia şi imboldul de a ucide

şi toate celelalte părți rele încă ne mai însoțesc, îmbrăcând forme ‘evoluate’, dar care în esența lor au rămas aceleaşi!

*

Uită-te la cele două jumătăți ale lui Tao (drum sau cale) din religia taoistă, Yin şi Yang. Simboluri ale luminii vs. întunericului, ale binelui vs. răului, ale femininului – pasivului – vs. masculinului – activului; moale vs. tare. Lupta între ce am fost – *animale dure* – şi ceea ce trebuia să devenim – *oameni civilizați*. Fiecare are ceva din celălalt prin cele două puncte de culoare din centrul lor ce semnifică faptul că nu există bine fără rău sau rău fără bine, ci doar că sunt reduse cantitativ până la limită... Dar sunt încă acolo...

Până şi criminalii se roagă lui Dumnezeu să-i ocrotească. Dovadă că ceva bun tot mai este în ei. Iar dacă se căiesc, adică îşi regretă intens, sincer şi de bunăvoie faptele, pot fi şi iertați! Pentru că poate nu toți şi-au *dorit conştient* să ajungă dincolo de linia binelui. Ceva din sistem i-a determinat să ajungă *acolo* peste voința şi aşteptările lor de la viață. Şi tu poți fi determinat de sistemul în care trăieşti, spre exemplu, să-i ucizi pe invadatorii țării tale crezând sincer că faci bine şi rugându-te în continuare, deşi ai luat vieți omeneşti! Şi chiar ştiind că la capătul țevii puştii stă cineva care, ca şi tine, nu a avut încotro!

Aici, într-adevăr, se încalcă ceva sacru. Să modifici viața față de cum a lăsat-o Dumnezeu, în sensul îmbunătățirii ei, este nu doar permis, ci chiar aşteptat. Să o iei, însă, nu!

Dacă vei dori să te schimbi va trebui să păstrezi în muzeul sufletului, *mumificate în formol*, pornirile ancestrale şi să devii direct, ***bun***! Să nu te sperie gândurile rele ce le ai involuntar în tine. Acceptă-le pentru a le putea izola. Întemnițează-ți orice inițiativă rea. Vei vedea atunci că poți foarte uşor să le înfrunți, ignorându-le pur şi simplu! Faptul ca poți avea ***igi*** printre ***inii*** tăi nu te face ***damnat***! Este normal să-i ai. Altfel, ai fi doar un ***lut*** gol! Fără putință de a discerne între bine şi rău. Poți compara ceva cu... nimic ?

*

Înmulțirea inilor

Să spunem că tu, la un moment dat, ai o idee. Un răspuns nou la o problemă veche. Să presupunem că ai inventat cleştele de scos cuie. Până acum toată lumea se chinuia să scoată cuiele prin înclinarea lor într-o direcție şi într-alta până se lărgea gaura, cuiul fiind apoi scos prin tragere cu mâna. Greu, şi cu consum mare de timp.

În mintea ta s-a născut un gând care îți înfățişează cleştele. Acesta apucă capătul cuiului şi, prin tragere, îl scoate cu uşurință.

Ai avut o ***in***spirație ce ți-a dezvăluit viziunea obiectului pe care tu o pui iute în practică. Deci un ***gând*** s-a materializat într-un obiect. A devenit materie! Te apuci (mândru) să-l foloseşti ori de câte ori ai ocazia.

La un alt moment dat cineva te vede, se apropie şi se uită la cleşte. Cleştele, material, induce în creierul lui ideea, *gândul de cleşte*. Conceptul. Din materie cu formă ***in***teligentă, devine iarăşi ***in***formație ***in***teligentă! Omul pleacă, având gândul cu el, după care şi-l construieşte şi el la rândul lui, transformându-l din nou în materie... Şi tot aşa, din om în obiect, din obiect în om, ideea de cleşte de scos cuie se răspândeşte. Gândeşte-te la Tour Eiffel, la Marea Piramidă, la Domul din Kőln, la desenele din Nasca, la turnul din Babilon, la Marele Zigurat, la Marele Zid... Aici s-a înmulțit ***puterea in***ilor! Această demonstrație de putere era necesară pentru a putea fi urmată...

Astfel trebuie să înțelegi înmulțirea inilor.

Asta atunci când inii se înmulțesc prin suport material.

Un banc, spre exemplu, este, de asemenea, un grup de ini care se înmulțesc rapid, exponențial, trecând din om în om precum polenul dus de albine din floare în floare. Anumiți ***ini*** exercită o presiune uriaşă în ***lutul*** gazdă. Au o putere de înmulțire *obligatoriu mare*. Cum ar fi să spunem o... 'bârfă' extrem de interesantă. Sau o informație salvatoare de vieți. Ori importantă pentru sistem...

Reclamele sunt şi ele un exemplu de înmulțire a inilor, având ca rezultat chiar manipularea ta. Una câte una, cu fiecare nouă vizionare, se 'mută' în mintea ta, iar când

vei ajunge în dreptul raftului pe care stă obiectul beneficiar al reclamei vei simţi că face parte din tine. Că îl ştii. Ca pe o melodie ascultată de mai multe ori, ca pe un chip ştiut şi recunoscut într-o mulţime de chipuri necunoscute. Acest lucru te face să întinzi mâna spre el, dându-i astfel, totodată, şi girul înmulţirii...

Lozincile şi pozele dictatorilor, arătate cu obstinaţie tot timpul, aveau acelaşi rol. Stalin chiar cocoţase, la foarte mare înălţime, un tablou absolut imens, bineînţeles cu chipul său pe el, luminat de puternice reflectoare pentru a fi văzut în orice moment din zi ori din noapte şi din orice poziţie. Ştia că tu eşti o sumă de informaţii şi voia să fie sigur că cea mai mare parte din aceasta sumă aparţine propriei sale imagini!

*

Înmulţirea luţilor se găseşte într-o relaţie de interdependenţă cu înmulţirea *inilor*. Cu cât *inii* se înmulţesc mai mult, cu atât se extinde şi populaţia de *luţi*.

Este necesar şi absolut normal: cu cât o civilizaţie are de transmis mai multe învăţăminte spre cunoaştere, cu atât mai multă hârtie este necesară pentru cărţile ce vor forma suportul lor...

Asta într-un sistem normal, echilibrat. Pentru că nu uita că şi *igii* au nevoie de suporturi, nu?

Cei ce azi încă vânează cu sulița şi arcul, *neavând ini importanți de propagat prin timp*, se vor împuțina până vor dispărea de tot...

Pentru a evolua ai nevoie de foarte multe obiecte inventate şi mai apoi inovate, dar şi de lucruri abstracte, cum ar fi ştiințele, arta, moda, muzica, filmul. Toate apar, se înnoiesc şi merg înainte. Toate acestea l-au ajutat, inspirându-l pe omul potrivit să facă pasul *x,* pas ce a inspirat pe altcineva să facă pasul *y* şi tot aşa, într-o încrengătură menită să ne ajute să înaintăm.

Şi atunci vei vedea cu alți ochi portretul Giocondei şi arta în general, cărțile, comunicările ştiințifice etc. Importantă este ***continuitatea*** *procesului de progres...!*

Această continuitate construită din idei memorabile şi necesare, apărute în mii şi mii de creiere care ne-au călăuzit pe drumul evoluției – progres tehnologic – este ceea ce denumeşti... ***reîncarnare!***

Da! Atât şi nimic mai mult! Din păcate...

De fapt bănuiai şi tu că povestea cu reîncarnarea conştiinței tale nu prea părea sigură. Îmi pare rău dacă nu te bucuri de ce ai aflat, însă poți acum să te bucuri cu adevărat de viață. Cum îți spuneam şi mai devreme, unică...

Într-adevar, mai departe merg doar ***inii*** importanți, servind fie ca exemplu pozitiv, de urmat, fie ca exemplu negativ, de ocolit!

Cine mai trăieşte azi: Elvis Presley sau muzica lui? Einstein sau Teoriile lui? Filmele vechi sau actorii.... decedați dinainte de a te naşte tu? Leonardo sau Gioconda?

Fotografia document ori aparatul cu care s-a pozat? Ori fotograful? Arcul, roata, puşca, ori descoperitorii lor? Scriitorii sau gândurile lor aşternute pe hârtie şi care aşteaptă să reînvie prin simplul mecanism al cititului?

Şi toți acesti ***ini*** merg sau nu mai departe?

Se reîncarnează ei, sau mai poți crede că bieții ***luți,*** care au intrat deja de mult în componența altor forme ale materiei?

Apropo, poate deja ştiai: celulele din corpul tău, cu excepția celor nervoase care sunt unice, se schimbă de un număr mare de ori în timpul vieții tale! Ciudat, nu? Practic, începi cu un corp şi termini cu altul! Sincer... Şi, oricum, trăieşti triplu față de animalele cu *lut*-uri asemănătoare ție. Nu este oare un lucru suficient pentru a fi mulțumit?

*

Cineva se întreba odată dacă: «Un porc se reîncarnează?»

Porcul care va lua o pensula în gura şi cu ea va desena pe perete un mesaj, va fi urgent cercetat, catalogat şi 'simbolizat' printr-un nume, iar mai apoi, sigur, se va reîncarna în amintirile din mințile oamenilor!

Ştie cineva ceva despre, bunăoară, un vecin de-al lui Einstein? Că doar o fi avut şi el destui prin toată lumea pe unde a umblat, nu? Ar şti doar dacă acel vecin ar fi făcut ceva memorabil şi, eventual, legat de Einstein! Logic, nu?

Pentru că reîncarnarea, viața eternă, raiul, reprezintă, de fapt, existența în mintea celor ce te urmează!

Nu este chiar ce ai fi putut dori să crezi la un moment dat. Reîncarnarea ta ca repetare a conştiinței tale încărcată cu toate amintirile acumulate...

Un lucru important şi ştiut de toți cei care ajung să fie conştienți că au realizat ceva important pentru istorie, artă, descoperiri ştiințifice etc.: sunt fericiți şi nu se mai tem de moarte. De multe ori şi-au oferit viața şi au făcut-o într-un mod lejer, cu surâsul pe buze, făcându-se de neînțeles pentru cei din jur! Ei au *realizat trecerea ideii în cei mulți* şi simt că restul nu mai valorează mare lucru, prin comparație! Au ştiut sau au simțit că merg în... ***Rai***!

Chiar dacă au pierdut viața fizică, au câştigat amintirea veşnică!

Viața omenirii se compară cu o cursă de alergare cu ştafete, contra cronometru. Ştafetele au fost inventate la un moment dat şi sunt inovate de fiecare alergător în parte, care le preia.

În concluzie, există reîncarnare, doar că diferită de ce credeai. Inii din noi, nu toți, ci doar cei necesari pentru mersul înainte, şi nu oamenii, aşa cum poate ştiai până acum, se 'reîncarnează', mergând înainte. Conştiința ta şi cu lutul tău gazdă dispar o dată cu moartea! Ce putem face noi memorabil rămâne. Rămâne în mințile celor de după noi!

Omul Einstein a murit! Trăieşte a sa teorie a relativității!

Spunem noi, oamenii, ajunşi azi: 'am evoluat tehnologic până aici, ştim până acolo şi mai avem de

explorat cel puţin până dincolo, avem atât dar mai este de luat, vom merge în alte sisteme solare, trimitem sonde şi informaţii în spaţiu, aşteptând un răspuns ce cu vremea o să vină. Poate. Ne pregătim să ripostăm cataclismelor naturale, să distrugem asteroizii ce ne vor ameninţa. Ne simţim din ce în ce mai solidari, mai încrezători în viitor, mai sănătoşi. Trăim conştient. Trăim pentru viitor'.

Problema este că aşa spuneau oamenii şi acum 100 de ani. Şi cei de acum 200 de ani! Care sunt morţi. Cu toţii!

Visurile lor suntem noi. Şi trăim! Iar visurile noastre sunt copiii noştri. Şi copiii copiilor noştri!

Şi dacă tot mai ai dubii, urmăreşte acest ultim exemplu.

Imaginează-ţi o carte pe care ai citit-o şi care ţi-a plăcut mult la vremea ei, o carte cu multe personaje, active, interacţionând între ele, ce-ţi stârneşte sentimente fie de simpatie şi de dragoste, fie de ură...

Să luăm, de exemplu, '*Cei trei muşchetari*' de Alexandre Dumas.

Poate doar pomenirea ei aici a fost suficientă! Poate ţi-au şi revenit instantaneu în gând personajele D'Artagnan, Athos, Portos şi Aramis. Câteva acţiuni… Ai trecut, în gând, în viteza fulgerului, pentru o clipă, prin zgomotul şi agitaţia străzilor animate ale vremurilor respective.

Chiar dacă sunt personaje fictive, nu le împiedică nimic să existe aidoma unora reale în mintea ta. Oricum, poţi reciti şi reîmprospăta amintirile, poţi discuta cu alt cititor şi comenta acţiunile lor.

Asta, încă o dată îți spun, chiar dacă sunt personaje fictive! Nu sunt doar morți: nu au fost niciodată vii!!! Spirite fără *luți*...

Asta chiar dacă au murit şi în carte!

Asta chiar dacă nici chiar creatorul lor, Alexandre Dumas, nu se mai găseşte, de mult – *fizic*! – printre noi...

Şi acum să ne imaginăm că te întorci în timp şi că îl găseşti pe Dumas mort, având pe masă manuscrisul cărții sale, ‘Cei trei muşchetari’, absolut *necitită* încă de nimeni!

Şi de aici:

1.O publici pe piață şi cartea va avea succesul deja dovedit – chiar dacă Dumas este mort şi îngropat! Ideile lui sunt *salvate* în mințile celor ce vor citi cartea.

2. O arunci în foc fără a o citi, iar Dumas este mort de asemenea. Totul este pierdut în *uitare*.

3. O citeşti şi după aceea o arunci în foc. Trăieşte doar în tine, iar de acum, cel mai probabil, *te va forța* s-o ajuți să se salveze. Va încerca *să iasă* din tine!

4. Pentru cel ce n-a citit-o (nu l-a cunoscut pe cel dispărut) şi nici cartea nu mai are cum s-o citească câtă vreme nu mai există, este ca şi când autorul ei *nu ar fi existat vreodată*...

Te las să reflectezi....

Judecata de apoi.

Ai auzit de mai multe ori de ea şi poate că ţi-a fost şi teamă câteodată. Altădată poate ai zis că este un examen pe care ai să-l treci. Oricum, ai zis, mai este până atunci şi voi mai vedea... În linii mari ai fost învăţat că, după ce vei muri, vei ajunge, la final, în faţa judecăţii Domnului, care va analiza dacă sufletul tău poate urca în Rai ori va coborî în Iad.

Nimic mai adevărat, doar că Domnul este în tine, în noi toţi. Selecţia este clară, nepărtinitoare şi ţine cont de ce laşi în urma trecerii tale prin viaţă. În consecinţă, rămâi fie ca un bun exemplu de urmat, fie hulit, ca exemplu de ocolit, fie treci în uitare...

Şi pentru că vechii egipteni încă continuă să te uimească şi azi, prin cunoştinţele lor, hai să vedem cum îşi închipuiau ei judecata de apoi, aşa cum ni s-a transmis prin desenele şi celelalte documente originale ale epocii lor:

1. Răposatul este condus de mână de ***Anubis***, zeul cu cap de şacal, spre locul Judecăţii**,** în ***Sala celor Două Adevăruri.***

2. În sală există o balanţă pe talgerele căreia sunt puse inima celui mort (*componenta lumească*), iar pe celălalt talger ***Pana Adevărului*** (*pană = uşor = informaţie adevărată, memorabilă*).

3. În sală mai există judecătorul ***Osiris,*** zeul ciclic al morţii, dar şi al renaşterii, ***Ammit***, monstrul care va mânca

inima în cazul în care defunctul nu va trece proba (uitarea), şi ***Thot,*** zeu al înțelepciunii prin excelență, cel care, ținând un papirus într-o mână şi un obiect de scris în cealaltă, judecă şi *consemnează* procesul cântăririi (*istoria cunoaşterii*).Suficient de clar, nu-i aşa?

Faraonul, însă**,** ştia că se va reîncarna, cândva... Pentru asta era nevoie să rămână în urma lui, dăinuind peste timp, trei 'obiecte'.

Primul, o construcție vastă, atât de vastă încât să se poată ascunde în ea celelalte două 'obiecte' şi putând fi distrusă doar printr-un efort echivalent cu cel care a creat-o. (Se estimează că efortul construcției piramidei ar fi însumat munca a 25.000 de oameni în aproximativ 30 ani.)

Al doilea, seturi întregi de informații, mici sculpturi în granit şi picturi – inii faraonului! Acestea, ca reprezentare a materializării spiritului său (vezi cleştele de scos cuie), vor fi în stare, o dată descoperite, să-i păstreze *memorabilitatea* în mințile celor ce aveau să vină mai apoi.

Al treilea, un trup ce stă *material* drept mărturie că totul a fost cât se poate de real (şi nu ceva de genul descris mai înainte, când spuneam că şi o legendă gândită de un scriitor poate fi, peste timp, prețuită asemenea unui fapt real; nu însă fără îndoieli…).

Azi, oare, nu se caută mormântul lui Moise?

Ori, la fel, ce altceva să caute credincioşii în fața diverselor moaşte sfinte decât palparea realului? Sau în jurul unui giulgiu... Cum ar fi fost oare să poți vedea

mormântul lui Iisus... Ce ar fi însemnat asta pentru credincioşii săi ?

Oricum, sper că îți dai seama că materialul genetic existent încă în mumie, ajutat fiind prin tehnologia clonării, ar putea reda *lutul* absolut identic al faraonului. Inclusiv matricea gândirii sale. Însă, fără *inii* săi, omul va putea lucra cu mare succes inclusiv în orice spălătorie auto, ori în orice cârciumă, oriunde pe glob.

Aşa cum am văzut împreună în capitolul 'cine eram dacă alt spermatozoid reuşea'...

Rugăciunea. Dacă Dumnezeu este în noi, te poți întreba, atunci când te rogi la cine o faci? Cine te ascultă? Şi cum se explică realitatea că de multe ori se şi îndeplineşte... Câteodată chiar răsturnând credibilul în incredibil.

În primul rând, să ne punem de acord cine se roagă.

Lutul conştient de sine se roagă inilor din el. Tu, cel în impas, tu, cel ce ai greşit, tu, cel fără de putere, tu cel care poți simți durerea, tu eşti cel ce are nevoie...

De fiecare dată când te rogi, cuvintele respective cu tot ritualul şi greutatea dorințelor, cu încărcătura din ele, funcționează ca şi un cod, ca o parolă ce deschide un cifru. Un cifru al inilor. Al inilor din tine! Pe ei îi asiguri de determinarea ta de a merge înainte, pe drumul curat. Al făgăduinței.

Mergând pe acest drum nu te poți întâlni decât cu aşteptări bune. Te vei simți atunci protejat. Dus de mână.

Nu te vei mai simți singur... Gândurile tale vor fi bune, ferindu-te de rele.

Ceva de genul copilului ce a învățat să înoate cu colacul. Tu i-l desumfli fără să bage de seamă, iar el va înota mai departe, fără ajutorul colacului, ci susținut de ideea existenței acestuia!

Pe acest drum, spre deosebire de celălalt, eşti ferit de surprize neplăcute. Riscul tinde spre zero...

Acționarea codului din rugăciune poate să deschidă şi uşa alinării durerilor şi a întreținerii speranțelor.

Întâlniri în vis. Se întâmplă, dacă ai pierdut pe cineva drag ție, să vă întâlniți. Pe tărâmul viselor.

Câteodată, întâlnirea pare atât de reală încât nu mai ştii ce să crezi. Mai mult, discuțiile, reacțiile precum şi îndemnurile primite din partea celui ce nu mai este, sunt cât se poate de naturale, logice şi în acord cu personalitatea sa!

Ai auzit, de la cei ce şi-au pierdut o mână ori un picior, cum că – treji fiind – sunt încercați de o senzație intensă (mâncărime, spre exemplu) localizată exact în locul unde acum nu mai este nimic!

Tot aşa, cel cu care te întâlneşti ***este proiecția adevărată a amintirilor, extrapolarea personalității, extensia imaginii,*** ce toate nu au altfel cum să fie decât sunt păstrate în memoria ta! La o întrebare a ta adresată lui, vei primi exact răspunsul la care te aştepți! Tu judeci pentru el, folosind modul lui individual de gândire.

Şi dacă asociezi cele de mai sus cu reîncarnarea, cu ideea de luți şi ini, poate mai reflectezi singur cu cine te întâlneşti, până la urmă?

Tu te întâlneşti cu el. Cu o parte din el, mai exact. Şi el, mai exact, cu aceeaşi parte, se întâlneşte cu tine...

Relația personală anterioară se reface în creierul tău!

Întâlniri printr-un medium. Persoana care poate intra în starea de transă – exceptând profitorii necinstiți - are capacitatea de a da glas gândurilor din mintea ta.

Puterea lor receptoare este suficientă pentru a-ți citi gândurile tale! Cei ce vin şi vorbesc, morții, nu vin de aiurea, ci din capul celui ce-i aşteaptă!

De aceea şi auzi din gura medium-ului lucruri intime, pe care sub nici o formă nu ar fi avut de unde le cunoaşte!

IEŞIREA DIN TUNELUL CUNOAŞTERII

Atenție! *Cititul 'pe sărite' conduce la o eroare totală a înțelegerii sensurilor. Te rog, la prima lectură, urmează sensul firesc de citit al cărții.*

3

Izvorul de lumină

Pentru universul cunoaşterii umane sunt valabile următoarele legi

Legea 1 *– Creierul este primul loc material în care informația inteligentă a putut exista conştientă fiind de sine.*

Legea 2 *– Creierul este primul loc material din care informația inteligentă poate interacționa cu materia, în sensul de a o transforma în modul dorit.*

Legea 3 *– Creierul este prima legătură general compatibilă dintr-o rețea din care informații inteligente – staționare în medii materiale – interacționează conştient între ele.*

Legea 0 *– Zona imaterială a spiritului în care informația inteligentă acționează în întreg plus minus infinitul spațiu-timp este ceea ce omul a definit prin* ***'Dumnezeu'****.*

***Corolar** – Informația inteligentă se dezvăluie creierului prin toate ştiințele cunoscute precum şi prin cele care vor urma: matematica, fizica, chimia, astronomia, mecanica, biologia, geografia, statistica... Informația inteligentă a generat ştiințele, iar acestea se vor unifica pentru cunoaşterea informației inteligente.*

4

Arheologia viitorului

Azi, informații despre lucruri şi fapte întâmplate în timpuri vechi şi foarte vechi se adună laolaltă, venind din toate părțile şi, asemenea unei holograme, reconstituie realitatea imaginară a ceea ce a fost. Noi, azi, cunoaştem mai multe lucruri despre oricine şi orice decât cunoşteau, la vremea aceea, contemporanii acelor zile... Şi asta datorită unor oameni speciali, arheologi ai relicvelor şi ai minții...

Inspirația

Imaginează-ți o suprafață calmă de apă pe care arunci o piatră. Vei vedea o undă circulară pe suprafața apei ce se depărtează de centru, crescând. Apoi arunci o a doua piatră chiar în centrul undei. Pe apă se va forma o nouă undă, concentrică celei dintâi, care va creşte şi ea, reluând traseul celei dintâi. ***Vizualizează doar cele două unde concentrice de pe suprafața apei***.

Imaginează-ți acum o planetă cu ***condiții de viață*** 'lovită' de o sămânță a vieții. Această sămânță, la fel ca prima piatră din exemplul de mai sus, va genera, la rândul

ei, o undă. ***Astfel vei vizualiza apariția şi evoluția mai întâi a vieții.*** În momentul când această undă evoluează până la un anumit stadiu (omul de Cro-Magnon), inteligența, precum a doua piatră din exemplul de mai sus, loveşte iarăşi, generând o a doua undă***. Iar tu vei vizualiza de data asta apariția şi evoluția inteligenței!***

Trebuie să accepți faptul că inteligența nu ar fi putut apărea în alt loc decât într-o ființă evoluată, nu doar în *simple* ***'condiții de viață'***! Şi ar fi apărut, desigur, *dezvăluindu-se treptat imaginației doar prin inspirarea* acelei ființe evoluate.

Şi noi, ca civilizație evoluată, când vom putea să ne trimitem informațiile pe o planetă cu condiții de viață (cu apă şi oxigen), va trebui mai întâi să trimitem o sondă cu embrioni ai vieții şi să aşteptăm ca aceştia să evolueze, după care vom putea să le oferim ***cărțile cunoaşterii noastre*** pentru a le citi!

Imaginea celor două unde concentrice, înțelese prin prisma vieții şi inteligenței, seamănă întrucâtva cu celebrele cercuri de granit din Stonehenge! Înălțate pe coloane suport, spre cer...

Oare acesta să fie sensul gândurilor celor ce le-au creat, dictate desigur de inspirație? Să fie 'marcajul' planetei alese?

Căci pentru a putea acționa în modul în care o face azi asupra materiei, inteligența întâi a trebuit să creeze viața, să o călăuzească pe drumul evoluției, iar la momentul potrivit, să 'intre' şi ea în *noile corpuri. Nu exista alta cale. Două acțiuni 'concentrice în timp'! Două cercuri ce cresc unul în altul.*

Cu el mijit, pictorul *aruncă* un ochi. Al minții!

Cu ea pâlnie, compozitorul *trage* o ureche în *marea sală a inspirației* ce se deschide rar, după un program necunoscut şi care nu rămâne deschisă decât foarte puțin timp.

Din păcate, după ce se închide, pentru cei mai mulți rămâne închisă definitiv. Valoarea creațiilor ulterioare momentului atinge valoarea... zero absolut.

Se încearcă o 'clonă' dorindu-se ca nimeni să nu observe, după care se aşterne neantul... Ți se pare cunoscut faptul ăsta? Ia gândeşte-te la noile formații ce scot un hit pe piață, un remake, după care dispar. Nu?

Te-ai întrebat, desigur, de ce îți place o piesă muzicală anume, în vreme ce alta deloc. În primul rând, există melodii-*creații* ca produs al inspirației şi melodii-*creații* ca produs al... luților, adică neinspirate. Melodii ce trebuie scoase repede, pe bandă rulantă, doar pentru a umple spațiul rămas liber pe un viitor disc, ori pentru participarea la un concurs ivit pe neaşteptate, ori când fanii o cer...

Astfel, o melodie inspirată îți place, îți intră direct în minte, te poartă cu ea, te face să visezi, vibrează cu tine, fiind un produs al adevărului, compatibil cu tine însuți, cu inii din tine. Sunt *ini* în *ini*, compatibilitate 100 %...

Cealaltă melodie, cea neinspirată, este o zdrăngăneală şi o lălăială care nu îți spune nimic, ba chiar te deranjează. Aici, nefiind produs al inspirației, compatibilitatea este 0 %.

Ar fi mai uşor de înțeles prin următoarele trei exemple :

- un zgomot format dintr-un amestec aleator de sunete versus melodia *Let it Be* a formației *Beatles*...
- un amalgam de puncte colorate versus pânza lui Edgar Degas 'Sfârşit de arabesc', obținută din înşiruirea reală a aceloraşi puncte (pixeli) de culoare.
- un amestec aleator de litere (asigsuinltrorudalluectes) versus un aforism plin de înțelepciune obținut cu aceleaşi litere, aşezate inspirat: «aurul şi în glod străluceşte».

Judecând mai adânc, dintre melodiile inspirate, în continuare, unele îți plac mai mult decât celelalte, deşi simți la toate prezența inspirației. Aici se face simțită compatibilitatea *ini*lor din tine cu cei din piesele respective. Diferențierea se face după vârstă (frecventă 'timpului propriu') şi după localizarea geografică (culturală). Dacă eşti cumva din Spania o să te simți mai bine în ritmuri latino, de exemplu…

Oricum, încearcă să vezi muzica precum o *poartă* în spatele căreia găseşti ini asemănători sau nu ție şi unde eşti sau nu binevenit!

Revenind la inspirație, unii oameni se pare că au găsit o cale de a-i ține uşa mai mult timp crăpată.

Într-un amalgam de ştiinţă, artă, muzică, litere, poezie, reunit într-un singur cuvânt, *creaţie,* se pot aminti nume precum Leonardo da Vinci, Michelangelo, Edison, Bach, Mozart, Elvis, Beatles şi, din fericire, foarte mulţi alţii.

Oricum, ochiul sau urechea se *deschid înspre interior*, în creier, în gândire, în minte...

Acolo unde este locul Creaţiei, al lui Dumnezeu!

*'**Dumnezeu este în voi** !'*, spunea, doar, Biblia, nu?

Inspiraţia, sau 'harul divin', îţi vine, inundă, dă răspuns potrivit. Nu ai acces voluntar la ea... în mod obişnuit.

*Omul obişnuit **vede** în depărtare o fereastră. Fereastra inspiraţiei. Se întâmplă câteodată să arunce o privire fugară înăuntru.*

*Omul talentat ştie să **deschidă** uşa inspiraţiei şi reuşeşte să-şi ia din sală ideile de care are nevoie.*

*Omul de geniu **locuieşte** în casa inspiraţiei!*

*

Dintr-un cub de marmură se pot sculpta orice forme posibile interioare dimensiunilor sale. Forme însă cum ar fi sfera maximă din cub, ori Pietà, ori Venus din Milo, sunt unice.

Cu o pensulă şi cu cinci tuburi de culori se poate picta orice. Şi un simplu punct! Unice însă sunt frescele de pe tavanul Capelei Sixtine...

Cu şapte note muzicale se pot scrie aproape o infinitate de melodii. Inspirate sunt însă doar unele dintre ele...

Cu 23 de litere şi 10 cifre se poate scrie orice! Sens dat de inspirație au doar unele: H_2O – formula moleculei apei, Hamlet, Teoria Relativității...

Cu 10 cifre se poate desemna orice mărime numerică. Dar... doar 3,14 reprezintă numărul PI! Nu şi 4,13 sau 1,34...

Ce vreau să spun este că forma sferei înscrisă în cubul de marmură este acolo de când lumea, nu trebuia decât cineva să o vadă cu ochii minții şi să le-o dezvăluie mai apoi în perfecta ei splendoare şi celorlalți... Spunem că vizionarul a fost inspirat şi că viziunea dăinuie dintotdeauna.

Totul fiind materie şi informație, putem considera materia ca fiind o lespede uriaşă, aşezată orizontal, pe suprafața ei fiind sculptate dintotdeauna şi pentru totdeauna informații ale adevărului absolut.

Piatra se vede bine, însă, acoperită fiind de colbul timpului, literele imprimate în ea de Creator nu se

disting. Şi atunci vin oameni speciali, cercetători, oameni de geniu, conducători luminați, cu toții pasionați (mânați) de cunoaştere şi încep să sufle praful, dezvăluind sensurile.

Piatra este întinsă, iar suflul omului limitat, aşa că razele dezvăluirii sunt şi ele modeste.

Văzută de sus, însă, lespedea cunoaşterii arată că sunt deja multe locuri dezvăluite, apropiate unele de altele, şi că folosind substituția oferită de extrapolarea sensurilor şi direcțiilor logice, pe de-o parte, şi comunicația în timp real prin *biblioteca vie a conştiinței comune* ***ce este astăzi Internetul, pe de alta, omul poate să reconstituie în mare parte regiunile-verigi 'lipsă' din coloana vertebrală a Absolutului.***

Venim din marea necunoaştere şi începem să 'despachetam' accesoriile, în drumul spre miez pentru a înțelege în primul rând ce este cu noi.

Inspirația este creația exactă, corectă, perfectă şi având forma dinainte determinată.

Gândurile inspirației 'vin' în mințile noastre precum izvoarele în vârfuri de munte, pentru ca apoi, prin curgerea lor spre ocean, să parcurgă un lung drum pentru a potoli setea a cât mai multor suflete...

Şi sunt multe astfel de izvoare! Situate în cele mai înalte vârfuri stâncoase de pe cei mai înalți munți... Şi realizezi, poate, că pentru inventatorul roții, al arcului, al puştii, pentru Iisus sau Muhammad, pentru Michelangelo sau Leonardo da Vinci, pentru Rembrandt sau Picasso,

pentru Edison, Einstein sau Eisenberg, pentru ingineri precum Eiffel ori pentru toți cei rămaşi în umbra cunoaşterii generale – nu însă şi pentru creațiile lor, pentru Beethoven, Mozart sau Bach, ori Beatles-i, ori Elvis, pentru Jules Verne, ori Shakespeare, precum şi ***pentru toți ceilalți,*** *a existat o singură sursă de inspirație. Ceea ce are menirea să ne conducă pe drumul sortit...*

Aşa cum inspirate au fost şi sufletele care ne-au lăsat lespedea de la Rosetta, pe care stă sculptată cheia înțelegerii, împletită din trei limbi: araba, greaca veche şi hieroglifele egiptene. Acelaşi text scris în cele trei limbi! Fără ea, astăzi, inii Egiptului antic ar fi stat încă ferecați într-o vitrină etanşă... Pe această lespede, însă, stau trei civilizații total diferite, întâlnite în mod voit pentru noi toți, cei de azi.

Cei care ştim să dăm viață iarăşi ***trecutului****...*

*

Lucrurile nu sunt inventate de noi, oamenii. Ele există dintotdeauna. Noi doar le descoperim şi le aducem în viața noastră. Însă fiecare lucru se lasă dezvăluit doar atunci când suntem suficient de 'crescuți', de maturi, pentru a-l putea stăpâni şi folosi. Cum nici copiii nu conduc automobilele imediat ce ajung la pedale şi la volan simultan! Gândeşte-te doar că descătuşarea energiei atomice în fața noastră s-ar fi întâmplat mai devreme decât s-a petrecut! Ce s-ar fi întâmplat dacă o deținea Hitler?

Pe de altă parte, însă, dacă ar fi dispărut de la o fragedă vârstă, încă de pe când era copil, cel care a devenit peste ani inventatorul casetofonului, de pildă, omenirea nici nu s-ar fi oprit la magnetofon şi nici nu ar fi 'sărit' direct la VHS, şi asta pentru că un alt izvor al inspirației ar fi apărut într-un alt creier.

Ce trebuie să fie descoperit, va fi descoperit.

Cam în acelaşi timp (aproape simultan) şi de către oameni ce nu se cunosc între ei. Mai toate marile invenții au avut mai mulți părinti, doar că unul dintre ei a fost mai rapid, alegându-se şi cu coronița de lauri.

Astfel se asigură, cum spuneam, continuitatea evoluției în caz de dispariție prematură a celui predestinat să descopere ceva anume.

În concluzie, la ***un moment dat*** *apare o* ***aceeaşi idee****, de mai multe ori în creiere diferite şi care nu ştiu unul de altul, aflate la orice distanță între ele.*

*

Unii oameni, ca rod al informațiilor ajunse în ei la un moment dat, îşi imaginează un munte pe care, mai apoi, încep să-l escaladeze. Cei mai mulți eşuează, dar unii, prea puțini, reuşesc. Chiar şi ajunşi în vârf, ei nu-şi găsesc răgaz de bucurie (cum ar face un om obişnuit), ci se întreabă: *ce-i de făcut acum* ? Ambiția lor este neobosită!

Este un moment echivalent în greutate cu însăşi escaladarea! Şi pe această cale, au trecut şi continuă să treacă mulți...

Sunt oamenii de succes din jurul tău...

*

Luate dintr-o carte de orice fel, recunoscută ca fiind inspirată, faptele şi ideile folosite nu sunt altceva decât nişte *pitoni de alpinişti* înfipți în *stânca cunoaşterii* de care te foloseşti în ascensiunea *muntelui înțelegerii.*

Arta şi ştiința au fost mereu locul virtual şi anticipat al evoluției spiritului.

*

Autori de orice fel: poeți, scriitori, pictori, cercetători, inventatori, inovatori, compozitori, cei ce creează cu ajutorul minții, se simt ca fiind speciali, ca făcând ceva aparte. Comportamentul lor este unul *uşor superior*, pe care însă nu vor să ți-l arate neapărat. Este ceva petrecut lăuntric şi în acelaşi timp emanat.

I-ai văzut, îi ştii, acum poți să-i şi înțelegi!
Şi să-i ierți...

*

Cel ce lasă o moştenire spirituală urmaşilor săi şi societății părăseşte lumea materială cel mai fericit. Singura sa teamă este să nu piardă viața *înainte* de a-şi termina produsul inspirației. Ştie că este ales şi asta îl face să fie mândru. Pentru el *terminarea* lucrului început devine mai importantă decât *sfârşitul* vieții. Exemplele din istorie sunt relevante...

Pentru cei dragi lăsați în urmă, după ce trece timpul şi se stinge sentimentul de durere încercat, rămâne doar ceva frumos: mândrie, bucurie, pomenire la tot pasul. Atunci, cei ce ieri plângeau, azi ridică capul, închid ochii şi simt zâmbetul celui dispărut, împăcându-se definitiv cu gândul dispariției, ba chiar realizând *eterna-i viață. Reîncarnarea sa în mințile celor mulți...*

*

Vrei să ştii totul? Lucrurile sunt aici şi au fost tot timpul. Trebuie doar să le vezi. Nu le căuta în față, în spate ori în părți! Sunt înăuntrul tău! În tine...

În informațiile pe care le ai, mai multe sau mai puține, depinzând de cât de strângător, de harnic şi de gospodar ai fost. Să nu uiți: dacă ele sunt în tine, le poți şi vedea. Dacă nu sunt, atunci nu încerca. Întrebările nu vin înaintea informațiilor acumulate, ci doar după. Niciodată nu ai să-ți pui o întrebare despre ceva ce nu ştii nimic! Întrebările ce singur ți le pui sunt direct proporționale cu cunoştințele acumulate. Aşa că *învață pentru a exista...*

*

Creații sunt şi scrisul şi sculptatul. O carte poate fi scrisă ori precum o sculptură în lut, prin adăugiri, scoateri şi iar completări de material, ori cioplită în marmură, direct şi fără nici o greşeală. Poți acum să-ți dai seama de adevărata creație ca produs direct al inspirației! Şi vei realiza că un Jules Verne, un Edison sau un Einstein au tăiat în piatră!

Şi dacă într-o zi, un actor precum Mel Gibson – care are sacul vieții plin vârf cu reuşite, alături de scenaristul Benedict Fitzgerald şi de producătorul Stephen McEveety, au ***simțit o chemare*** *ce le cerea să producă un film precum* ***'Patimile lui Iisus'****, să te gândeşti că avem de-a face cu rodul* ***creației inspirate****! În acest caz, dacă în film Iisus îi spune Mariei cu bucurie, în timp ce-şi ducea crucea, despre cei ce i-o aruncaseră în spate că :* ***« Vezi, mamă, am înnoit toate lucrurile ! »*** *să nu-i întrebi de unde se ştie acest lucru, pentru că nu vor putea să dovedească. Însă tu, de acum vei înțelege...*

*

Cu toții am avut vise atât de reale încât nu le puteam deosebi de realitate. Doar când ne-am trezit am ştiut că ceea ce « trăiam intens » era doar un vis.

Când însă trăirile intense *sunt reale cu adevărat* şi continuă în timp, *ştim sigur* că nu visăm. Mai sigur decât atunci când nu suntem treji.

Unii oameni se întâmplă să aibă sentimentul de certitudine că ceea ce ***înțeleg*** *este* ***real****. Şi că se află în fața unor* ***răspunsuri*** *sau* ***revelații*** *...*

Ştiu că le-ai aşteptat şi tu întreaga viață. Toate la timpul lor. Nici omenirea nu era încă pregătită să le primească. Nu poți da răspuns la o întrebare ce nu există!

Trebuia mai întâi să apară întrebările...

Iar pentru asta trebuia descoperite şi acumulate atâtea şi atâtea alte informații!

Revelațiile îți răspund la întrebări ce nu credeai că au răspuns, clarifică locul şi rostul omenirii în Opera Creației Domnului, dând astfel putință oamenilor să se unească în credința în bine pentru a-şi putea împlini în pace menirea...

Să ne imaginăm că omenirea şi-ar fi găsit rostul – chinuit – în viață chiar dacă ar fi fost lipsită de cel mai prețios simț al ei: văzul!

Ne putem închipui că printr-o minune, într-o zi, cineva 'deschide' ochii.

Toți cei din jur nu vor putea înțelege acest nou simț, al văzului.

Însă acel cineva le poate explica nevăzătorilor senzația de căldură pe care o simt aceştia într-o anumită perioadă a zilei (şi mă refer aici la căldura soarelui), de unde vin acele minunate sunete ce le binedispun sufletele (şi am numit păsările), de ce unii dintre ei nu se mai întorc (probabil din cauză că au căzut în prăpăstii), de ce alții dispar şi ei, însă în țipete sfâşietoare (animale de pradă), şi câte şi mai câte...

Voința Creatorului, prin Cuvântul lui Iisus, a încercat, în multele mii de ani ale evoluției omului, să țină locul acelui ‘cineva’ care ***vede...*** Religia a fost în tot acest timp busola sensului ***corect*** de parcurs. Căci în viață ai numai două căi, ca şi sensurile unui râu: ori înoți în sensul curgerii şi vei ajunge în delta liniştită şi plină de viață, ori înoți contra curentului şi vei parcurge un drum greu, chinuit, fără finalizare – gândindu-te chiar că vei ajunge să înoți înspre izvoare, cu şansă şi tenacitate, printre stânci unde pândesc tot atâtea pericole mortale pe cât de multe sunt stâncile de care te poți lovi !..

Cu toții formăm celulele ***omenirii***, la fel cum şi noi toți suntem făcuți din celule... Omenirea, ca şi un copil, a trebuit protejată, ghidată spre destinația la care trebuia să ajungă la un moment dat. Să ne amintim că la începutul evoluției noastre eram nişte... ***animale de pradă***! Nimic nu era mai firesc pentru strămoşii noştri decât să ucidă! Era felul nostru originar de a fi...

Pentru început, au fost cele 10 porunci... Era suficient. Şi chiar a fost pentru o lungă perioadă de timp!

Moise... Unii se întreabă: o fi existat, nu o fi existat? Ca *lut*, nici nu trebuie să te preocupe cine a fost cu adevărat sau dacă a existat cu adevărat, aşa cum ştim noi să înțelegem acest lucru. Ce este sigur, *teribil de sigur*, este că vorbim despre el, despre poruncile pe care ni le-a transmis, că ştim despre ele şi că ne-am ghidat după pildele lor... Deci ele sunt *reale, există*! Şi şi-au îndeplinit rostul...

Nici noi nu o să mai fim! Asta nu înseamnă că ce lăsăm în urmă nu există.

La fel şi cu Moise...

Mai apoi a fost Iisus, care ne-a adus abecedarul credinței creştine! Ne-a învățat să scriem şi să citim ***religi**a*... Şi ne-a arătat în plus cât de răi mai suntem încă... Şi-a purtat coroana nerecunoştinței şi crucea răutății noastre... Nu sunt mulți cei care ştiu ce înseamnă asta...

Dar, mai ales, ne-a învățat ce înseamnă regretul…! Regretul colectiv...

A dat preț, prin jertfa lui, credinței. Ne căim şi azi pentru ce a făcut ***omul*** în adolescența lui... Iar asta ne ajută să trecem greul...

Mai apoi a fost Muhammad, care a observat şi înțeles că omul, ca instrument aflat în slujba credinței, nu este întotdeauna dominant bun, ci poate fi slujbaşul răului... Călăuzit de acelaşi gând de bine ca şi Iisus şi înțelegând sensul mersului omenirii, a scris Coranul – una dintre cele mai simple şi curate căi de urmat. Şi mai cu seamă, a înlăturat din moschei preoții, imamul având, printre alte atribuții, doar funcția de conducător al rugăciunii colective în moschee. Şi obiectele de cult, lăsând ca simbol doar Coranul, cartea sacră a islamului. O carte. Ceea ce înseamnă, de fapt, învățăturile din ea. Instrucțiuni...

*

Dumnezeu nu face minuni de genul celor pe care le vedem la circ!!! Dumnezeu crează... Cum putem să fim uimiți de apariția unui biet iepure dintr-o pălărie şi să nu ne minuneze infinita lume a creației? O floare! O pasăre în zbor. Viața! Noi!

*

Să luăm o sticlă plină cu vin roşu şi să o punem pe un postament. Apoi, să dăm prilej unui gând rău să o spulbere printr-o lovitură de sabie!

Mii de cioburi, amestecate cu vinul roşu, vor zbura în toate direcţiile... Se vor scurge şi amesteca cu ţărâna!

Este cineva în stare să o refacă în starea iniţială?

Azi, pe pământ, este cineva capabil de aşa o minune?

Nu, cu siguranţă nu! Dumnezeu poate?

Poate! Nu însă cum credeai.

Ci aşa...

Cu timpul, strugurii se vor coace şi atunci când le este vremea, vor fi culeşi, iar într-un târziu, ajung vin turnat într-o sticlă pe care nişte meşteri sticlari o vor fi făcut. Cu consum de *Timp* vom aşeza iar sticla de vin pe piedestal!

Răul distruge într-o clipă. Binele cere timp!

Aşa acţionează Domnul! Creatorul! Iar oamenii sunt Mâinile Lui! Suntem meniţi să construim voinţa Lui! Suntem instrumentele perfecţionate din mâna Creatorului!

Fiinţa omenirii a încheiat stadiul de copil, de adolescent. Îşi pune întrebări, este conştientă de ea, ştie că trebuie să-şi înceapă rostul... Oamenii cu adevărat inteligenţi nu-şi mai găsesc locul. Sau rostul...

Iisus, Moise şi Muhammad au creat piramida credinţei, de pe pământ spre cer.

De sus, din infinitate, coboară vârful celeilalte piramide.

*Coordonatele contactului sunt **inspirațiile**, sau, altfel spus, **revelațiile**.*

...aşa cum izvorâtă tot din inspirație şi zugrăvită din vechi timpuri de Michelangelo, există pe tavanul Capelei Sixtine!

Povestea lui Iisus Hristos şi a prietenului său, Iuda

Au fost odată, de mult, doi prieteni: Iisus şi Iuda.

Iisus era un om luminat. Înțelesese ce se întâmplă cu omenirea. Şi că fusese *ales* să devină simbol. Cel mai important simbol! Al credinței în bine. O onoare pentru orice ființă omenească ce trece prin viață! Un loc de invidiat...

Dar oare îl poți invidia după ce vezi sălbăticia 'strămoşilor noştri recenți', zugrăvite în imaginile din, de asemenea, *inspirata* peliculă '*The Passions of Christ*'?

Asta avea în gând şi biata ființă pe numele său Iisus. Ştia la ce risc se expunea. Ştia că profeții nu trăiesc mult şi că, de regulă, mureau în chinuri. Ştia ce o să se întâmple după... Însă hotărârea era luată! Dacă dorea, putea în orice moment să se retragă şi să-şi salveze viața. Dar nu a făcut-o...

Hai să mai vedem o dată cum au stat lucrurile...

Într-un moment în care Ierusalimul, aflat sub ocupație romană, stătea pe un butoi cu pulbere, Iisus din Nazareth vorbea mulțimilor din ce în ce mai numeroase despre Calea Binelui şi Adevărului.

« ***Veniți de luați lumină...*** »

Această lumină era destinată iluminării drumului întunecat pe care oamenii se deplasau, orbeşte.

'Lumina', în fapt metafora ideilor, indicațiilor, informațiilor. Pentru un întuneric deosebit. Întunericul minților lor. Care începea să se lumineze.

Oamenii îl ascultau şi începeau să înțeleagă, iar lucrurile acestea, noi, nu conveneau castei sacerdotale evreieşti de atunci. Caiafa însuşi, ca mare preot al acesteia, a simțit pericolul reprezentat de Iisus şi l-a vânat...

Iisus era un om obişnuit şi nimeni nu bănuia că în el este învestită puterea de a schimba lumea!

Nimeni, afară de el şi discipolii săi. Dintre ei, Iuda a fost singurul căruia i s-a adresat folosind cuvântul 'prieten' (Matei 26,50).

Într-o zi, aflat în S*in*agogă, Iisus a luat sulul pe care erau scrise profețiile lui Isaia şi a citit cu glas tare mulțimii:

« Spiritul Domnului este în mine şi sunt trimis să aduc bunele veşti săracilor, să proclam libertate captivilor, să redau vederea orbilor, să-i eliberez pe cei asupriți şi să spun tuturor că a sosit vremea când Domnul va salva poporul său ! »

Azi, misiunea lui este îndeplinită. Atunci, însă, credincioşii nu puteau crede ceea ce părea o blasfemie şi au început să vocifereze. Iisus a spus atunci:

« Nici un profet nu este bine primit în țara lui »

Furioşii l-au urmărit în afara Sinagogii să-l omoare, însă Iisus a dispărut în mulțime.

Iisus vorbea despre prietenia cu Dumnezeu spunând că este o prietenie ce-ți *schimbă inima*. Vei dori să faci

ceea ce doreşte El să faci. Şi, că indiferent unde s-ar întâmpla acest lucru, acolo este şi Împărăția lui Dumnezeu...

Iisus i-a spus unuia din oamenii de seamă ai societății, lui Nicodim :

« *Nimeni nu poate vedea Împărația lui Dumnezeu* ***dacă nu se naşte din nou****!*

Nimeni nu poate intra în Împărația lui Dumnezeu decât dacă este ***născut din*** *carne şi* ***Duh****.* »

« Eu sunt ***Calea, Adevărul şi Viața!*** *Nimeni nu vine la Tatăl meu decât* ***prin Mine***! »

Înțelegi?...

Trebuie continuat lanțul existențelor ***(se naşte din nou***) izvorâte din crez (***născut din Duh)*** şi care să urmeze țelul (***Calea, Adevărul şi Viața***) dezvăluit de Iisus (**prin Mine**).

În cea din urmă noapte, la celebra cina luată împreună cu discipolii săi, Iisus l-a îmbrățişat şi sărutat bărbăteşte pe Iuda şi i-a spus:

« ***Du-te şi fă ce ai de făcut*** »

Cât de naiv trebuie să fii să crezi că Iisus nu a ştiut cu cine se însoțeşte la drum...? Că ***nu ştia*** că va fi *trădat* de Iuda? Crezi că se ascundea? Ăsta era țelul său? Să devină un soi de martir al trădării prietenului său? Sau că nu puteau fi găsite alte câteva modalități de a se lăsa

descoperit, decât asta în care prietenul sau să *cadă prosteşte?* L-ar fi lăsat Iisus? *Cel mai bun şi curat suflet?*

Să-i meargă sufletul lui Iuda pe veci în Iad, pentru… nimic? *Ar însemna că n-am înțeles nimic despre Iisus şi misiunea lui...*

Sau ca să nu înțelegi că Iisus, care era extrem de inteligent, a gândit totul...

Ai încercat vreodată să-l scoți pe Iuda din ecuație? Să-ți imaginezi evoluția şi finalul vieții lui Iisus fără trădare? Ar mai fi fost totul, azi, aşa cum este?

Lucrurile oricum erau clar stabilite, însă, de dragul logicii, să verificăm două variante iar mai apoi, prin eliminare, să vedem ce rămâne.

Varianta 1:

Capitalul de simpatie de care se bucura în rândul unei părți a credincioşilor nu mai putea creşte, întrucât devenise un real pericol pentru conducătorii religioşi. Mai devreme sau mai târziu şi-ar fi riscat viața, însă fără mare folos. Mort, atât *trupeşte cât şi spiritual*, nu ar mai fi existat până azi...

Varianta aleasă:

Sacrificarea în numele Adevărului şi sub semnul Binelui... Crucificarea publică. Regretul şi căința. Învierea. Etern simbol al credinței...

*« **Eu sunt oaia cea bună. Îmi dau viața pentru oile mele. Nimeni n-o să-mi ia viața** (spiritul)**, dar mi-o dau din proprie inițiativă** (lutul)**. Am puterea să mi-o dau şi***

puterea de a mi-o lua înapoi *(reînvierea spiritului)*. ***Porunca asta este de la Tatăl meu*** *»*.

Iar când totul s-a sfârşit,

*«**S-a împlinit**»*.

Pentru asta avea nevoie de enorm de mult curaj şi determinare! Credință şi încredere în ceea ce avea să facă! Şi un prieten 'invizibil' care să termine treaba începută, având cel mai bun alibi posibil!

Te gândeşti la *trădare ca alibi* ? Da, *trădarea* ! Să nu-mi spui că nu a *in*tuit corect ! Sufletul lui Iuda încă nu şi-a găsit pacea nici până în ziua de azi...

Noi, ca beneficiari ai sacrificiului lor, trebuie să le fim recunoscători amândurora!

Şi celui care şi-a pierdut viața lumească pentru a deveni spiritual nemuritor, şi celui care şi-a pierdut spiritul rămânând cu viața lumească... Aşa cum o fi fost ea...

« ***Du-te şi fă ce ai de făcut !***.. » I-a poruncit Iisus... şi Iuda a plecat.

În noaptea cea din urmă, este consemnat că Iisus s-a rugat cum nu a mai făcut-o până atunci.

Pe frunte transpirația i s-a transformat în sânge, semn medical întâlnit în urma *terorii fizice absolute*!

Şi în aceste clipe, Iisus spunea :

« ***Tată, dacă este posibil, ia de la mine acest pahar al suferinței. Nu voia mea să se facă, ci voia Ta !*** *»*

Cerea curaj, hotărât fiind să nu cedeze...

L-au arestat, l-au târât în fața lui Caiafa şi, mai apoi, în fața procuratorului roman, Pilat din Pont.

Iisus a tăcut când a trebuit să se apere. Pilat, om inteligent, a înțeles determinarea şi nevinovăția lui Iisus, a încercat să-l cruțe, însă mulțimea, *merită amintit de fiecare dată,* care a avut de ales între Iisus şi un notoriu hoț şi criminal, Barabas, a cerut sa fie omorât El, aşa că Pilat, de teama răzmeriței, a confirmat sentința Sanhedrinului (*Înalta Curte de Justiție cu 71 de membri, dar care, în timpul ocupației romane, nu-şi mai păstra decât dreptul să judece în materie religioasă. Totodată, acesteia i se retrăsese şi* ius gladii*, dreptul de a condamna la moarte*!), aceea ca Iisus să fie biciuit şi răstignit.

Cum s-au purtat fiarele dezlănțuite poți vedea în pelicula pomenită mai sus.

Fiind un produs al inspirației, spuneam, zugrăveşte adevărul...

Pe drumul spre Golgota, cu crucea în spate, Iisus îi spune Mariei:

*« **Vezi, mamă, am înnoit toate lucrurile !** »,*

iar în timpul răstignirii :

« ***Tată, iartă-i că nu ştiu ce fac*** ».

Cum ne-ar fi fost nouă să-L mai urmăm dacă ar fi spus în schimb:

‘*Blestemați să fiți pe veci, căci nu m-ați crezut că eu vă vreau binele, iară voi, în schimb, şi drept recunoştință, îmi luați viața…’*

Cam asta meritam ! Te-ai gândit vreodată ?

Pentru că el s-a gândit la tine şi atunci...

Iar când totul se sfârşea, ultimele cuvinte, aşa cum stau mărturie poveştile evanghelice :

« ***Tată, în mâinile Tale îmi încredințez Duhul*** »

Înțelegi ?

Toată atitudinea lui Iisus, de acceptare resemnată, aşteptată chiar, a sorții, precum şi de sfidare a realității morții, i-a făcut pe toți cei din jur, care asistaseră la multe execuții, să exclame: ‘*Da, este Fiul Domnului* !’ Au înțeles că s-a comis o eroare de proporții. Şi aceste idei şi temeri au circulat... Şi s-au înmulțit. Şi azi încă îşi găsesc loc!

În general, răstigniții pe cruce trăiau zile întregi. Iisus a murit după 6 ore.

Adevărat este şi faptul că un soldat, sau *cineva îmbrăcat în soldat*, i-a ridicat lui Iisus la gură, cu sulița, un burete îmbibat cu un lichid ...

Întâmplător sau nu a fost şi faptul că a doua zi era sabatul, ziua în care evreii sărbătoresc, şi nu muncesc. Asta însemna că Iisus trebuia îngropat în aceeaşi zi. Înainte de sfârşitul zilei... Mai ales că, prin tradiție, după moarte, punerea în mormânt trebuia făcută în aceeaşi zi.

Înmormântarea a fost una rapidă: unsul cu uleiuri, învelitul în giulgiu şi aşezarea pe lespedea de piatră. Tot din piatră era şi bolovanul masiv ce astupa intrarea în mormânt.

Femeile credincioase au venit după Sabat, a treia zi, să miruiască şi să parfumeze trupul lui Iisus, socotind, probabil, că îmbălsămarea cadavrului nu fusese făcută cum trebuie, însă au constatat că bolovanul care astupa intrarea în mormânt era rostogolit şi că trupul lui Iisus dispăruse...

De undeva, de peste stânci, mute de uimire, au auzit cum o voce anunța *Învierea* lui Iisus.

O voce de înger, se spune.

Mulți dintre cei care credeau în El au fost dezamăgiți de acest final brutal. Şi au crezut o vreme că nu El era Mesia pe care-l aşteptau. Pe Mesia îl credeau ca fiind nemuritor, deci viu, pentru a-i ajuta conducându-i pe noul drum…

Asta însemna că cineva trebuia să fi 'răpit' cadavrul... Cineva ***a luat*** *cadavrul* ! Şi asta ar fi trebuit să fie atent planificat dinainte. Un prieten credincios. Gata şi el de sacrificiu. Al Spiritului său, mai exact. Un om care să nu poată fi bănuit vreodată...

« ***Du-te şi fă ce ai de făcut.***... »

Altfel, credincioşii n-ar fi putut crede într-un mort. Ei cred şi azi în ceva cu adevărat viu : ***Spiritul lui Iisus*** !

Tu însă, înțelegi acum că separarea spiritului de trup era singura şansă ca Iisus să trăiască cel puțin atât cât vom trăi şi noi să-L prețuim! *Iisus a murit ca individ, însă pilda,*

învățăturile şi dorința lui de bine au înviat, renăscând în mințile oamenilor cu fiecare nouă generație. Iisus a fost sămânța binelui şi adevărului. S-a multiplicat în noi toți ce-l urmăm. Iar Judecata de Apoi este recolta şi curațirea semințelor bune de impuritățile rele... Dorința lui…

Acum, să recapitulăm :

1. Iisus era nu inteligent, ci *extrem de inteligent*. Poate unul dintre cei mai inteligenți oameni din istoria omenirii.
2. Să nu percepi inteligența ca nivel de cultură, de cunoştințe variate sau pricepere universală la orice, ci mai degrabă ca pe o putere de a analiza şi de înțelegere împinsă chiar spre o *prevedere în viitor*.
3. Ştia foarte bine ce se întâmplă în lume şi *direcțiile* greşite spre care aceasta se îndreaptă, dezbinată fiind.
4. Ştia că a răspândit *informațiile* sale destul de multor discipoli şi credincioşi, pentru ca aceştia să o poată continua şi după ce El nu va mai fi.
5. Aceste informații se găseau precum un braț uriaş de vreascuri care, pentru a *lumina*, trebuia aprinse.
6. Ca om, ştia foarte bine riscul total la care se expune şi *calea fără de întoarcere* pe care se angajase.

7. Ştia despre crucificarea sa *iminentă !*
8. Ştia despre faptul că trupul său neînsufleţit va fi folosit de către oponenţii săi drept un bun motiv de batjocură, de *luare în derâdere,* şi acest lucru ar fi compromis întreaga sa, *de către Domnul*, încredinţată misiune.
9. Ştia că se va specula dispariţia trupului său ca fiind *înfăptuită* de către unul din discipolii săi credincioşi.
10. Ştia că populaţia contemporană lui încă aştepta şi accepta *minuni* şi miracole, trăind în spiritul lor.
11. Ştia că discipolii săi trebuie şi ei *sprijiniţi moral* prin această reapariţie pentru a crede cu şi mai multă tărie în El şi *în ceea ce aveau de transmis mai departe*.
12. Trebuia să găsească pentru această 'mutare' pe cineva de încredere, *un prieten.*
13. Acesta trebuia să fie ultimul posibil de *bănuit.*
14. Şi atunci *l-a îmbrăţişat*, **luându-şi rămas bun**, *l-a sărutat* ***mulţumindu-i*** şi i-a spus : « ***Du-te şi fă ce ai de făcut***… », după care *s-a rugat într-un fel în care nu o mai făcuse până atunci...*
15. Şi Iuda l-a denunţat, *autodemascându-se în mod evident*, mergând după arginţi, la Caiafa, şi venind apoi în faţa discipolilor şi indicându-l pe Iisus soldaţilor!

Acum, dacă tu încă mai credeai că omul, tâmplarul din Nazareth, Iisus, cel bătut cu atâta cruzime şi sălbăticie, flagelat (un supliciu înspăimântător executat cu lanțuri de fier terminate cu bile cu plumbi, flagra*, care sfâşie nu numai pielea, ci şi carnea) şi mai apoi răstignit pe cruce, cea mai teribilă şi cea mai crudă dintre pedepse, după spusele lui Cicero, pluteşte pe nori, de 2000 de ani, de atunci şi până azi, undeva în Rai împreună cu Domnul, stând de vorbă sau plictisindu-se şi că de acolo mai trage câte o privire cu reproş înspre noi, sincer îți spun, te-ai înşelat...*

Spiritul său, țelul său, crezul său, exemplul sacrificiului său, ceea ce este memorabil şi folositor pentru toți cei care i-au urmat în drumul spre înainte, vezi clar că este cât se poate de viu !

Tu ai fost învățat că totul a pornit de la trădarea lui Iuda. Hai să vedem şi ce ne spune ***limbajul****.*

Pentru asta încarcă-ți în memorie scena în care ***poporul*** *a avut de ales între a oferi viață sau moarte lui Iisus sau lui Barabas. Şi* ***poporul****, peste Pilat, peste credință, peste toate, a ales.*

Poporul ***iudeilor****...*

« ***Tată, iartă-i că nu ştiu ce fac*** *! »*
Tată...?
Dar... « ***Dumnezeu este în voi*** *»*

Da, nouă celor ce i-am urmat, nouă celor de până azi, Iisus ne cerea să iertăm.

Pe noi, cei de atunci!

*

Sper că de câte ori vei citi sau reciti cărți, ori vei vedea şi revedea filme despre Iisus, când vei auzi că « *redă văzul orbilor* », tu să înțelegi "deşteptarea" animalelor şi transformarea acestora în oameni culți, inteligenți, civilizați, iar când vei auzi « *sculat din morți* » să înțelegi 'reîncarnarea' spiritului, inilor, cunoştințelor pentru cei ce vin după!

Iisus a fost *primul* care a arătat drumul drept pe calea adevărului şi bunătății, ce separă *inii* de *igi, binele de rău...*

Pe crucea lui a stat scris Iisus Nazarineanul Regele Iudeilor, **IN***RI***!**

Şi încă ceva, comunicarea lui Iisus cu Dumnezeu să nu ți-o imaginezi că era una propriu-zisă (gen stat de vorbă pe un nor), auzirea unor voci ori întâlniri imateriale, ci o relație de cunoaştere treptată, de înțelegere... de revelație. De inspirație!

*

Bucurându-se în fața lui Iisus răstignit, Caiafa, semeț, triumfa:

« *Ai spus că poți distruge templul şi îl poți reface în trei zile, şi acum tu nu te poți da jos de pe cruce!* »

Oare la construcție, la pietrele aşezate una peste alta se referise Iisus?

Templul distrus putea oare mai curând să însemne vechea credință păstorită de Caiafa?

Noul templu, construit în trei zile, putea fi oare noua credință, creştinismul?

Iar cele trei zile? De ce nu una sau cinci sau douăzeci şi cinci? Să fi fost oare cele trei în care ne mai putem

aminti direct evenimentele trecute? Ar însemna că după trei zile de la cel mai memorabil eveniment care a şi rămas până azi în memoria noastră, răstignirea lui Iisus, deci ceea ce a fost înainte, să se fi uitat. *Vechea credință. Templul...*

*

Unul dintre hoții răstigniți de o parte şi de alta lui Iisus l-a recunoscut în Iisus pe Fiul Domnului şi i-a spus:

'*Am păcătuit şi pedeapsa mea e dreaptă!*

***Aminteşte-ți** de mine când te vei întoarce ca Rege!'*

Iisus i-a răspuns :

« ***Îți promit că azi vei fi cu mine în Rai**!* »

Şi, într-adevar, în Evanghelii, în cărți şi studii sau în filme (revezi filmul mai sus pomenit şi te asigur că ai să-l *vezi altfel, acum*), până şi în această lucrare, *se pomeneşte* de acest hoț *căit*, fapt ce demonstrează respectarea promisiunii făcute de Iisus de a fi ***amintire veşnică*** în mințile celor ce urmează...

În Rai... Dincolo de uitare…

Astea toate pentru ca tu să poți, iarăşi, ***crede****…*

Cu toată mintea sufletului tău şi din tot sufletul minții tale!

*Am**in!***

5

Colecție de gânduri

Logica este ‘drumul’ informației, unda este ‘forța’ ei, iar timpul este ‘piatra’ din care este ‘construită’

...şi totodată bornele kilometrice ce marchează poziția precum şi depărtarea de origine...

TIMPUL

Poate cel mai important element imaterial al Universului. Este ‘materia’ constituentă a imaterialului informației.

Timpul este cărămida informației, celula ființei inilor!!!

Tu, pe măsură ce înaintezi în timp, îmbătrâneşti. Devii, în schimb, mai învățat, mai experimentat.

Timpul, pe noi, oamenii, ne slăbeşte; pe informație, însă, o întăreşte!

*

Timpul este energia rămasă în ultima baterie; este benzina din rezervor. Ambele, pentru tine nu mai pot fi umplute! Ți s-au dat la naştere...

Pentru materia vie – arde făclie.

Timpul se scurge într-un singur sens.

Pentru informație, în ambele.

Dacă noi am fi imaginile de pe o peliculă, atunci timpul este proiectorul! Acea maşinărie infernală, cu toate roțile, angrenajele, becurile, manetele, care face posibilă proiectarea pe ecranul alb a filmului unitar şi plin de înțelesuri ce capătă sens în mințile noastre!

*

Ai privit un film rulat la o viteză mai mare decât cea reală, în care nemişcarea norilor se transformă în fluviu ce curge tumultuos, totul în jur se mişcă cu repeziciune, plantele cresc în câteva secunde, frunza moartă se dezintegrează şi dispare? *Doar ai accelerat – virtual – scurgerea timpului, atât ai făcut. Şi totul a devenit viu...*

*

Un obiect *făcut de mână* presupune un consum de timp suplimentar, şi ca atare costă mai mult decât replica sa industrială.

Orice alt produs realizat, fie că vorbim despre o construcție, fie despre o maşină de orice fel, despre un tablou, un studiu, o cercetare, o carte, un film, un fel de mâncare – pe scurt, orice creație – cu cât este mai complicată, mai elaborată, mai importantă, este cu atât mai mult consumatoare de manoperă şi deci de timp înmagazinat în producerea ei.

Ori, altfel spus, cu cât se înglobează în ea mai mult timp, cu atât devine mai prețioasă.

Un obiect, cu cât este mai vechi – şi implicit mai rar – cu atât este mai prețuit.

Şi un om, cu cât este mai bătrân, cu atât este mai înțelept.

Devine mai 'greu' în informație!

*

Sporturile, jocurile pe calculator: cu fiecare tur, treaptă, nivel, nu fac altceva decât să se 'câştige timp', să scurteze timpul necesar pentru acelaşi lucru! Echipele din Formula 1 de Automobilism consumă luni şi ani de muncă pentru a câştiga... miimi de secundă! Miimile însă devin 'teren' câştigat, bun comun pentru competiția ce urmează...

*

Te uiți la ceas şi afli ora, ştii unde te afli localizat în timp şi crezi, poate, că timpul este stăpânit de om şi ținut

captiv în această mică cuşcă ce stă legată la mâna ta. Nu! Învârte limbile ceasului şi vezi dacă se întâmplă altceva decât că ți-ai dereglat ceasul?...

În realitate, informațiile pe care le ai despre timp uitându-te la ceas le ai, de asemenea, şi despre temperatură uitându-te la un termometru!

Uitând de toate fenomenele naturale şi de toți factorii Universului care, de fapt, o formează.

Ceasul nu măsoară timpul, ci doar ne sincronizează pe noi...

*

Pentru sistemul activităților umane, timpul este ca o cutie invizibilă, din sticlă, care te obligă să rămâi în 'cadența' sistemului. Dacă cineva ar fi ținut într-un mediu izolat de exterior, fără posibilitatea de aflare a timpului scurs, ducându-şi mai departe activitatea obişnuită, în foarte scurt timp ar adormi exact când îi este somn şi s-ar trezi fără să ştie cât a dormit! În scurt timp, nu ar mai dormi, ca gest reflex, la venirea nopții.

Cu siguranță că orele necesare de refacere nu ar coincide cu cele de 'afară' şi n-ar mai fi nici identice cu ale celorlalți care sunt încă în sistem.

În sistemul sincronizat în cadența timpului, fără de care totul ar fi doar haos!

Leonardo da Vinci, Einstein, Edison, şi toți cei care şi-au permis să iasă din 'cutia de sticlă', cu siguranță că nu

se sculau dimineața, o dată cu oamenii care plecau la slujbă şi, cu siguranță, iarăşi, că nici nu se culcau la aceeaşi oră!…

Dacă lucrezi în *sistem* ghidează-te după ceasul de la mână!

Dacă *creezi*, ghidează-te după ceasul nevoilor interne!

Pentru o optimă performanță...

*

Uită-te într-un parc şi ai să poți vedea două ființe. Una, un pom. Alta, un câine. Prima, mare, bătrână. A doua, în lesă. Amândouă, ființe. Câinele, o ființă enorm mai evoluată față de pom. Şi ai fi tentat să crezi că mai importantă.

Totuşi, ai văzut un câine protejat de sistem? Printr-o plăcuță montată pe el? Aşa cum sunt pomii? O ființă mai evoluată decât alta şi totuşi mai puțin importantă. De ce ? Dintr-un singur motiv: consumul diferit de timp pentru a le avea pe fiecare din ele în caz de dispariție: la câine, un an; la pomul secular prea mult pentru a-l mai putea admira şi ne bucura de prezența lui în această viață!

*

O experiență trăită de tine, care să fie memorabilă şi furnizoare de învățăminte, consumă timp. Uneori foarte mult. Când citeşti într-o carte despre o experiență a altcuiva îți însuşeşti rapid concluziile experienței respective. Pentru

tine, *timpul este relativ*! În acest fel, citind, economiseşti Timp! Cum spuneam, cel mai important element din univers!

În concluzie avea perfectă dreptate cel ce spunea că ‘*o carte citită înseamnă o viață trăită*‘.

*

Implicarea relativității timpului în construcția de piramide. Pe vremea aceea, percepția timpului avea o altă dimensiune. Cum ar fi pentru tine care să zicem că te ocupi cu dactilografierea textelor, să ai de bătut la maşina de scris un text. Ai avea de scris o singură foaie şi ai sta pentru asta... un an !

Poți concepe un astfel de sistem care să poată exista astăzi?

Pentru că sculptorului hieroglifelor în granitul dur să ‘scrie’ echivalentul în informații al paginii tale îi era necesar poate şi mai mult! Fără a mai socoti tăiatul stâncii din munte şi adusul ei pe poziție şi apoi transformarea ei în formă de lespede!

Lucrurile au evoluat, trecându-se de la sculptarea hieroglifelor la pictarea lor, apoi la litere ce au format cuvinte, cărți, biblioteci din care informațiile să circule rapid, cu un consum de timp din ce în ce mai mic. Pentru zilele contemporane, literele nu au fost de ajuns de rapide. Deja se pierdea prea mult timp. Aşa că maşinile de calcul au preluat informațiile şi le scriu în doar două cifre. Ceva de genul: 010100101110100100010111011110 !

Şi asta, desigur, deoarece limbajul, în toate formele, ca instrument al comunicării lui reprezintă, de fapt, *deplasarea inilor, a informației... Şi fiecare deplasare înseamnă, simultan, şi multiplicare!*

Poate realizezi acum atât unde ne aflăm ca nivel al evoluției, dar şi cât de prețios poate fi timpul… pentru că noi, ***inii****, ne putem 'extinde' doar în timp, pentru că trăim în timp şi suntem făcuți* ***şi*** *din el!!*

*

Îți trăieşti viața întrebându-te cine eşti de fapt, de ce exişti, şi tot aşa. Te întrebi oare şi pe ce trăieşti?

Pe o sferă de lavă, un fragment rezultat dintr-o explozie. Şi iarăşi, rezultat sferic tocmai pentru că a luat forma pe care o ia un lichid în vid şi la adăpost de forțe de atracție care-i pot modifica forma.

Acest corp încă se mai răceşte, însă după timpul său. Pe scoarța lui întărită, tu îți trăieşti timpul tău. Doar *erupțiile vulcanice* şi *cutremurele* îți mai amintesc de faptul că, încă, continentele mai plutesc în derivă pe acest fluid. Ai mai văzut în lumea ta un material incombustibil arzând care să se răcească în miliarde de ani, deci practic să mai ardă încă, fãra a-i fi întreținută arderea cu oxigen (*planeta noastră nu are tiraje sau coş de fum precum o sobă...)* ba chiar să fie acoperit trei sferturi din suprafață cu oceane groase? Nu! Îl ai în față, trăieşti pe el, însă nu încerca să-i măsori sensul cu ceasul de la mână!

Pentru că pământul se răceşte după un alt ordin de mărime a timpului.

*

Prețul plătit într-o puşcărie? În moneda timpului! Nu în bani sau orice altceva...

Timpul este cel mai prețios dar – după viață – ce îți este dat.

*

Acum hai cu mine într-o scurtă poveste.

Odată, împreună cu bunicul meu, am plecat din capitală, unde locuiam, spre satul său natal, cu maşina. Vreo 60 de kilometri în total, iar satul se găsea la vreo 25 de drumul național, abatere prin câmpie. Drumul secundar se afla în foarte bune condiții de trafic: carosabil perfect, vizibilitate până hăt departe şi, în plus, era pustiu de liber. Aşa că am împins autovehicolul spre limitele sale constructive. Pe tot drumul am depăşit o singură căruță ce mergea agale şi în voia cailor, ducând vreo patru-cinci localnici (care ne-au şi salutat cu mâna) spre acelaşi sat spre care ne grăbeam şi noi.

După câteva minute de goană, în urma unei curbe, vedem satul. Mai întâi ne-am oprit la primărie, unde bunicul avea ceva de discutat cu primarul şi, de asemenea,

ceva hârtii de luat. Primarul nu era la birou, aşa că am plecat să-l căutăm cu maşina prin sat, ştiind itinerariul acestuia de la secretară. Am ajuns la primul lui popas, însă era deja prea târziu: plecase înspre altcineva. Am pornit într-acolo. Nici aici nu l-am găsit – fiind plecat cu cineva la un teren agricol. Unde i-am şi găsit de altfel, bucuroşi amândoi că nu se mai întorc pe jos, unul acasă, iar celalalt la primărie. Îl lăsăm pe localnic acasă şi plecăm spre primărie. Aici, bunicul s-a pus de acord cu primarul în câteva minute şi era foarte bucuros că a rezolvat problema care l-a adus aici, apoi am luat hârtiile de la un alt birou şi am plecat la finii lui din sat, care au pus repede o masă afară, cu ceva de-ale gurii, o țuică pentru bunicul şi un suc pentru mine. Au stat de vorbă, s-au amuzat de nişte amintiri comune, i-au făcut un pachet bunicului cu caş proaspăt, ouă de țară, mălai şi două sticle de vin super, din recolta anului trecut. Ne-am luat rămas bun şi am plecat, lăsându-i la poartă şi făcându-le semne din mâini. De aici ne-am mai abătut puțin până la casa tractoristului, căruia bunicul avea să-i dea nişte bani pentru lucrările făcute şi să stabilească ce trebuie să-i semene anul acesta. Rapid, s-au înțeles şi am plecat şi de aici spre ultimul obiectiv, cel mai drag bunicului meu: terenul proprietatea lui, de care era aşa de mândru! Am coborât din maşină, am făcut câțiva paşi pe teren, după care ne-am suit în maşină şi – aici, cel mai drag mie – am dat bice cailor ascunşi sub capota motorului.

Vorbeam amândoi despre cât a fost de bine că am putut rezolva toate problemele pentru care plecaserăm de acasă, pe cât au fost ele de multe, şi ne-am intersectat, la un

moment dat, cu căruța pe care o depăşisem la venire. Oamenii, în continuare voioşi şi bine dispuşi, ne-au salutat iarăşi cu mâna şi şi-au continuat drumul spre casă.

Brusc, am realizat ceva. Un gând care m-a obsedat mereu de atunci. O concluzie de care am ținut cont întreaga mea viață. Timpul scurs şi măsurat, atât de ceasurile țăranilor din căruță, cât şi de al meu, era acelaşi. Ce am realizat fiecare dintre noi în acest timp diferea dramatic!

Şi am mai înțeles ceva important. Că doar eu îmi dădeam seama ***de risipa lor uriaşă de timp***: țăranii doar veneau acasă de la câmp, aşa cum o făceau dintotdeauna!

Ori ***de câştigul meu de timp***!

Şi poate, o dată în plus, am înțeles ce bine ar fi să pot urma întotdeauna vorba preferată a bunicului meu: « *Tataie, să fii bogat de minte...* »

Chiar dacă nu are legătură directă cu plimbarea de mai sus, am scris-o, totuşi, pentru că *l-am amintit*...

Cât priveşte experiența de mai sus, este prea elocventă ea în sine pentru a o mai analiza foarte adânc.

Tehnologia, pe de o parte, cât şi ritmul societății în care trăim, pe de altă parte, grefate pe matricea individuală a fiecărui individ, fac să 'trăim' mai mult într-un acelaşi interval de timp! Câştigul acesta este net şi te asigur că plătit în cea mai prețioasă monedă!

Sunt oameni care fac într-o viață cât alții în şapte. Şi acest raport încă nu se apropie în unele cazuri nici pe departe de cel real. Sunt oameni care trăiesc şi-şi 'extind' viața învățând, acumulând, crescând: din călătorii în

destinațiile cele mai diverse de pe glob, din experiențe plăcute ori neplăcute însă reale, din experiențele împărtăşite de alții prin viu grai, prin cărți, prin filme, ducând în mod deliberat o activitate a vieții cât mai diversificată şi explorând mereu lucruri, locuri, situații ori acțiuni noi.

Aceşti oameni, realmente, *trăiesc mai mult* decât ceilalți!

Îşi consumă extra-porții delicioase de viață, plătind acelaşi preț al timpului şi profitând de relativitatea sa!

Pune-le existențele față în față şi compară-le: pe aceea trăită de un cioban izolat pe munte întreaga sa viață cu acelea ale lui Einstein sau Leonardo da Vinci! Sau a lui Magellan... Şi nu compara viața ciobanului, neapărat şi obligatoriu, doar cu existențele acelor creatori situați la vârful piramidei… umane.

În final, viața nu se măsoară în ani parcurşi, ci în fapte trăite!

Imaginează-ți că două persoane pleacă la naştere din punctul A şi străbat viața până în punctul B. Una dintre cele două persoane străbate o linie dreaptă, în vreme ce traseul celei de a doua persoane seamănă cu un zig-zag prin punctele C, D, E, F, G ...... Z. Dacă mai presupui că sunt, poate, pescari ce merg cu bărcile pe apa şi au aruncate

năvoadele pentru a prinde peşti, realizezi cine 'trăieşte' mai mult?

Doar că peştii sunt bucuriile vieții…

Deşi cu toții ne uităm la aceleaşi ceasuri care măsoară simultan-convențional scurgerea timpului, nu toți 'ardem' după acelaşi timp. Să ne imaginăm că unii oameni 'ard' precum bețigaşele mirositoare chinezeşti, mocnit, fără o flacără luminoasă, în vreme ce alții, deşi au aceeaşi lungime a bățului – *anii de viață* – ard cu intensitatea, lumina şi, câteodată, chiar cu scânteile artificiilor din pomul de Crăciun! Primul lasă în jur un miros plăcut, în vreme ce celălalt emană lumină!

Te rog, ține în mâna imaginației şi aprinde cu focul minții cele două bețigaşe, cel mirositor care arde mocnit şi artificia din pomul de Crăciun. Să ştii, chiar dacă ți-e greu să crezi, ambele se vor stinge cam după acelaşi timp. Stinge lumina, priveşte-le şi spune-mi:

Care ai vrea să-ți reprezinte viața ?

Şi ce te împiedică ?...

*

Copiii *recenți* sunt din ce în ce mai deştepți, mai inteligenți şi mai maturi decât eram noi, şi asta de la vârste din ce în ce mai mici.

Asta datorită *ratei evolutive accelerate* cu care se dezvoltă, având acces la o bază din ce în ce mai mare de informaţii şi, în plus, beneficiind de gene şi matrici ale gândirii evoluate).

Au spiritul mai avansat decât copiii de aceeaşi vârstă din generaţiile trecute sau, altfel spus, au o vârstă a spiritului crescută faţă de vârsta biologică!

Trăiesc mai mulţi ani spirituali în aceeaşi perioadă biologică.

Ceva de genul aceleiaşi artificii mai înainte pomenită.

Dovedesc un comportament matur, discernând corect probleme de la vârste la care tu nici nu-ţi puneai problema existenţei lor!

Sunt orientaţi în viaţă, cunosc obiectele noi înainte de a le studia prospectele şi sunt atraşi în mod obsedant spre tot ce este nou, de preferinţă informatic...

Sunt viitorul nu numai al părinţilor lor, nu numai al nostru, contemporanii lor, ci mai ales al tuturor celor ce au trăit şi murit pentru ca tu să poţi exista! Să-i protejezi, să-i iubeşti şi să-i ajuţi ori de câte ori ai ocazia!

O altă consecinţă la vedere a 'relativităţii' timpului trăit de copii este şi începerea relaţiilor sexuale din ce în ce mai devreme! Te-ai gândit că ei se trezesc într-un sistem în care cei 18 ani de până la vârsta de majorat poate însemna pentru ei ce ar fi însemnat la vremea ta 30?...

*

Îți spuneam la început că eşti suma filelor acumulate şi memorate din experiența vieții tale unice şi procesate de matricea gândirii tale; matricea, unică şi ea, fiind rezultatul anilor de evoluție.

Acele file le trăieşti şi sunt memorate, una după alta, în ordinea întâmplării lor din realitate.

Timpul marchează un 'număr de ordine' pe fiecare din ele! Poți avea gânduri despre un eveniment înaintea producerii lui, în momentul întâlnirii cu evenimentul, ori reflecții după consumarea evenimentului.

Numai fila memoriei marcată de timp rămâne drept cea existentă, adevărată, fostă! Reală..

Gânduri pe care le ai în jurul momentului declanşării evenimentului, de genul: 'ar fi bine să fac asta ori să zic asta', ori după : 'ar fi trebuit să fac aşa şi nu cum am făcut sau zis' sunt false, ireale deşi percepute şi memorate de creier tot drept amintiri. Acestea ți le poți schimba, rămânând informații pure, neinfluențate de timp.

Momentul adevărat al întâlnirii cu evenimentul este 'bătut în cuie de timp' ! Este 'materializat' de el ! Şi nu mai poate fi schimbat niciodată. Este ca o fotografie a clipei real trăite!

Este lumina ce vine la întâlnirea cu pelicula, pentru a deveni filmul existenței tale adevărate!

Dacă filele memoriei nu ar fi datate, viața, aşa cum o cunoaştem, logică şi ordonată, n-ar exista. În schimb ar fi instalat un haos: nu ai mai ştii care este cea mai recentă amintire şi, implicit, ce să faci, când ai fost angajat sau când ai fost demis, când ai dat ori luat împrumut...

*

Şi rocile moarte gravitând prin Univers suferă modificări, cu timpul. Doar că ele nu realizează asta. Într-o lume fără inteligență, timpul sau tot ce se întâmplă în Univers nu au importanță, ori poate sens, prin lipsa… celui interesat.

Nici măcar alte animale evoluate nu au cunoştințe despre timp şi nu dau importanță consumului său.

Doar pentru noi, ființe raționale, inteligente, timpul are sens! Pentru că 'file ale memoriei datate' ce suntem, avem în construcția noastră 'celule' de timp!

Unde, informații şi timp. Îți aminteşti? Trei forțe imateriale, dar care supun materia. Poate, întreg Universul! Nimic nu se întâmplă fără consum de timp, în rațiunea informațiilor şi prin forța undelor!

Precum o imagine holografică obținută prin trei proiectoare..

*

Timpul, alături de *informații* şi de *unde*, spuneam mai sus, formează o treime ce face parte din familia imaterială a Universului în care trăim şi care influențează într-un mod absolut total drumul, sensul căii, rațiunea existențială!

Oracolul din Serapis răspundea cândva lui Thulis, un puternic faraon al Egiptului antic, la întrebarea: ‘*Stăpânitor al cerurilor, a fost sau va fi cândva cineva mai mare şi mai puternic decât mine*?’:

« ***Înainte de toate stă Divinitatea, apoi Cuvântul, apoi Spiritul, a căror putere adunată la un loc este fără de margini***! *Pleacă de aici tu, muritorule, a cărui viață nu înseamnă nimic*! »

O altă treime! ***Divinitatea, Cuvântul şi Spiritul.***

Cuvântul ar trebui să fie *informația*, fără dubii.

Spiritul (...’legii’…) ar putea fi *undele* şi forța lor, propagarea, direcția, calea, determinarea.

Să fie atunci ***Divinitatea***... *Timpul* ?

Sau măcar o parte constituentă a Divinității?

*

Spuneam mai devreme că ‘***Răul distruge într-o clipă. Binele cere timp***!’ Binele consumă timp. Binele este construit din timp, din... *divinitate*. Vezi acum de ce răul se produce într-o clipă? Pentru că nu are acces la timp, la *divinitate*..

*

Cu toții urmăm un drum pe care l-am numit *evoluție*, îl numim *progres* şi-l vom numi *colonizare*!

În consecință, suntem împărțiți în două categorii, partenere, aflate de aceeaşi parte a baricadei şi ambele aflate în competiție cu timpul. În creativi şi executanți...

În cei puțini şi aleşi să nu fie prizonierii cutiei de sticlă a timpului şi care să fie veşnic vii în mințile noastre pentru a ne arăta ***calea,*** şi în cei mulți, meniți să înfăptuiască drumul material al căii.

În concluzie nu îți consuma timpul încercând să-l… înțelegi.

Trăieşte-l, doar, cât mai intens, corect şi complet, indiferent din ce categorie faci parte!

BANII

Ce sunt banii? Banii nu aduc fericirea, într-adevăr. Lipsa lor, aduce, în mod sigur, nefericirea. Ca şi serviciul, altul decât cel care ți-ar plăcea cu adevărat: nu îl ai, este greu de supraviețuit. Dar şi când îl ai, cine pleacă cu plăcere la serviciu ?

Şi atunci ce sunt banii, până la urmă?

Pe vremuri, într-o insulă, se foloseau pe post de bani semințele extrem de rare ale unui arbore. Asta, desigur,

pentru ca nimeni să nu-şi poată rotunji venitul direct din pom, nefăcând nimic pentru comunitate, consumând în schimb fără măsură.

Banii reprezintă un instrument – fără valoare în sine (vezi exemplul unui naufragiat pe o insulă pustie, salvat împreună cu câteva cufere întregi cu bani, total nefolositori acum pentru el), care, precum agenții de circulație postați în toate intersecțiile unui oraş, stabilesc prioritățile de trecere. Ale accesului la bunuri în concordanță cu folosul participării în sistem.

Asigură – şi o face într-un mod extrem de simplu şi corect – schimbul valoric între producătorii şi consumatorii de bunuri sau servicii, care s-ar fi blocat la tot pasul dacă fiecare şi-ar fi plătit bunul achiziționat în produsul ori serviciul pe care îl prestează. Nu există ceva care să se fi împotmolit mai adânc pe lume decât societatea umană fără bani. Am fi putut trăi exact cum trăiesc astăzi animalele. Furând unul de la altul! Neputând acumula nimic. Neputând premedita, prognoza nici o acțiune. Neputând evolua...

Banii, însă, rezolvă problema de o manieră atât de simplă încât aş putea spune că ideea ce i-a generat este la fel de importantă ca cea a roții în procesul evoluției noastre.

Asta până la un anumit nivel doar, pentru că de la un nivel superior, cu ajutorul banilor, sistemul determină accelerări ori opriri de activități şi tot felul de reglaje economice.

Imaginează-ți o bancnotă. Îi vom urmări traseul, împreună. Un pensionar a dus-o la bancă ca 'economie', pentru siguranță şi pentru a obține dobândă. Banca a dat-o mai departe, printr-un credit, unei persoane care îşi construieşte o casă. Aceasta a plătit cu ea o factură de materiale necesare construcției. Proprietarul depozitului de materiale a dat-o ca salariu angajatului său, iar acesta a plecat în piață să-şi cumpere cartofi de la un negustor care i-ar fi lăsat să se strice – aruncându-i mai apoi la gunoi – decât să îi dea fără să primească în schimb bancnota noastră salvatoare. Pentru că nici lui nu-i dă nimeni fără această bancnotă motorina necesară aratului pământului ori substanțele de stropit contra dăunătorilor. Trebuie să o dea şi el, la rândul lui, mai departe, şi tot aşa...

Cu toții stau blocați precum maşinile la semafor si numai ea, bancnota noastră, în trecerea ei neobosită, le dă tuturor 'lumina verde'!

Te întrebi cum ar fi fost dacă bancnota era o pâine caldă pe care primul din acest lanț ar fi mâncat-o imediat ce a primit-o?

Alt exemplu, la un nivel superior. Trei lucruri, independente, stau: o sumă de bani într-o bancă, un teren viran şi un gând – imaginea unei construcții pe terenul viran. Materializarea gândului: iei un credit de la bancă, ridici construcția, o vinzi şi înapoiezi banii băncii. Concluzia: banii s-au întors acolo de unde au plecat, în schimb… terenul nu mai este viran! Aşadar, banii au jucat rolul unei baghete fermecate.

În linii mari, banii, priviți ca instrumente, în funcție de mărimea valorii lor şi de funcția pe care o exercită în sistem, se împart în trei niveluri, precum ierarhia militară.

Nivelul întâi – ***soldatul şi subofițerii***, este suma minimă de supraviețuire a unui individ ce trăieşte într-un sistem. Ceva de genul cantității minime de hrană necesară unui animal din sălbăticie pentru a supraviețui. Acest barem, fixat de fiecare sistem, este cel ce determină obligativitatea oricărui membru să plece de sub umbra copacului şi să muncească în soare... Te scoate din casă şi te forțează să intri în sistem.

Civilizația te scapă de a mai fi mâncat de cine ştie ce prădător rămas în istoria evoluției, însă nu-ți şi dă pe gratis să mănânci pe… altcineva! Trebuie să plăteşti un preț al avantajelor pe care ți le oferă...

Sub această sumă nu se poate trăi. Fizic! Este instrumentul ce asigură sistemului majoritatea funcțiilor de execuție. Peste această sumă, însă, începi să simți că trăieşti. Poate chiar bine şi fără multe griji.

Dovedeşte că eşti serios, cinstit, că poți face ceva util pentru sistem, cu responsabilitate, şi vei fi trecut imediat pragul.

Nivelul doi – *ofițerii inferiori şi superiori*, este suma superioară nivelului întâi şi inferioară nivelului trei şi dă dreptul individului să o posede doar dacă activitatea lui

înseamnă ceva important pentru sistem. De pe această treaptă, cei ce stau pe ea pot da naştere la mici sisteme care în concordanță cu sistemul mamă pot produce bunuri atât pentru beneficiarii sistemului, cât şi pentru tine.

Dovedeşte că ştii să foloseşti cu folos banii şi aceştia te vor căuta!

Nivelul trei – *generalii şi comandantul suprem,* este de fapt locul unde toți banii se adună, însă nu-i vezi niciodată, ei fiind mereu trimişi înapoi pe teren. Prin determinarea locurilor unde acționează aceştia, se dezvoltă în fapt sistemul. În general, sunt fondurile statelor, fondurile mondiale, sunt pârghiile de unde se conduc sistemele!

Nu conducătorul îşi caută popor, ci poporul nu poate trăi fără conducător!

*

Dacă treci, să spunem, pe lângă un grup de oameni care stau ori fac o activitate oarecare şi le ceri să facă ceva în folosul tău, te vor privi amuzați, vor face chiar glume pe seama ta, şi, dacă insişti, s-ar putea ca experimentul să se termine chiar rău.

Dacă, însă, oferi contra dorinței tale o sumă de bani, în funcție de mărimea ei îi poți determina să te ia în serios.

Mergând mai departe şi ridicând suma, ai să constați că voința ta poate deveni aproape lege!

De asta vreau să înțelegi de aici încolo că banii sunt doar nişte instrumente în mâna ta şi că pentru tine sunt ca nişte permise de a putea face ceva în sistem. Nişte permise de muncă. Aceiaşi oameni ar mai fi putut fi determinați să facă ceea ce voiai tu şi prin celelalte trei instrumente cu putere similară banilor din sistem:

- ♦ Reprezentanții oficiali ai puterii, religia şi credința, ar putea de asemenea să înfrângă orice idee de refuz din partea grupului în discuție.
- ♦ Forța fizică brută. Să zicem că în spatele tău apăreau câțiva indivizi masivi, purtând fie bâte în mâini, fie arme. Poate că reacția obținută este cea mai rapidă.
- ♦ Inteligența, prin folosirea unor vorbe care să acționeze precum chei ale codurilor lacătelor refuzului grupului. Indiferent că sunt gânduri sau rugăminți cinstite, ori înşelătorii ale escrocilor.

De asemenea, aşa cum ştim că nu poate exista doar o față a mâinii fără fața opusă, cum nu există bine fără rău, schematic, cele de mai sus ar arăta aşa:

Bani – bogăție/sărăcie
Putere sistem – oficiali/interlopi, trafic de influență
Forță – învingători/învinşi
Inteligență – înțelepți/escroci.

Cam ăsta este labirintul prin care tu trebuie să-ți găseşti drumul.

*

Hai să dăm o tură prin oraş. La un moment dat, vezi printre vitrinele care mai de care mai pline de tot felul de ini care te cheamă spre ei să-i iei acasă, vezi, spuneam, vitrina unui spațiu ce se află în renovare. Ce se întâmplă aici? Fostul chiriaş a dat faliment, adică marfa lui nu a stârnit interesul sistemului într-o măsură care să-i permită plata tuturor cheltuielilor ocazionate de producerea mărfii sale, de personalul care să o vândă, de chirie, de profit, sau, altfel spus, de supraviețuire. Şi atunci, potrivit legii naturale a supraviețuirii celui mai bun, a trebuit să închidă. Produsul inilor săi a murit.

Noul chiriaş al vitrinei a avut câteva idei şi gânduri materializate în obiecte noi. Articole de îmbrăcăminte. Moderne. După cum spune el, sunt vârful modei. A terminat de executat o cantitate suficientă cu care să umple atât vitrina, cât şi micuțul magazin. A redecorat spațiul într-un mod în care, crede el, pune în valoare marfa şi se pregăteşte de deschidere. În vitrină, de mâine, vor sta cele mai reuşite *gânduri materializate* în haine. Vor sta la pândă. Vor încerca să atragă atenția trecătorilor din sistem pentru a le cumpăra. Cumpărându-le, vor fi bani pentru un alt lot de produse. Astfel, ideile, gândurile respective se vor înmulți. În caz contrar vor dispărea precum cele dinaintea lor.

Sistemul este făcut de aşa manieră încât un gând, indiferent în ce este el materializat, fie în haine, fie în mâncare, fie în maşini ori cărți, ori filme, ori piese de teatru, în orice formă ar fi îmbrăcat, stă la taraba *legii cererii şi ofertei. Omoloagă luptei genelor luților în supraviețuiri!*

Te întrebi, până la urmă, cine este important şi cine nu în ecuația proprietar/profit ori gând/ îmbrăcăminte? Cine se foloseşte de cine, cine supraviețuieşte cui? Cine are continuitate, proprietarul sau linia modei îmbrăcăminții ?

Sistemul, prin pârghiile şi manetele lui, înțelegându-şi propriile nevoi, poate interveni în promovarea anumitor direcții – inii pe care îi consideră importanți să fie în cât mai multe minți!

Şi astfel, atunci când, spre exemplu, un film poartă în el un mesaj important care trebuie să se multiplice în cât mai multe minți, sistemul îl răsplăteşte printr-un premiu Oscar. Uită-te la importanța mesajelor filmelor premiate din toți anii şi ai să înțelegi, prin comparație cu mesajul celorlalte filme care poate că ție, scăpând acest aspect, ți-au plăcut mai mult, de ce e aşa...

Un savant poate descoperi ceva important pentru mersul înainte al sistemului. Sau un om face o muncă exemplară în folosul binelui celor mulți. Premiul Nobel pentru ştiință ori premiul Nobel pentru Pace ori pentru alte merite vine şi face două lucruri:

1. Oferă bani, nu atât ca răsplată ci ca instrument pentru continuarea şi chiar mărirea posibilităților de cercetare (ceva poate de genul succesului vitrinei mai sus pomenite).

2. Înscrie gândul respectiv pe un panou atât de mare şi important încât să nu poată fi ratat de nimeni care l-ar putea lua şi duce mai departe. De asemenea, multiplicare.

Şi mai sunt multe alte premii şi recunoaşteri prin care sistemul îşi joacă rolul de adevărat *Osiris, zeul reîncarnării la vechii egipteni !*

*

Eşti sărac. Te uiți, la un moment dat, la alți săraci ca şi tine, care se ocupă, să spunem, cu muzica – compoziție şi interpretare, şi dau lovitura cu un hit, poate, şi cu încă unul. Auzi de sumele de bani pe care aceştia le-au primit ca răsplată din partea publicului şi te blochezi, gândindu-te la câte vor putea face cu ele. Şi vor face, întrucât este dreptul lor câştigat în mod cinstit.

Poate că la un moment dat simți şi invidie. Să nu te superi pe tine. Este normal. Doar să nu te copleşească.

De multe ori, această invidie a funcționat precum benzina turnată în rezervorul gol al ambiției.

Şi ăsta nu poate fi decât un lucru pozitiv.

Revenind la formația noastră de succes, despre care tu credeai că s-au înfundat deja în vreo destinație exotică, pe

o plajă unde este veşnic soare, bronzându-se întinşi în şezlonguri printre orhidee şi consumând toate bunătățile pământului, constați că au revenit pe scenă! Asta înseamnă că au muncit în tot acest timp la un nou album. Şi constați că au sau nu au în continuare succes cu el.

Aş vrea ca prin înțelegerea exactă a sensului banilor în sistem, să-i percepi de aici încolo nu doar ca pe nişte foloase cuvenite sau necuvenite căzute în capul unor norocoşi, ci ca pe nişte 'scule' cu care unii muncesc din greu. Ei, şi nu alții, pentru că ei au fost aleşi drept adevărate animale de povară. Este adevărat că nu stau afară în ploaie şi că au masa asigurată şi pe timpul iernii, însă libertate nu mai au demult! Au în schimb stres. Mult stres. Iar acest stres funcționează ca un bici în spate şi un jug în față!

Şi atunci ai să înțelegi de ce au fost oameni care au renunțat la propria lor viață când afacerea a dat greş; ai să înțelegi de ce nu ai auzit de executanți care să facă acelaşi gest pentru un hamburger prea sărat, ori pentru falimentul întreprinderii unde lucrează; ai să înțelegi de ce cel mai bogat om de pe planetă încă face afaceri, deşi i-ar ajunge banii acumulați să trăiască şi el şi urmaşii urmaşilor săi cel mai probabil până la sfârşitul planetei; ai să înțelegi şi ai să-i respecți. Fără a-i mai invidia.

Sigur, este adevărat, ***igii*** sunt peste tot, ***însă tu de acum ai ochi să înțelegi...***

De cealaltă parte, ştiu că măsura refulării în lux este dată de mărimea stresului. Însă, ceva discreție şi decență nu ar strica, în mod cert..

Apa trece, pietrele rămân.
În viață, între oameni şi bani, cine oare
este apa şi cine pietrele?

Piramidele

Faraonii s-au reîncarnat în mintea noastră, a tuturor de azi, prin măsura piramidelor construite. Cele mai mari piramide, cei mai importanți faraoni: mărimea piramidelor este echivalentă cu măsura puterii personale de dominare.

Cei ce au ridicat Sfinxul scriau cioplind granitul!

Piramida este formă materială a voinței informației inteligente.

De când s-au descoperit şi până astăzi, omul a încercat să înțeleagă cât mai exact rațiunea, gândul faraonilor şi viziunea arhitecților lor care i-au determinat să construiască imensele piramide.

Deplasare pe verticală în încercarea de a fi mai aproape de cer ? Oricum, monumente funerare fiind, faraonii erau îngropați la baza acestora.

Mormânt maiestuos? Doar atât? Poate pentru luți. Dar pentru *ini*?

Masivitate pentru lupta ce urma cu timpul? Ori cu jefuitorii de morminte?

Calcule astrale?

Instrucțiuni ale unor eventuale civilizații extraterestre?

Şi tot aşa...

Dincolo de tot şi de toate, stă rațiunea explicării cu adevărat a existenței lor, scopul *ini*lor!

Ei, *inii*, trebuia să-i determine pe noii posesori de creiere să facă ceva, să înceapă evoluția.

Dar cum? Azi, oamenii sunt învățați să cunoască disciplinele în şcoli, licee, universități. Atunci nu existau. Pentru că nu erau nici măcar descoperite, darmite organizate ordonat, catalogate ca ştiințe, aşa cum le înțelegem azi.

Şi, atunci, *inii* au trecut direct la faptele ce aveau să ducă într-un final la descoperirea lor!

Implementarea banului ca instrument ierarhic şi de determinare pentru angrenarea în munca organizată (nu toți lucrătorii erau sclavi): contabilitatea, aprovizionarea cu materiale, cu hrană, cu apă, transporturile, medicina ce vindeca desele accidentări, calculele matematice şi astrologice, dar mai ales arhitectura ce visa şi ingineria ce realiza! Şi toate celelalte şi în acelaşi timp... aceleaşi ştiințe şi instrumente ce ne formează viața în sistem şi astăzi!

Poate cel mai corect ar fi să spunem că piramidele, şi nu doar ele, ci toate marile construcții antice sunt temelia construcției cunoaşterii, a ştiințelor, a societăților şi sistemelor noastre de azi! Au fost centrele universitare şi de cercetare în acelaşi timp. Au fost şi laboratoare şi facultăți.

Cum altfel să fi pornit omenirea să înceapă să învețe? Direct în şcoli? Cine? Acei oameni încă primitivi? Şi din ce cărți? Scrise de cine? Din experiența cui? De-abia în acele vremuri se forma noua experiență...

Şi încă un aspect: nu uita că piramidele nu au apărut doar în vechiul Egipt, ci simultan şi independent în multe

alte locuri de pe planetă: în America de Sud, Asia... *Semințele inteligenței* căzute în diversele locuri ale planetei, care au început creşterea în acelaşi mod, cum spuneam...

Pe de altă parte, *noii* oameni, împroprietăriți, cum spuneam, peste noapte, cu *minte*, ca să poată exista trebuia să fie canalizați, preocupați, ținuți într-un sistem. Înrobitor! În construcția unor lucruri extrem de costisitoare în timp, în manoperă, în efort. Ce să fi fost mai potrivit decât construcția unor megastructuri?

Cu nişte oameni ce învățau să gândească liber şi care aveau misiunea înscrisă adânc în ființa lor de a face ceva ! Pentru sistem.

Le dai ceva greu de făcut.

Şi au făcut.

A fost ridicată într-o vreme în care nu era posibil tehnic şi… totuşi există! La vremea respectivă, *inii* au inspirat arhitecții şi inginerii cu know-how-ul necesar, cu seturi exacte de instrucțiuni, în mod sigur, pentru că ele există!

A fost făcută de '*generații de nisip însuflețit'*, de oameni care, cu timpul, s-au transformat iarăşi în nisip. Deci, un gând a organizat totul pentru ca, după ani şi ani, imaginea să se transforme iarăşi în gând. Un gând venit în mintea unui faraon care a pus la lucru vieți întregi.

Au făcut piramida, după care s-au transformat iarăşi în nisip.

Putem afirma clar, azi, că asta a fost menirea lor!

Au dispărut precum apa care ajută la formarea castelului de nisip, după care se scurge, se evaporă, se usucă ...

Rămâne doar 'statuia' gândului creator...

Desenele uriaşe de la Nasca, realizate din îndepărtarea bolovanilor ce stăteau în conturul desenului. Există şi astăzi, şi, în plus, se pot vedea de sus, din spațiu. Cei ce le-au proiectat şi realizat nu le puteau vedea însă decât de la înălțimea... imaginației minților lor... Iar pentru ei acest lucru era poate la fel de minunat cum este pentru noi să le privim din avioane...

Sentimentul grijii omului față de copii. Ai observat? Copiii nu sunt nici răi, nici buni! Sunt doar deschişi! Uneori sunt clasificați drept naivi. Unii chiar profită de inocența lor... Noi, ceilalți, însă, simțim imperativul natural de a-i proteja.

Ei pot deveni adulți dominant buni sau dominant răi. Cei răi, ursuzi, închişi în sinele lor, poartă în filele memoriei personale experiența unei lovituri, în vreme ce ei se deschiseseră cu încredere!

Şi cei buni au trăit, cu siguranță, astfel de experiențe, însă au avut un caracter mai puternic, ce i-a ajutat să treacă şi să nu se închidă definitiv.

Mersul înainte al inilor ne obligă pe noi toți să intervenim oricând este necesar în ajutorul unui copil. Pentru ca acesta să crească normal, să nu devină închis şi să facă ulterior rău sistemului său, în loc de bine!

În acelaşi timp, ştii că sistemul nu ezită să-şi trimită pe front, adică la moarte, adulții, în scopul păstrării culturii sale, în vreme ce pe copii îi protejează cu o atenție specială. Adulții, unii chiar soldați profesionişti, au ajuns în poziția maximă a evoluției lor personale, în vreme ce copiii pot avea în ei *sământă importantă*. Noi, ca omenire, am fost net în câştig că Einstein a trăit şi şi-a împlinit scopul vieții sale, decât dacă ar fi fost avantajat un stat care l-ar fi trimis pe front încă de pe vremea când era copil!

Orice om are o ***şansă*** *de a face ceva important pentru sistem. Ceva memorabil. Cei mai mulți nu ajung la întâlnirea cu ea. Doar foarte puțini reuşesc. Fiecare copil, însă, este o posibilitate pentru a sălta cu o treaptă omenirea pe scara evoluției.*

Pentru combinația evoluată a genelor şi mai incredibila compunere a informațiilor a determinat Creatorul să introducă în sistemul informațional intern al omului o 'lege' privind obligativitatea protejării copiilor.

'Salvați copiii şi femeile', țipau oamenii, unii poate fără să înțeleagă sensul adevărat, în situațiile de criză maximă: corăbii scufundate, incendii...

Nu este timp de pierdut! Timpul fiind cel mai important element din lupta supraviețuirii informațiilor inteligente. S-a consumat deja foarte mult timp de la Big Bang (Marea Resetare) şi până azi. Finalul timpului pentru planeta noastră este determinat!

Aşa că nimeni nu-şi poate permite să suprime un Einstein aflat la vârsta grădiniței şi noi toți să mai aşteptăm cine ştie cât timp să apară un alt geniu similar...

Ajută copiii, iar importanța gestului tău, să ştii, va cântări pentru istorie tot atât cât va cântări şi creația celui salvat. A unui Darwin, a unui Edison, a unui Jules Verne...

Măreția creației. Uită-te la natură, la tot ce te înconjoară, şi ai să vezi *inii* creației. Fără să mai ai vreun dubiu. Totul respectă logica ştiințelor pe care începi să le înțelegi.

Ia în mână o sămânță de arțar şi uită-te la ea. Este gândită să se rupă *doar* după ce este gata crescută să-şi îndeplinească rostul. Şi nu oricând, ci *doar* în momentul când bate vântul. Cu tăria potrivită pentru a putea fi purtată de el cât mai departe de trunchi. Construcția ei este pură inginerie. Are în extensie o aripă ce se aseamănă perfect cu cea a libelulei: structura principală de rezistență, legată ferm de capsula ce protejează miezul şi nervurile din ce în ce mai fine care să susțină o suprafață atât de subțire încât se poate vedea prin ea ! Forma aripii, curbura din extremitatea ei, totul duce cu gândul că ar fi un produs al unui laborator ştiințific. Aeronautică aplicată... Semințele, neavând toate exact aceeaşi greutate, pentru a nu fi stricat echilibrul necesar zborului, au aripioare de mărimi potrivite. Echilibrul obținut este cel corect.

Şi acum dă-i drumul, eliberează-o şi priveşte-o ce ştie să facă, cum se înşurubează, ţinând cont de densitatea fluidului în care zboară, în aer!

În timp ce o priveşti cum se depărtează, purtând informaţia preţioasă spre noi teritorii, stai să te gândeşti: oare o fi gândit pomul? Ori au fost atâtea tipuri de arţari diferiţi încât în urma evoluţiei să fi dispărut toţi afară de cel în cauză, care din greşeala evoluţiei să-şi fi dezvoltat aripi? Dar ceilalţi? Nici o altă metodă de supravieţuire nu a scăpat? Ar fi trebuit atunci să fie arţari care să se înmulţească în moduri diferite!

Dar nu există!

Şi nici o altă fiinţă nu are decât un singur mod specific de înmulţire! Pentru că doar informaţiile au această putere...

Găseşti interesantă povestea arţarului?

Dar stai să mai vezi încă una!

Destul de recent, pe o insulă, nişte cercetători au început nişte studii. Întinse pe mai mulţi ani.

Aşa au descoperit un soi de pin care, ca şi ceilalţi pini, face conuri în care se adăpostesc seminţele. Indirect, au constatat că nici o pasăre din cele ce încercau să desfacă conurile nu reuşea! Nici chiar o ciocănitoare.

Au luat câteva conuri, curioşi, şi au încercat să le desfacă. Metodele tradiţionale au eşuat pe rând. Până la urma, 'trişând', le-au desfăcut şi au putut constata că în conuri, într-adevăr, erau seminţe.

Şi-au continuat studiile pentru care veniseră, continuând să tragă cu ochiul la pini. Aşa au constatat că

minunile de conuri nu s-au desfăcut nici toamna, şi nici primăvara! Şi, uimindu-i total, nici anul următor. Şi nici în următorul...

Au căutat în analele ştiinței explicația fenomenului pentru care o plantă 'refuză' să se înmulțească. Să-şi ducă la îndeplinire scopul existențial!

Dar nu au găsit nimic…

Până într-o noapte când, în mijlocul unei furtuni, fulgerele au lovit pâlcul de pini, aprinzându-i.

Se uitau la pomi cum ard şi se simțeau neputincioşi în fața naturii. Şi supărați că rămâneau fără o parte din noul lor obiect de studiu!

În timp ce ardeau, conurile s-au deschis puțin, doar cât să emane nişte gaze care să țină temperaturile ridicate departe de prețioasele semințe.

Iar a doua zi, după ce jarul s-a stins, conurile, ca la un semnal, s-au deschis, azvârlind semințele ce aveau să readucă victoria în lupta cu focul.

Cum să aplicăm aici evoluția pas cu pas? Nu spun că ar fi chiar imposibil, dar… totuşi ?...

Mai mult, crezi şi singur ce poți...

Oricum, să ştii că evoluția lui Darwin, aplicată în cazul omului şi înfăptuită în mod natural, ori se sfârşeşte cu noi, ori va fi insignifiantă. De aici încolo, omul va autoevolua în concordanță cu evoluția progresului tehnologic.

Sinucigaşii. În credința creştină, sinucigaşilor nu li se face slujbă în biserică. Hai să vedem de ce.

Mergi pe străzi ce poartă numele unor oameni. Vezi în parcuri şi în piețe statui. Dincolo de recunoştință, toate au rolul renaşterii spiritului celui pomenit şi care în existența lui a făcut ceva mai mult decât memorabil pentru istorie. Într-o bună zi, cineva se întreabă: 'Oare cine a fost şi ce a făcut persoana în cinstea căreia această stradă îi poartă numele?', şi atunci află. Şi înregistrează fapta respectivă ca fiind un lucru pozitiv, un exemplu de urmat.

Când cineva este condus pe ultimul drum, întreaga slujbă făcută în biserică are rolul înălțării spre cer a sufletului celui decedat. În fapt, în amintirile celor ce rămân. Exemplu de urmat.

Sigur că un om care şi-a greşit drumul atât de ireparabil încât să-şi închidă definitiv socotelile cu viața, nu reprezintă o cale de urmat. De asemenea, el nu va fi primit în *rai*, din aceleaşi motive...

Conducând pe ultimul drum un fruntaş, fiecare participant constată cât de mulți oameni s-au strâns să-şi ia rămas bun, aude toate lucrurile bune făcute de acesta şi-şi spune în sinea lui: 'când o fi vremea mea, mi-ar plăcea ca şi la mine să fie aşa! Să rămân în mintea oamenilor acoperit de admirație. Acum ştiu cum trebuie să mă comport în viață pentru a fi respectat după moarte!'

Şi, astfel, sistemul promovează exemplele pozitive ori, după caz, le şterge pe cale negative.

De asemenea, pomenile ținute la intervale regulate de timp, descrescătoare, au în final acelaşi efect.

Unitatea omenirii. *Civilizațiile care au existat în trecut au devenit, s-au extins şi au decăzut într-un final,*

sunt, de fapt, generațiile de ini care, întocmai celor umane, se nasc, modelează un sistem cu osatură materială, ajung pe culme, după care ard în neființă! Nu înainte însă de a-şi transmite moştenirea pentru viitor...

Creierele sunt pentru omenire ceea ce neuronii sunt pentru individ. Conexiunile între neuroni sunt relațiile dintre oameni. Matricea se repetă...

Aşa cum noi vedem folosind ochii, omenirea vede cu reporterii şi camerele lor de luat vederi. Deşi nu te găseşti într-un loc 'fierbinte', ştii exact ce se întâmplă acolo, ca şi cum ai fi prezent. Omenirea şi-a dezvoltat simțuri. Are mâini, picioare, arme! Vorbeşte, scrie şi citeşte. Gândeşte unitar, global. A început să se preocupe de soarta mediului. Limitează poluarea. Ia poziție împotriva folosirii radioactivității ca armă. Devine *conştientă* de ea însăşi...

Dacă în trecut imaginea globală a omenirii putea fi redusă la desenul unui cerc reprezentând pământul, pe care, întocmai petalelor florii soarelui stau oamenii, azi imaginea ar arăta oarecum identic, doar că acum oamenii sunt răsuciți cu 180 de grade.

Respectiv stau cu picioarele în afara cercului, având capetele orientate spre centru, înglobate în cercul devenit acum comun!

Neuronii omului stau alăturați, formând creierul. Creierele omenirii stau şi ele alăturate? Unde se găseşte oare delta în care se varsă toate fluviile de informații?

Locul unde poți găsi cele mai multe informații laolaltă?

Să luăm cartea celor mai bogaţi oameni ai planetei şi să vedem interesul omenirii. Unde şi-a plasat ea acțiunile la bursa vieții?

Poziția unu este ocupată deja de cel ce face aparatura (corpul) şi programele (legile) ***in***formației.

Restul pozițiilor fruntaşe ne indică câțiva proprietari ai unor companii de servicii. Printre ei, cei ai unor servicii de trafic al informației. Printre ele, companiile Google, Yahoo şi eBay. Valoarea pe piață a celor trei? 145 de miliarde dolari! Şi sunt doar trei. Şi reprezintă doar un sector al unei părți.

Al unei părți din.. ***in***ternet!

Cu el, cu ***in****ternetul, suntem mai uniți şi într-o relație de interferență aproape totală. Aceasta este evoluția următoare: tindem să devenim o mare, un ocean de spirite, interconectate şi în stare de interacțiune.*

Muzica. Într-un film în care doi părinți au reuşit să aducă pe lume, folosind tehnica de fecundare in vitro, nu mai puțin de 6 copii, inspirat din realitate, există o secvență sută la sută reală. Unul dintre copii, în vârstă de câteva luni, *actor fără ştiință*, stătea într-un pătuț, pe spate, avea capul gol, fără păr, ochii mari şi rotunzi, şi plângea sănătos, aşa cum numai un copil ştie să plângă. Actrița care interpreta rolul mamei îi pune în dreptul capului una din acele mici maşinării cu tambur şi lame care începe, după ce întorci cheița, să 'cânte' o melodie.

Jucând rolul adevărului vieții, copilul de numai câteva luni, cum spuneam, încetează ca prin farmec să mai plângă, deschide aceiaşi ochi mari, frumoşi şi rotunzi, îi deschide chiar mai mult, inducând sentimentul de uimire, şi întoarce capul încet spre locul de unde venea minunea: *muzica*!

Şi copilul rămâne în tăcere, blocat de mirare.

Merită văzută scena. Câți dintre noi nu o cunoaştem, oare?

Mai târziu, alte imagini, de asemenea devenite cunoştințe comune: stadioane uriaşe, în amurg, cu reflectoare măturând 'suprafețe' incredibil de mari de fețe umane, ce stau înghesuite în forma unui covor de capete orientat spre o scenă pe care, ca un adevărat stăpân de suflete, 'tronează' un artist!

Un punct de interes în mijlocul unei mări de fețe umane!

Mai ştii iarăşi că multe dintre imaginile despre civilizații care trăiesc şi astăzi uitate de timp, organizate în triburi, îi arată pe membrii lor cântând şi dansând pe ritmuri date de lovituri în tobe sau talăngi. Şi când se bucură, şi când sunt trişti, şi când merg la război sau când sărbătoresc ceva, şi când plouă, dar şi când nu plouă ori când merg la vânătoare! Şi nu greşeşti deloc când extrapolezi imaginile, suprapunându-le peste cele ale înaintaşilor tăi.

*

Intri într-un bar cu specific anii 19XY. Amenajat cu gust specific, într-un subsol, cu pereții îmbrăcați în cărămidă specifică anilor respectivi, având mobilier specific aceloraşi ani, lumini difuze şi colorate, cu indivizi îmbrăcați şi având tunsori, de asemenea, care păstrează stilul anilor trecuți, cu băuturi iarăşi specifice, dar, mai presus de toate, în bar se ascultă muzică. Doar stilul anilor 19XY. Înțelegi atunci că, intrat în bar, eşti înconjurat de o parte a *civilizației inilor* născuți în acei ani trecuți, care trăiesc în continuare prin noi şi noi generații (de luți). Şi mai înțelegi că moda este, într-un fel, tot o *generație de ini.*

Interesul general față de inspirația înglobată în anumite piese muzicale este demonstrată şi de nelipsita verificare a legii cererii şi ofertei de pe piață: foarte mulți bani (*permise de înmulțire*) vehiculați în acest domeniu!

Până şi în campaniile politice muzica este nelipsită, şi nu doar prin capitalul de simpatie adus de artişti, ci chiar prin muzica în sine.

Ce este, aşadar, muzica?

Cum ți-ai dat seama, muzica este o alăturare de unde sonore. Şi ți-ai mai dat seama de faptul că unele din aceste alăturări de unde sonore sunt mai aproape sau mai departe de inspirație, fapt ce le diferențiază ca valoare, tradusă în fani, deci şi în bani. A fi sau a nu fi mai departe...

Până aici totul este clar.

Acum ştii că şi tu eşti tot informație receptată, memorată şi transmisă tot în formă de unde.

Deja începi să vezi o latură comună, nu ? Ba chiar o origine imaterială comună.

Muzica, avangarda inilor (cum altfel o nație de *ini* să pătrundă mai uşor, neostil, pe un teren străin? Şi, continuând mai apoi prin cărți, filme, şi până la urmă să constați că eşti deja un... '*metis cultural*'... Muzica este un cod, un 'ADN al informației', exprimat de data asta în limbaj sonor care are rolul, o dată intrat prin potrivire cu lacătul receptor să-i *alăture pe cei asemenea*. Este liantul decantor şi, în acelaşi timp, resortul ce te împinge spre alții asemeni ție. Este îmbrăcămintea spiritului tău, croit pe măsura ta. Este poarta spre visare. Spre inspirație. Spre divinitate!

Ingeri ce vin din neant îți iau spiritul, îl învață să zboare, înălțându-l împreună cu ei spre cer! Cunoşti senzația, da?

Este destul de importantă şi muzica, nu găseşti?

Ascultând o muzică compatibilă cu spiritul tău, undele din ea interferează cu undele care te formează, spiritul din tine se eliberează din lut precum fluturele din cocon şi începe să zboare! Aş spune că îți 'vine ca o mănuşă', acceptând forma sufletului ca fiind o... mână!

Într-un fel aşa eşti şi tu, precum melodia.

În contrast, o muzică incompatibilă cu spiritul tău te apasă, dându-ți o stare de inconfort, de spațiu în care nu poți trăi, de sufocare a spiritului.

Ca un sfat să iei ce-ți spun acum, dacă nu este prea târziu, desigur. Atunci când îți alegi perechea pentru tot restul vieții, înainte de aspect şi compatibilitate a spiritului, ascultă-i şi *vocea*. Pentru că vei trăi mereu ascultând această melodie...

*

Mergând mai departe, 'regăsirile' dintre ini asemenea sunt plăcute. Îți dau aceste sentiment.

Tot văzând oameni şi lucruri, prin diverse mijloace auditive şi vizuale etc., acestea se înmagazinează în filele memoriei tale, devenind părți din tine. Mai apoi simți cum te cheamă spre ele. Şi atunci *inii* lor din tine ajung să-şi întâlnească originalul.

Iar când se iveşte ocazia unei întâlniri, rămâi blocat şi deschizi larg ochii pentru a lăsa *inii* din tine să se vadă în oglindă...

Şi asta se întâmplă ori de câte ori te găseşti față în față cu o vedetă, cu o personalitate sau chiar cu un tablou renumit. Pe care le cunoşti. Căci dacă nu le ştii, nu *simți* nimic.

Pentru că deşi 'vedete' pentru alții, ție nu-ți spun nimic atâta vreme cât *nu există şi în... tine. Iar când există, te 'obligă' să-i vezi în realitate.*

Însă la întâlnirea cu un monument al creației universale tot vei fi impresionat, chiar dacă nu ştii nimic despre el.

Imaginea din creier a fețelor noastre este alcătuită din foarte multe puncte, pixeli, de culori şi de forme diferite. Iar fața noastră, acționată de un număr enorm de muşchi, ştie să se schimbe într-o multitudine de... fețe-fețe, dictate de stări şi sentimente, conştiente sau inconştiente. Multe dintre acestea sunt concentrate în jurul ochilor. Câteva din aceste *fețe*, ca forme ale stării interioare, le-am învățat şi noi. Tristețe, plâns, bucurie, râs, apatie, groază etc.

Creierul însă le cunoaşte şi le interpretează pe toate!

Dacă compari acest lucru cu cele 7 mici linii care formează cifra 8, în format digital, şi din care, dispărând pe rând una sau mai multe dintre ele, obții celelalte cifre cu care iarăşi ştii bine ce poți face, atunci vei înțelege perfect volumul traficului de informații redat de display-ul color ce-l formează fața umană!

Şi altele. Sau… aplicații

Principiul corecției din închisori este parțial greşit!

Într-adevăr, curăță societatea de indivizii ce o pun în pericol, aceştia fiind ținuți izolați (un... *timp*) de restul indivizilor din sistem, să spunem, pentru a nu le deveni *învățători* şi în acelaşi timp pentru 'curățirea' acestora prin regretul pentru timpul din viață pierdut ori prin 'izolarea' de mediul ce i-a determinat să devină infractori.

Însă pentru cei aflați în închisori pentru fapte nu foarte grave ori ce nu au fost premeditate (accidente de orice fel, rătăciri de moment regretate, fapte comise la vârsta când erau copii fără experiență etc.) alăturarea de cei ‘contaminați’ este greşită. Efectul rezultat este invers celui scontat.

Astăzi, puşcăriile sunt adevărate şcoli, focare de răspândire forțată a *igi*-lor printre cei închişi în urma unor fapte neintenționate.

Gândeşte-te la igi ca la nişte boli molipsitoare şi realizează ce se întâmplă în puşcării!

În acelaşi timp însă, dacă ar fi stat în singurătate şi eventual în compania unor cărți atent selecționate, ar fi intervenit uitarea peste gândurile lor negre şi poate chiar o schimbare în bine !

În concluzie, separarea deținuților ar trebui făcută în mod obligatoriu ținându-se cont în principal de gradul de premeditare al intențiilor ce le-au generat faptele.

*

Homosexualii şi lesbienele sunt spirite de un sex în luți de sex opus!

Atât comportamentul afişat, cât şi operațiile de schimbare de sex se fac în sensul salvării spiritului...

Cortexul nostru este împărțit în două emisfere simetrice, ce amintesc – privite de sus – de forma miezului unei nuci. Deşi aparent identice, cele două emisfere sunt însă fundamental diferite: cea din stânga reprezintă partea rațională, de *analiză-logică*, rațiune, judecată a conştiinței noastre, în vreme ce cea din dreapta este partea *intuitiv-creativă*, responsabilă cu crearea imaginilor ce însoțesc în general informațiile aride (texte) ale emisferei stângi, imagini ale persoanelor sau obiectelor cunoscute.

Diferența de personalitate dintre o femeie şi un bărbat, dintre un om obişnuit şi un geniu, dintre lesbiene şi homosexuali, constă în procentul de activare a fiecărei emisfere în parte.

Mai exact :

- un bărbat are $x\,\%$ activare a emisferei stângi (analiză, spirit tehnic) şi $y\,\%$ activare a emisferei drepte (intuiție) unde $x > y$.
- o femeie are $x\,\%$ activare a emisferei drepte (intuiție, imaginație) şi $y\,\%$ activare a emisferei stângi unde $x > y$.
- un homosexual sau o lesbiană are $z\,\%$ gradul de activare a emisferei inverse sexului din care face parte şi $v\,\%$ gradul de activare a emisferei proprii, unde $v, z < x, y$.
- un geniu are $z\,\%$ gradul de activare a ambelor emisfere, unde $z > x, y$.

În concluzie, un bărbat are spirit tehnic, o femeie are imaginație, geniul le întruneşte pe amândouă, exploatându-şi

performanțele, lesbienele sunt calculate iar homosexualii sunt creativi.

În orice top al personalităților umane ce au influențat evoluția omenirii ai să găseşti peste 95 % bărbați. Nu ştiu câți matematicieni sau personalități ale cunoaşterii abstracte cunoşti a fi homosexuali şi câți creatori de modă, compozitori, cântăreți, actori sau pictori?

Să nu uităm, iarăşi, un lucru: inii sunt asexuați (din punctul nostru de vedere), înmulțirea lor făcându-se prin 'clonarea' exactă a gândului, prin combinarea a două sau mai multe gânduri, ori prin dezvăluirea din inspirație.

*

Picasso, şocând lumea cu picturile situate dincolo de normalul şi obişnuitul vremilor lui, uimind şi prin blocarea înțelegerii criticilor săi, Murphy, cu legile lui exacte, sau Seindfeld glumind cu situațiile bizare pe care le-a timbrat şi ordonat într-un clasor, sunt dintre aceia ce *văd* sistemul *inilor* ca pe o suprafață, putând astfel să-i cunoască granița între ce reprezintă normalul şi anormalul în accepțiunea generală. '*Plimbatul*' lor pe granița sistemului îi face pe oameni să se uite cu ochii mirării, larg deschişi...

În spectacolele gen ***improve***, uşa creației este ținută deschisă pe toată durata spectacolului. Asta atunci când comicii ***sunt în mână***, captând atenția tuturor, indiferent de starea lor de moment...

De asta le este atât de greu să stea în această stare timp mai îndelungat.

*

Până la al doilea război mondial, toate luptele omenirii au fost dictate de *ini*, în scopul cuceririi teritoriilor pentru colonizare şi răspândire a supremației (Grecia, Roma, Imperiul Otoman, Anglia, Franța, Spania, Portugalia etc.).

Al doilea război mondial (inițiat de Hitler), a fost dictat de *igi* ca atac de distrugere în masă a luților dominați de *ini*. Pierderea războiului de către *igi* nu a însemnat şi dispariția lor. Au continuat o luptă de gherilă, regrupându-se în țările socialiste, de unde au dus o ofensivă împotriva *ini*lor.

Dacă îți aminteşti, Stalin a *ini*țiat ideologia izolării de... informațiile din lumea liberă (ziare, cărți şi reviste, emisiuni de radio şi tv, filme, deplasări în afara granițelor etc.). A omorât intelectualii şi preoții. A încercat să distrugă ideea de proprietate individuală (care ține, până la urmă, de scopul existențial, fiind o motivație a creației). Şi, în final, a eşuat încercând să scoată 'omul de tip nou', un soi de... lut şi atât! Aşa cum ştiu toți cei ce au trăit pe viu acest experiment, în acea perioadă soseau din 'afară', precum adevărate guri de oxigen, clandestin, *inii* curați!

Pentru că inii sunt superior ca număr igilor, adică binele este majoritar, ideea de comunism a murit pentru omenire!

*

Dacă viața o iei precum un un drum ce urcă pe munte, moartea drept prăvălirea în prăpastia de la capătul urcuşului şi agoniseala materială drept rucsacul ce-l cari în spate tot drumul, atunci urmează-ți calea ținând cont de două lucruri: unul, pe care îl ştii deja de mult, că nu iei nimic cu tine când mori, iar celălalt să nu-ți umpli nici rucsacul cu lucruri inutile cu care să te chinui să urci în timpul vieții. Eliberează-te de orice lest. Bucură-te şi de acțiune în sine, nu doar de rezultat!

Cele zece porunci, inspirate profetului Moise prin har divin :

1. *"Eu sunt Domnul Dumnezeul tău. Să nu ai alți dumnezei afară de Mine"*
2. *"Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo asemănare a lucrurilor care sunt sus în ceruri sau jos pe pământ, sau în apele mai jos decât pământul; să nu te închini înaintea lor şi să nu le slujeşti, căci Eu, Domnul Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos care pedepsesc nelegiuirea părinților în copii pînă la al treilea şi al patrulea neam al celor ce Mă urăsc şi Mă îndur pînă la al miilea neam de cei ce Mă iubesc şi păzesc poruncile Mele".*
3. *"Să nu iei în deşert Numele Domnului Dumnezeului tău, căci Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel ce va lua în deşert Numele Său".*
4. *"Adu-ți aminte de ziua Sabatului ca s-o sfințeşti. Să lucrezi şase zile şi să-ți faci lucrul tău, dar ziua a şaptea este ziua de odihnă închinată Domnului Dumnezeului tău; să nu faci nici o lucrare în ea nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. Căci în şase zile a făcut Domnul cerurile, pământul şi marea şi tot ce este*

în ele, iar în ziua a şaptea S-a odihnit. De aceea a binecuvîntat Domnul ziua de odihnă şi a sfințit-o".

5. *"Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta, ca să ți se lungească zilele în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeul tău".*

6. *"Să nu ucizi".*

7. *"Să nu preacurveşti".*

8. *"Să nu furi".*

9. *"Să nu mărturiseşti strâmb împotriva aproapelui tău".*

10. *"Să nu pofteşti casa aproapelui tău, să nu pofteşti nevasta aproapelui tău, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici măgarul lui, nici vreun lucru care este al aproapelui tău".*

Cele cinci îndatoriri fundamentale ale fiecărui musulman, numite şi ”cei cinci stâlpi ai Islamului” sunt:

1. *Profesiunea de credință a oricărui musulman, numita sahada (“nu există alt Dumnezeu decât Allah, iar Mohammad este slujitorul şi profetul său”). Ea este proclamată de cinci ori pe zi în vârful minaretului, când muezinul cheamă la rugăciune pe cei dreptcredincioşi.*
2. *Rugăciunea rituală ce trebuie realizată de cinci ori pe zi în zori, la amiază, la mijlocul după-amiezii, la apusul soarelui şi după lăsarea întunericului.*
3. *Pomana legiuită, zakat (impozitul religios pe care musulmanul îl oferă pentru a-i ajuta pe cei sărmani)*
4. *Ținerea postului Ramadan, din zori şi până în amurg fără mâncare sau apă, pentru a-ți aminti cum îi este călătorului în deşert sau celui căruia îi lipseşte.*
5. *Pelerinajul la Mecca, experiența întâlnirii cu realul ce nu trebuie să lipsească din viața nici unui credincios*

Oare dacă ar fi trăit azi, Iisus şi Mohammad şi-ar fi dat mâna ca să distrugă răul, ori s-ar fi luptat pe viață şi pe moarte, aşa cum fac preacredincioşii lor?

6

Capitolul 666

***Atenție**! Cititul ‘pe sărite’ conduce la o eroare totală a înțelegerii sensurilor. Te rog, la prima lectură, urmează sensul firesc de citit al cărții*

Nu ştiu dacă ai observat, dar acest capitol nu se află scris cu creta pe Drumul Sufletelor printre celelalte de pe coperta cărții. De asemenea este lăsat mai la finalul cărții. Asta pentru a nu te speria. Pentru a fi adunat suficiente informații şi pentru a putea discerne în cunoştință de cauză cele ce urmează.

Pentru că acest număr, 666 - cifra Bestiei, te sperie. Aşa ai înscris tu în ‘noul’ tău instinct. Cel înscris relativ recent.

Vreau să vedem împreună ce poate să se ascundă aici.

Poate că aşa cum hoțul urmărit strigă ‘prindeți hoțul’, inducând impresia că şi el îl aleargă pe hoț, abătând astfel atenția către înaintea lui, poate tot aşa şi *igii* încearcă să-ți inoculeze ideea să te fereşti de ceea ce încearcă, în fapt, să te salveze...

Sub greutatea crescând logaritmic a informațiilor ce ni se dezvăluie, într-o bună zi nemaiavând încotro, ne vom schimba.

Omenirea va deveni adultă, va înțelege cel puțin atât cât să se poată schimba. Vorbesc de o schimbare în bine, de discernământ al acțiunilor noastre prezente, de grija față de semeni, față de mediul în care trăim şi față de acțiunile ce le vom întreprinde. Iar asta se va întâmpla foarte curând pe traseul timpului ce-l parcurgem. Ține, deci, de evoluția pe care o parcurgem.

De suferit, va suferi atunci doar Răul. Prevăzându-ți evoluția, igii ți-au indus *teama* față de tot ce este nou. Te-au făcut conservator cu... viitorul tău. Şi mai puțin cu prezentul. Pentru că nu vedem distrugerea mediului în care trăim azi, în schimb ne-a fost mereu teamă de cuceririle ştiinței (să ne amintim cum la sfârşitul secolului 19 Academia de Ştiințe din Paris decreta că nimic nu mai poate fi descoperit). Şi azi avem, încă, temeri legate de cercetările geneticii şi, în principal, de transformarea corpului uman sau de clonare.

Igii ți-au inoculat ideea că anul bestiei se apropie şi că răul va coborî pe pământ. Nu cred că va veni pe pământ vreun *anticrist*, cel puțin atât timp cât vom şti să trăim corect şi în armonie.

Însă cu toții.

Răul este depozitat în noi. Dacă îl vom izola acolo adânc nu va putea să comunice, să se adune, să acționeze, să se înmulțească, pentru ca în final să aibă nevoie de un... lider.

Depinde doar de noi! Transformarea se face nu la nivel de omenire direct, ci la nivel de individ.

Omenirea, ca sumă a indivizilor, depinde de felul în care se va purifica fiecare individ în parte.

Pentru asta va trebui să te analizezi iar mai apoi să te ***judeci*** singur...

1. **Judecata de apoi**. Imaginează-ți o nouă generație de copii care nu mai învață nimic din tot ce a fost rău din istorie. În ei nu ar fi nici un exemplu de rău. Nici o informație rea! Care să inspire un gând rău. Care să se materializeze într-o faptă, de asemenea, rea!

Ai grijă ce informații aduni pentru că ele se vor transforma în gânduri! Iar ce se întâmplă mai departe cu gândurile stă scris în Talmud (codice complex ebraic, devenit carte sacră pentru iudaism):

„Fii atent la gândurile tale pentru că ele vor deveni cuvinte,
Fii atent la cuvintele tale pentru că ele vor fi fapte,
Fii atent la faptele tale pentru că ele vor fi obiceiuri,
Fii atent la obiceiurile tale pentru că ele vor fi caracterul tău,
Fii atent la caracterul tău pentru că el va fi destinul tău!
Creați-vă fiecare zi, pentru că ăsta vă este destinul!”

Şi azi există tineri care trăiesc în cultul lui Hitler. Oare ar mai fi existat aceasta situație dacă toți ar fi fost izolați de

orice informație legată de el? Ştiind că suntem suma informațiilor acumulate ?

În proporție de 100%, nici unul dintre aceşti copii nu ar fi putut să reinventeze singur istoria…

Poate că *judecata de apoi* va distruge pentru totdeauna răul din istorie aşa cum omul îşi extirpă prin operație o tumoare ce riscă să-l ucidă. În acea vreme sigur că vor muri mulți *igi*. Gândurile şi informațiile cu potențial rău. Foarte mulți. Şi *igii* sunt şi ei o parte constituentă din noi .

Pentru ei, pentru igi, într-adevăr anul Judecății de Apoi se va putea numi Anul Bestiei!... Nu însă şi pentru luți sau ini...

2. **Demografia**.

Dacă cineva îți va spune că ar fi mai bine să ne înmulțim mai puțin decât o facem, vei reacționa imediat răspunzând că este contra vieții, că este de partea răului şi că astfel contrazice şi îndemnul biblic de a ne înmulți.

Hai însă să să ne imaginăm că omul va continua să se înmulțească în ritmul accelerat de azi. Suntem deja 6 miliarde de suflete. Creşterea este logaritmică, dublându-se după un număr definit de ani !... Şi tot aşa...

Deja fără să vrei, vezi cum se trăieşte azi pe glob. Dacă toată lumea este fericită, dacă toți au un acoperiş deasupra capului, dacă toți au un loc de muncă…?

Sau poate mai corect ar fi să te întreb câți?

Câți au ce mânca ori măcar apă de băut; câți suferă de boli şi câți au parte de un control medical sau măcar de

tratament medicamentos; câți au acces la informație; câți au parte de şcoli, de cărți... câți au parte de un viitor, în concluzie?

Câți au şansa să se transforme, să consume informații pentru a creşte...

Pentru mediul în care existăm, vital tuturor, o înmulțire necontrolată de mai târziu ar conduce în mod sigur spre :

- teritorii şi habitaturi naturale alterate sau distruse față de cum le-a lăsat natura
- poluarea solului, aerului şi apei cu consecințe dezastruoase pentru viață
- munți de reziduuri şi gunoaie. Reziduurile pot fi şi... radioactive
- tensiuni sociale cauzate de accesul inegal al tuturora la dreptul de a trăi
- foamete, boli imposibil de stăvilit, consum de droguri, infracționalitate, părinți denaturați, revolte şi revoluții ce pot schimba sistemele stabile care au putut fi formate atât de greu...

Şi te gândeşti că spre asta ne îndreptăm?

Şi mai ales, cine vor fi 'beneficiarii' acestor condiții? Toți cei ce se vor chinui sunt nimeni alții decât copiii noştri, la care ținem mai mult ca la orice. Iar ei vor ține la copiii lor şi deci şi pe noi ar trebui să ne preocupe acest aspect, nu?

Adevărul este că suntem prea mulți, nu (încă) ca spațiu ocupat, ci ca neputință organizatorică pentru a-i angrena pe toți în sistem! Orele reduse de muncă săptămânale, din occident (acțiune cunocută drept o soluție în folosul muncitorului - crescâdu-i timpul liber şi având drept primă consecință scăderea şomajului), arată în realitate că suntem mulți... mai mulți decât ar trebui!...

Gândeşte-te că nu toată viața ai putut face doar ce ai dorit, că nu tu eşti cel ce contează peste absolut orice, dar mai ales realizează că în tine stă puterea de a le asigura urmaşilor noştri o viață chibzuită, păduri bogate ce dau oxigenul vital, plaje întinse, ape curate, mâncare, ***consumarea normală a dreptului la viață.***

Aşa că lasă-ți doar urmaşii cărora poți să le asiguri viața...

China a realizat deja acest lucru. Consideri oare China un sistem ucigaş sau unul înțelept?

Discutăm de anularea unor naşteri teoretice! Nu de avorturi, da? Sau, în extremis, se poate considera că deja suntem vinovați că nu avem condițiile de a primi pe lume câte 20-30 de copii de fiecare cuplu... Înțelegi ?

Ca exercițiu, să ne gândim că, într-o zi, ultimul din toți cei 6 miliarde de oameni care trăiesc astăzi va muri şi el. În ziua **Z,** să spunem. În jurul a 100 de ani trecuți de acum înainte...

Pământul, însă, nu va fi pustiu, ci va fi locuit de cei ce se vor naşte începând cu ziua de mâine...

Gândeşte-te că, dacă o familie formată inițial din mamă şi tată, 2 persoane deci, ar lăsa în urmă un singur copil, în ziua Z populația globală ar fi dintr-o dată de 3 miliarde. Jumătate! Chiar mai puțin, luând în considerare şi ceilalți factori...

Te mai întrebi atunci dacă 3 miliarde față de, posibil, 12 miliarde vor rămâne cu mai mult din împărțeala planetei?

Vor fi uitate criza de locuințe, de hrană, vor fi salvate teritorii virgine ce asigură viața, păduri, vor fi şcoli, medicamente şi doctori...

Aşa vom avea o şansă. Paşnică... Altfel, tot acolo vom ajunge, însă pe căile violente ale războiului şi bolilor.

În plus de asta, te întrebi oare cine ar avea interesul să avem câți mai mulți nemulțumiți, soldați, boli, suferință, distrugere generală şi moarte?

Nu cumva *igii*?

Pentru ei, încă o dată, anul respectiv se va putea numi Anul Bestiei!...

3. **Genomul uman.** Cunoşti reacția aproape unanimă, în special a preoților, de dezaprobare a oricărei transformări fizice a omului față de felul în care l-a lăsat Dumnezeu – implanturi, operații estetice şi de schimbare a sexului, clonări – de fiecare dată când acestea s-au întâmplat.

Este o reacție corectă, oare ?

Hai să vedem…

Când, în anumite *condiții clar definite,* doi atomi de hidrogen întâlnesc un atom de oxigen, se unesc, dând rezultat moleculei de apă, H_2O.

Condițiile clar definite există şi vor exista dintodeauna, fiind *informații cu puteri creatoare.*

Când atomi diverşi se întâlnesc în molecule complexe, după reguli şi condiții ce ar umple peste 500 de volume standard de enciclopedie, atunci ei formează *codul informației genetice*, respectiv cele 3 miliarde de baze care formeaza **ADN**-ul celor 46 de ***cromozomi umani***!... ADN-ul este mesajul codificat, purtătorul fundamental al eredității. Cromozomii, extrem de mici, sunt purtați de micuțul spermatozoid către un uriaş: ovulul. Aici se compun cu ceilalți, ai femeii. Şi totul există la o scară microscopică!

În nouă luni, însă, se dezvoltă ceva cu adevărat incredibil: celulele se înmulțesc după reguli exacte (cele 500 de volume de mai sus) dând formă unui sistem nou, uimitor: copilul. Şi el, de la naştere şi până în jurul vârstei de... maturitate, creşte, se transformă. Dar nu numai fizic! Creşte acumulând din masa de informații comună cu cea care l-a creat! Astfel încât, după aceea, singur sau în sisteme diverse, să transpună în practică (atât cât îi stă în putere), modificând atât în materie cît şi în mintea celor ce vin după el.

Să ajute la trasarea ori la construirea unui 'drum'. Drumul cunoaşterii!!!

Asta aşa, pentru a înțelege minimul necesar din ‘efortul’ informației inteligente de a aranja materia într-o formă microscopică încă, dar care, fapt dovedit prin fiecare dintre noi, ajunge în final să ne constituie în ființe umane, ce vom interacționa între noi şi între noi şi mediu!

Cât de complexe sunt lucrurile?

Pentru a studia şi întocmi o ‘hartă a cromozomilor’, în anul 1989, pe 3 ianuarie, a luat ființă *Proiectul Genomului Uman* – genomul fiind ansamblul de gene ale unui organism individual, proiect prevăzut să se desfăşoare pe o perioadă de mai mulți ani. În proiectul – *global* – au fost implicați atât de mulți cercetători încât s-a renunțat la recenzarea informațiilor adunate, rămânând prea puțini savanți disponibili să controleze lucrările celorlalți...

Au fost nevoiți să dezvolte un *limbaj* şi *instrumente comune* pentru a putea în final să asigure alipirea părților cunoştințelor descoperite într-un întreg unitar!…

Drumul lor nu a fost uşor, nici lin; trebuia, pe măsură ce avansau în învățare, să schimbe de câteva ori planurile propuse inițial. Pe harta cromozomilor trebuiau localizate genele prin identificarea cu ajutorul unui marcator genetic la fiecare 2 milioane de baze. Acesta era obiectivul inițial, cu finalizare în anul 1996. Ulterior s-a hotărât şi găsirea marcatorilor index, ce apar o dată la fiecare 10-15 milioane de baze. Costul final în timp ? Aproape 15 ani. Efortul financiar al operațiunii? 3 miliarde $.

Aceste detalii ți le dezvălui doar pentru a putea să înțelegi *complexitatea*, în toate formele ei. Atât a minunii creației ființelor cât şi a minunii coordonării şi voinței

oamenilor de ştiinţă pentru descifrarea drumului nostru. Toate aceste eforturi îşi vor regăsi răsplata în viitor la dezvoltarea unor ‘ceasuri evolutive’ mai performante.

Ca mărime, genomul omului s-a dovedit a fi identic cu cel al... muştei.

Pentru lumea noastră, un simplu cod de bare precum cele de pe etichetele produselor din supermarket. Fie că produsul reprezintă un calculator, fie că reprezintă un simplu cui, codul arată identic! Sau sensibil la fel.

‘Cititorul codului de bare‘, însă, ştie şi foloseşte detaliile fiecăruia aşa cum trebuie...

Dintre enorm de multe viitoare aplicaţii ale acestor noi informaţii, incontestabil pozitive, unele vor naşte frământări şi nemulţumiri.

Mă refer la acele aplicaţii care în urma analizării genelor vor indica locul fiecăruia pe scara sistemului. Vor fi coduri şi coduri. Cunoscute din primele zile de viaţă. Pentru viitorii oameni de ştiinţă, sportivi, pictori, muzicieni, politicieni, dar şi pentru cei fără de har în creaţie ori organizare. Şi nu va fi uşor pentru părinte să ştie că copilul său are *analize* ce-l indică de la început ca rămânând la bazele sistemului. Asta în sensul înăbuşirii în faşă a speranţelor şi ambiţiilor ce ne-au animat drumul de până acum. Sistemul nu va pierde timpul aşteptând ca fiecare să realizeze ceea ce el ştia de la început.

Şi acest lucru va fi greu de înţeles...

Totuşi, dacă ai fi dascălul unor copii pe care tu îi poţi vedea, mijind ochii, drept păsări, ori peşti, iepuri ori lei şi

aşa mai departe, *i-ai lăsa mai departe pe toți să guste mult prea amarul gust al înfrâgerii de mai târziu ? Sentimentul unui start greşit? Al unei vieți neîmplinite?*

Sau i-ai dirija din timp pe primii spre aviație, pe următorii spre marină, pe ceilalți spre sport, pe lei spre... politică... şi tot aşa? Într-o echipă de fotbal, l-ai antrena pe cel cu aptitudini de portar pentru a înscrie şi pe cel cu aptitudini de atac să... apere?

Nici sistemul nu va lăsa.

Totuşi, tu să înțelegi încă de pe acum că, la vremea lor, lucrurile vor fi percepute ca fiind normale.

Azi, când înțelegi că oamenii sunt instrumente evoluate în mâinile Creatorului, menite să creeze *direcțional* lucrurile, realizezi şi faptul că modificarea lucrurilor 'lăsate de Domnul pe pământ' nu mai înseamnă... blasfemie. A te opune prelungirii duratei de viață, ori modificării genetice în sensul evoluării direcțional a omului, înseamnă, de fapt, a te opune direct... voinței Creatorului!

Să nu uiți că omul nu va putea zbura în cosmos în forma genetică actuală. Trebuie '***in**g**in**erit*' de ***in**teligența* care ne-a îmbrăcat corpurile noastre de, ***in**ițial*, animale bipede! Vom avea o formă în timpul călătoriei şi diverse forme direct adaptate la mediile pe care le vom găsi!

Sigur, vor mai fi voci, aşa cum dintotdeauna au fost. Sigur, se va mai pierde timp, aşa cum s-a pierdut până s-a acceptat că pământul nu stă pe o broască țestoasă! Până să

acceptăm că Darwin nu este duşmanul Creatorului ci doar dezvăluitorul creației, ori că Iisus nu blasfemia...

Întotdeauna omenirea, prin inerția ei (care are şi ea rolul impus de a prezerva sisteme în funcție!), a 'ştiut'cum să-şi pună piedică singură. Toate astfel de piedici au fost depăşite. Cu important consum de timp, însă...

Şi mai paradoxal, încă, ***ştiința,*** care ne-a ajutat ori de câte ori am fost răniți, bolnavi, sau ori de câte ori am apelat la toată bogăția oferită de gradul de civilizație şi de evoluție de până azi, a fost incriminată de... Biserică.

Tocmai de cea menită să ne conducă pe drumul '*binelui, adevărului şi al vieții'!!*

*

Acum, ştii că în creierul tău stau informațiile existențiale desfăşurării procesului vieții tale; mai ştii că tot în el este cunoaşterea, ca o carte groasă, încă necitită decât parțial; mai ştii că stă şi forma sferei circumscrisă cubului alături de toate celelalte forme, ale inspirației; înțelegi că stau şi informațiile care ți-au fost masiv transferate din creierul mamei tale încă de pe vremea când creşteai în pântecul ei, împletite cu tot ce ai reuşit să descoperi şi singur în existența ta. Informații importante, iar Creatorul nu vrea ca aceste informații să se piardă. Le multiplică în atâtea şi atâtea noi creiere. Copii de siguranță! '*Dumnezeu este în voi'* spuneau cândva înaintaşii...

Spune-mi, mai crezi şi acum că 9 zecimi din creierul tău stau nefolosite ?...

4. **Globalizarea.** Vezi peste tot în jurul tău că peştele cel mare îl înghite pe cel mic. Totul se învârte pe caruselul supraviețuirii. Totul tinde să devină unitar. Decizia să facă parte dintr-un singur plan. Planul celui care a *rezistat* încercărilor timpului.

Cu avantajele şi dezavantajele sale, globalizarea nu va putea fi ocolită, ea făcând parte din ***planul unic*** al dezvoltării omenirii. Este evoluția ***sistemului principal***, care trebuie să-şi elimine concurența *sistemelor secundare* pentru a deține controlul absolut.

Poate că ar trebui să percepi globalizarea precum paralela dintre triburile mici şi independente aflate în continue lupte între ele (anglii, saxonii şi iuții) şi *statul unitar-independent* de azi, Marea Britanie.

Jungla tropicală aparține câtorva țări. Dacă ele decid să o taie, *noi toți* simțim că pierdem ceva ce este şi al nostru. Ne aparține şi nouă într-un fel.

În felul în care simțim că suntem o planetă şi nu doar țări, omenire şi nu doar popoare...

*

În concluzie, vreau să reflectezi *acum* pentru a putea discerne în cunoştință de cauză, *atunci.*

Pentru ca omenirea să nu greşească atunci când va avea de ales între... binele clar, binele acoperit de rău, răul acoperit de bine şi răul absolut. Să nu arunci

antidotul crezând că este otravă... Chiar dacă şi antidotul este tot un venin.

De şarpe...

Dacă le primeşti, îţi dăruiesc 11 sfaturi.
Respectă-le şi vei fi fericit.

1.

Încearcă totul pentru a fi bogat spiritual, luând şi ce ţi se dă şi ce poţi lua singur

2.

Încearcă totul pentru a fi bogat material, luând însă doar ce ţi se dă, nu şi ce poţi lua

3.

Respectă-i pe cei ce sunt mai puţin bogaţi decât tine

4.

Respectă-i pe cei ce sunt mai bogaţi decât tine

5.

Ajută, în orice fel poţi, Viaţa

6.

Ajută, în orice fel poți, Inteligența
7.

Identifică Binele şi Adevărul şi urmează-le calea

8.

Identifică Răul şi Minciuna şi nu le urma calea

9.

Oferă ce poți şi nu aştepta recunoştință

10.

Nu irosi timpul altora şi prețuieşte-l şi pe al tău

11.

Bucură-te de Viață şi Viața se va bucura de tine!

7

Urme pe nisip

Țărmul este în continuare plin de nisip *aproape* alb. Doar aici, unde valurile dispar, este mai închis la culoare. Adie o briză caldă, plăcută şi încărcată de esențe. Şi de zgomotul matern-liniştitor al valurilor. De o parte oceanul albastru, iar de cealaltă parte vegetația tropicală verde...

Aici, acum, ne aflăm la frontiera între trup şi suflet. La granița cunoaşterii. Nisipul este un suport bun, pe care putem scrie, desena şi chiar construi castele de nisip... Dacă nu avem grijă de ele, însă, vor dispărea înainte de a mai putea interveni!

Valul nemilos ştim că oricum va trece... ori la timpul lui, ori grăbit chiar de noi.

Mă uit în continuare şi văd că lângă cele două urme, cea a labei animalului şi cea a desenului simbolic al sufletului, stau imprimate în nisip mai puține urme inconştiente, însă mult mai multe şi mai adânci alte urme. Urmele unor suflete ce au trecut cu folos pe țărm. Înainte să le desluşim, te rog două lucruri: unu – să ai grijă să nu

fie şterse de val iar totul să fi fost în van, şi doi – plaja pare a fi încă nescrisă: țărmul aşteptă să te semnezi şi tu..

*Şi încă ceva, ține minte că nu există doar **Ra**i şi **Iad**! În '**rai'** se duc cei puțini şi importanți în bine desfăşurați de-a lungul istoriei, în '**iad'** se duc cei puțini dar importanți în rău pentru istoria omenirii, în timp ce cei mai mulți trec în **Uitare**... Adică în nicăieri...*

Ție, suflete, îți spun....

Şi acum te las să citeşti singur rândurile ce urmează, pentru că de acum, pentru tine, eu, cel cu care ai acceptat să te întâlneşti aici, nu mai stau înăuntrul acestor pagini ale cărții!

Exist în tine...

Şi acum, urmele…

Dacă omenirea ar fi o corabie cu pânze, atunci vântul ce-i umflă pânzele pe drumul evoluției, este format din suflările a:

1. Cronologic, aşa cum sunt prezenți în cartea :

'100 DE PERSONALITĂȚI DIN TOATE TIMPURILE CARE AU INFLUENȚAT ISTORIA OMENIRII'

de MICHAEL H. HART :

'Iisus Hristos, Moise, Homer, Zoroastru, Cirus cel Mare, Buddha, Confucius, Platon, Alexandru cel Mare, Aristotel, Lao-zi, Euclid, Iulius Caesar, Octavian Augustus, Sfântul Pavel, Ts'ai Lun, Constantin cel Mare, Sfântul Augustin, Iustinian I, Mahomed, Carol cel Mare, Wilhelm Cuceritorul, Papa Urban al II-lea, Genghis-Han, Johann Gutenberg, Ştefan cel Mare, Regina Isabella I, Cristofor Columb, Vasco da Gama, Nicolo Machiavelli, Nicolaus Copernic, Francisco Pizzaro, Michelangelo, Martin Luther, Hernando Cortes, Jean Calvin, Regina Elisabeta I, Mihai Viteazul, Eduard de Vere, Francis Bacon, Galileo Galilei, Johannes Kepler, William Harvey, Rene Descartes, Oliver Cromwell, John Locke, Antony van Leeuenhoek,

Isaac Newton, Petru cel Mare, Johann Sebastian Bach, Voltaire, Leonard Euler, Jean Jaques Rousseau,Thomas Jefferson, Eduard Jenner, Thomas Malthus, Ludwig van Beethoven, Adam Smith, George Washington, James Watt, Antoine Laurent Lavoisier, John Dalton, Napoleon Bonaparte, Simon Bolivar, Louis Daguerre, Michael Faraday, Charles Darwin, Karl Marx, William T.G. Morton, Gregor Mendel, Louis Pasteur, Joseph Lister, James Clerk Maxwell, Nikolaus August Otto, Wilhelm Conrad Rontgen, Alexander Graham Bell, Thomas Edison, Sigmund Freud, Max Planck, N.C.Paulescu, Lenin, Ernest Rutherford, Orville Wright şi Wilbur Wright, Traian Vuia, Guilielmo Marconi, Constantin Brâncuşi, Iosif Stalin, Albert Einstein, Alexander Fleming, George (Gogu) Constantinescu, Nicolae Titulescu, Henri Coandă, Adolf Hitler, Mao Tzedun, Herman Oberth, Enrico Fermi, Werner Heisenberg, George E. Palade, John F. Kenedy, Mihail Gorbaciov'.

Şi câteva din consideraţiile autorului:

« ...dintre zecile de miliarde de oameni care au populat pământul, mai puţin de unul dintr-un miliard poate fi găsit într-un mare dicţionar biografic. Din cele circa douăzeci de mii de personalităţi care şi-au găsit locul în dicţionarele biografice, doar aproximativ o jumătate de procent au fost incluse şi în cartea de faţă. Aşadar, cel

puţin după părerea mea, fiecare nume de pe lista noastră aparţine unei personalităţi cu adevărat monumentale a istoriei...(...) Cartea de faţă conţine răspunsul la întrebarea: care au fost persoanele care au influenţat cel mai profund cursul istoriei?(...) Trebuie să subliniez că este vorba de o listă a celor mai ***influente*** *personalităţi din istorie, nu a celor mai* ***mari.*** *De exemplu, în lista mea şi-a găsit loc un individ malefic, dar extrem de influent – mă refer la Stalin, în schimb n-a putut fi inclusă o sfânta precum Maica Cabrini. (...) Pentru alcătuirea listei nu am selectat pur şi simplu cele mai celebre sau prestigioase figuri istorice. Faima, talentul ori nobleţea caracterului nu înseamnă acelaşi lucru cu influenţa. Astfel, Benjamin Franklin, Martin Luther King Jr., Babe Ruth şi chiar Leonardo da Vinci nu şi-au găsit locul pe listă. Pe de altă parte, nu întotdeauna, influenţa exercitată s-a dovedit benefică. Aşa se face că un geniu al răului precum Hitler a îndeplinit criteriile de includere în clasament.(...) Această lucrare încearcă doar să identifice personalităţile care au influenţat în cea mai mare măsură istoria şi evoluţia planetei. Un asemenea grup de oameni excepţionali, fie nobili sau neisprăviţi, celebri sau necunoscuţi, strălucitori sau modeşti, nu pot să fie decât interesanţi, pentru că în definitiv sunt oamenii care ne-au modelat vieţile şi au plămădit lumea în care trăim...»*

Michael H. Hart

2. Alături de pricipalul lor aport, în cartea :

'100 CEI MAI MARI SAVANȚI AI LUMII'

de JOHN SIMMONS

'Euclid *şi începuturile matematicii ca ştiinţă,* ***Arhimede*** *şi începuturile ştiintei,* ***Lucreţiu*** *şi gândirea ştiinţifică,* ***Nicolaus Copernicus*** *şi universul heliocentric,* ***Andreas Vesalius*** *şi noua anatomie,****Tyco Brahe*** *şi noua astronomie,* ***Galileo Galilei*** *şi noua ştiinţă,* ***Johannes Kepler*** *şi mişcarea planetelor,* ***Wiliam Harvey*** *şi circulaţia sângelui,* ***Marcello Malpighi*** *şi anatomia microscopică,* ***Christian Huygens*** *şi teoria ondulatorie a luminii,* ***Anton van Leeuenhoek*** *şi microscopul simplu,* ***Isaac Newton*** *şi revoluţia newtoniana,* ***Contele de Buffon*** *şi istoria naturală,* ***Leonard Euler*** *şi matematica secolului al XVIII-lea,* ***Carl Linnaeus*** *şi nomenclatorul binominal,* ***Albrecht von Haller*** *şi medicina secolului al XVIII-lea,* ***William Herschell*** *şi descoperirea cerului,* ***Antoine Laurent de Lavoisier*** *şi revoluţia în chimie,* ***Jean-Baptiste Lamarck*** *şi fundamentele biologiei,* ***Piere Simon de Laplace*** *şi mecanica newtoniană,* ***John Dalton*** *şi teoria atomului,* ***Carl Gauss*** *şi geniul matematic,* ***Michael Faraday*** *şi teoria clasică a câmpului,* ***Charles Lyell*** *şi geologia modernă,* ***Justus Liebig*** *şi chimia secolului al XIX-lea,* ***Charles Darwin*** *şi teoria evoluţionistă,* ***Claude Bernard*** *şi întemeierea fiziologiei moderne,* ***Herman von Helholtz*** *şi ascensiunea ştiinţei germane,* ***Rudolf Virchow*** *şi doctrina*

celulară, ***Gregor Mendel*** *şi legile eredității,* ***Louis Pasteur*** *şi teoria microbiană a bolii,* ***Gustav Kirhhoff*** *şi spectroscopia,* ***August Kekule*** *şi structura chimică,* ***James Clerk Maxwell*** *şi câmpul electromagnetic,* ***Wilhelm Wundt*** *şi fondarea psihologiei,* ***Ernst Haeckel*** *şi principiul bioenergetic,* ***Dimitri Mendeleev*** *şi tabelul periodic al elementelor,* ***Roberth Koch*** *şi bacteriologia,* ***Ludwig Boltzmann*** *şi termodinamica,* ***Emil Fischer*** *şi chimia organică,* ***Heike Kamerlingh Onnes*** *şi supra conductivitatea,* ***Paul Ehrlich*** *şi chimioterapia,* ***Sigmund Freud*** *şi psihologia inconştientului,* ***Emil Kraepelin*** *şi psihiatria secolului XX,* ***Joseph J. Thompson*** *şi descoperirea electronului,* ***Alfred Binet*** *şi testul IQ,* ***Charles Sherrington*** *şi neurofiziologia,* ***Franz Boas*** *şi antropologia moderna,* ***Max Planck*** *şi cuantele,* ***William Bayliss*** *şi fiziologia modernă,* ***Frederick Gowland Hopkins*** *şi vitaminele,* ***Thomas Hunt Morgan*** *şi teoria cromozomiala a eredității,* ***Marie Curie*** *şi radioactivitatea,* ***Karl Landsteiner*** *şi grupele sanguine,* ***Nicolae C. Paulescu*** *şi descoperirea insulinei,* ***Ernest Rutherford*** *şi structura atomului,* ***Traian Vuia*** *şi mirajul zborului,* ***Albert Einstein*** *şi ştiința secolului XX,* ***Max von Laue*** *şi cristalografia în raze X,* ***Alfred Wegener*** *şi deriva continentelor,* ***George (Gogu) Constantinescu*** *şi sonicitatea,* ***Alexander Fleming*** *şi penicilina,* ***Max Born*** *şi mecanica cuantică,* ***Arthur Eddington*** *şi astronomia modernă,* ***Niels Bohr*** *şi atomul,* ***Henry Coanda*** *şi revoluționarea aeronauticii,* ***Erwin Schrodinger*** *şi mecanica ondulatorie,* ***Edwin Hubble*** *şi telescopul*

modern, ***Louis Victor de Broglie*** *şi dualismul undă-corpuscul,* ***Hermann Oberth*** *şi începuturile zborului cosmic,* ***Jean Piaget*** *şi dezvoltarea copilului,* ***Theodosius Dobzhansky*** *şi sinteza modernă,* ***Enrico Fermi*** *şi fizica atomică,* ***Werner Heisenberg*** *şi teoria cuantică,* ***Linus Pauling*** *şi chimia secolului XX,* ***Paul Dirac*** *şi electrodinamica cuantică,* ***Konrad Lorentz*** *şi etologia,* ***John von Neumann*** *şi computerul modern,* ***Ernst Mayr*** *şi teoria evoluţiei,* ***J.Robert Oppenheimer*** *şi epoca atomică,* ***Hans Bethe*** *şi energia soarelui,* ***Max Delbruck*** *şi bacteriofagii,* ***Hans Selye*** *şi conceptul de stres,* ***John Bardeen*** *şi supraconductibilitatea,* ***Willard Libby*** *şi datarea radioactivă,* ***Edward Teller*** *şi bomba,* ***George E. Palade*** *şi dezvăluirea tainelor celulei,* ***Jonas Salk*** *şi vaccinarea,* ***Francis Crick*** *şi biologia moleculară,* ***Gertrude Belle Elion*** *şi farmacologia,* ***Richard Feynman*** *şi electrodinamica cuantică,* ***Frederick Sanger*** *şi codul genetic,* ***Noam Chomsky*** *şi lingvistica secolului XX,* ***James Watson*** *şi structura ADN-ului,* ***Murray Gell-Mann*** *şi calea celor opt,* ***Edward O. Wilson*** *şi sociobiologia,* ***Sheldon Glashow*** *şi descoperirea farmecului,* ***Lynn Margulis*** *şi teoria simbiozei,* ***Stephen Hawking*** *şi cosmologia cuantică...'*

Câteva din explicaţiile autorului:

« (...) acele personalităţi ştiinţifice care au exercitat o influenţă incontestabilă asupra modelării lumii

contemporane (...) aceşti oameni au formulat legile mişcării, au descoperit principiul de funcționare a electricității şi au descifrat structura atomului. Au descompus substanțele chimice în elemente, iar pe acestea din urma le-au detectat în compoziția sorelui, a lunii, a stelelor, precum şi în cea a Pământului. (...) Cercetând fosilele plantelor şi animalelor, ei au fundamentat teoria evoluționistă. Studiile asupra mazării, musculițelor de oțet şi razelor X au permis elaborarea teoriei eredității, care a avut mai întâi o bază celulară, apoi una moleculară. În această teorie s-a inserat evoluționismul, iar acum, după câteva secole de cercetarea universului microscopic, oamenii de ştiință au demonstrat că organismele monocelulare sunt descendente ale bacteriilor şi amândouă reprezintă strămoşii omului. ***Şi nu în ultimul rând, ei au sesizat în discursul uman o dimensiune ascunsă a motivației inconştiente şi a structurii cognitive, lămurind natura dezvoltării emoționale, a limbajului, precum şi elementele fundamentale ale culturilor de pe întreg globul pământesc****. (...)Acestea sunt doar câteva dintre realizările lor.Şi în afara câtorva descoperiri în plan intelectual, care se datorează grecilor şi babilonienilor din antichitate, ei au obținut toate aceste rezultate în câteva sute de ani (...) Biografiile scurte constituie pentru orice persoană mai puțin familiarizata cu activitatea ştiințifică o cale atractivă de a înțelege cum s-a dezvoltat ştiința deoarece aceste biografii conțin mesaje accesibile oricui. Oamenii se nasc, capătă o educație, îşi dezvoltă anumite relații personale, precum şi interese, convingeri şi idei. Acest*

lucru este valabil pentru toți cei incluşi în această carte şi principala diferență între ei şi noi ceilalți constă în importanța ideilor lor. »

John Simmons

3. Din anul 2.400.000 î.Hr. şi până în anul 2000, în:

'ISTORIA DESCOPERIRILOR ŞTIINȚIFICE'

de ALEXANDER HELLEMANS
şi BRYAN BUNCH

Aici, unul din lucrurile interesante este că poți să simți distribuția în timp a descoperirilor:

« – 2.400.000 î.Hr. –- Hominizii din Africa fac unelte de piatră

– 1.000.000 î.Hr. – Vetrele găsite în peştera Swartkrans din Africa de Sud indică faptul că Homo erectus, predecesorul imediat al omului modern, foloseşte focul (1,4 milioane de ani necesari!)

– 100.000 î.Hr. – cel mai vechi obiect ornamental cunoscut, o amuletă decorativă... »

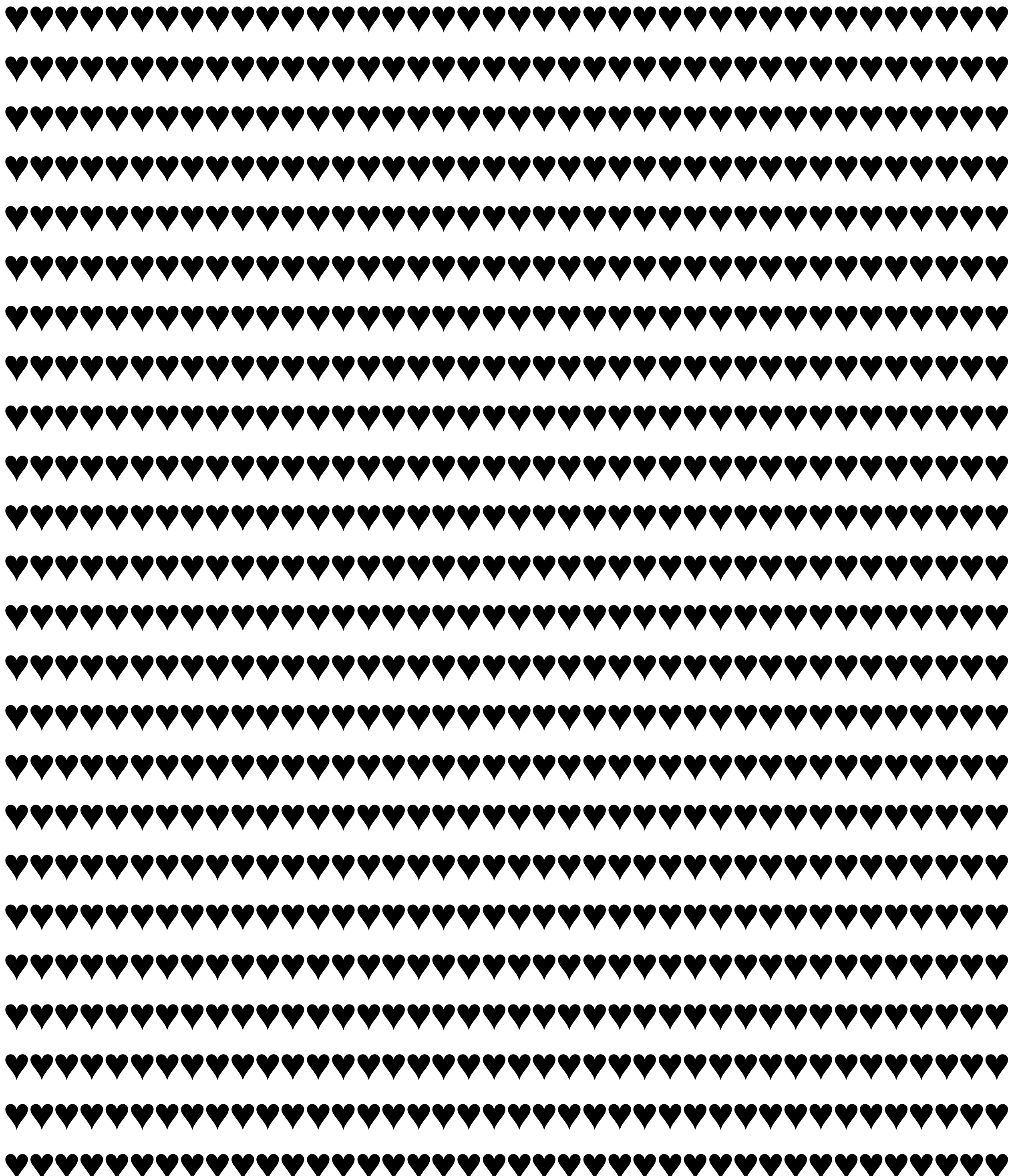
Apoi perioadele descresc iute ca valoare, ajungându-se (deja) la pagina următoare diferențele între descoperiri să fie de 1.000 de ani şi continuând spre final cu pagini întregi de descoperiri majore într-un singur an!

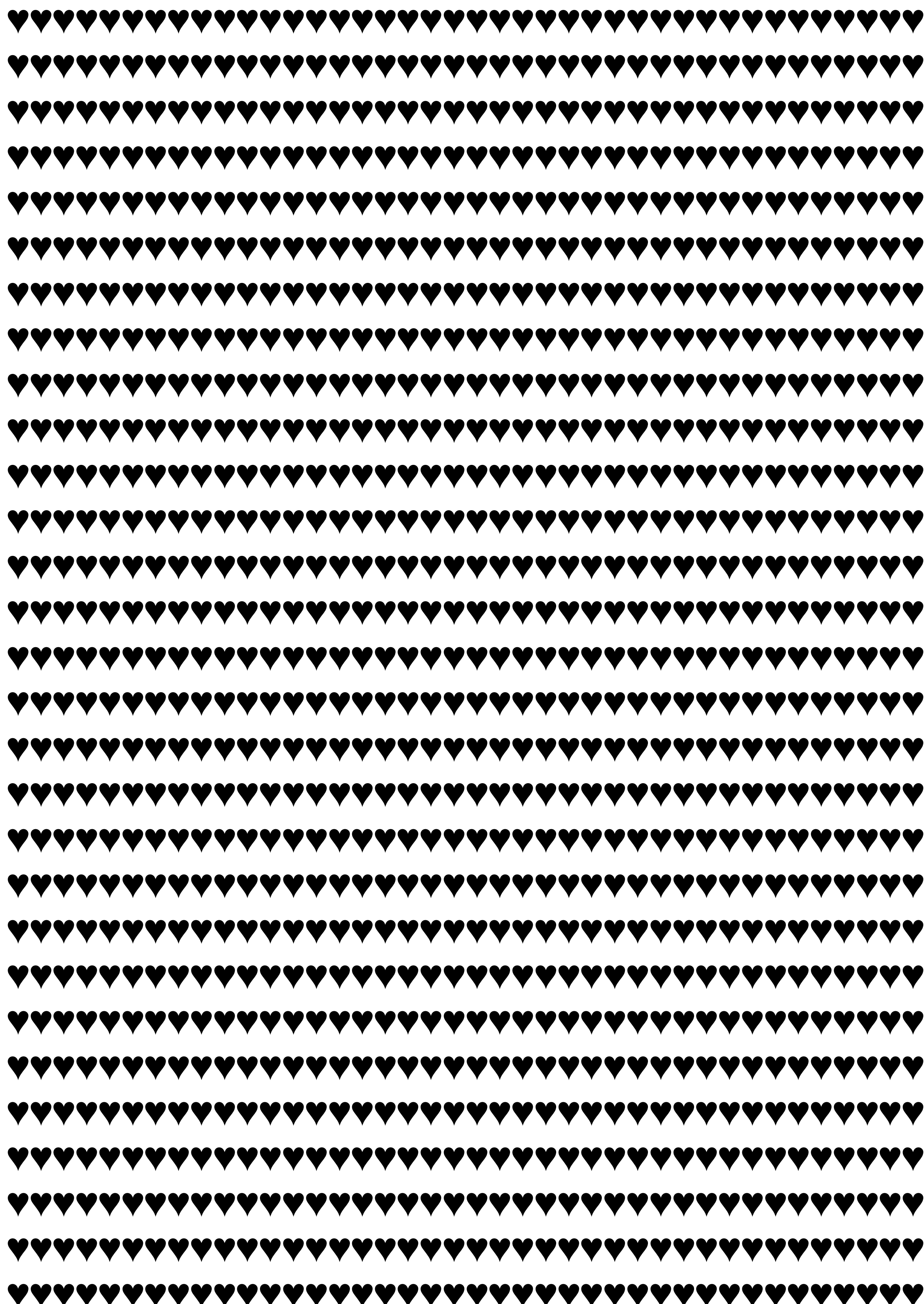
O adevărată scară logaritmică ce descrie evoluția spiritului...

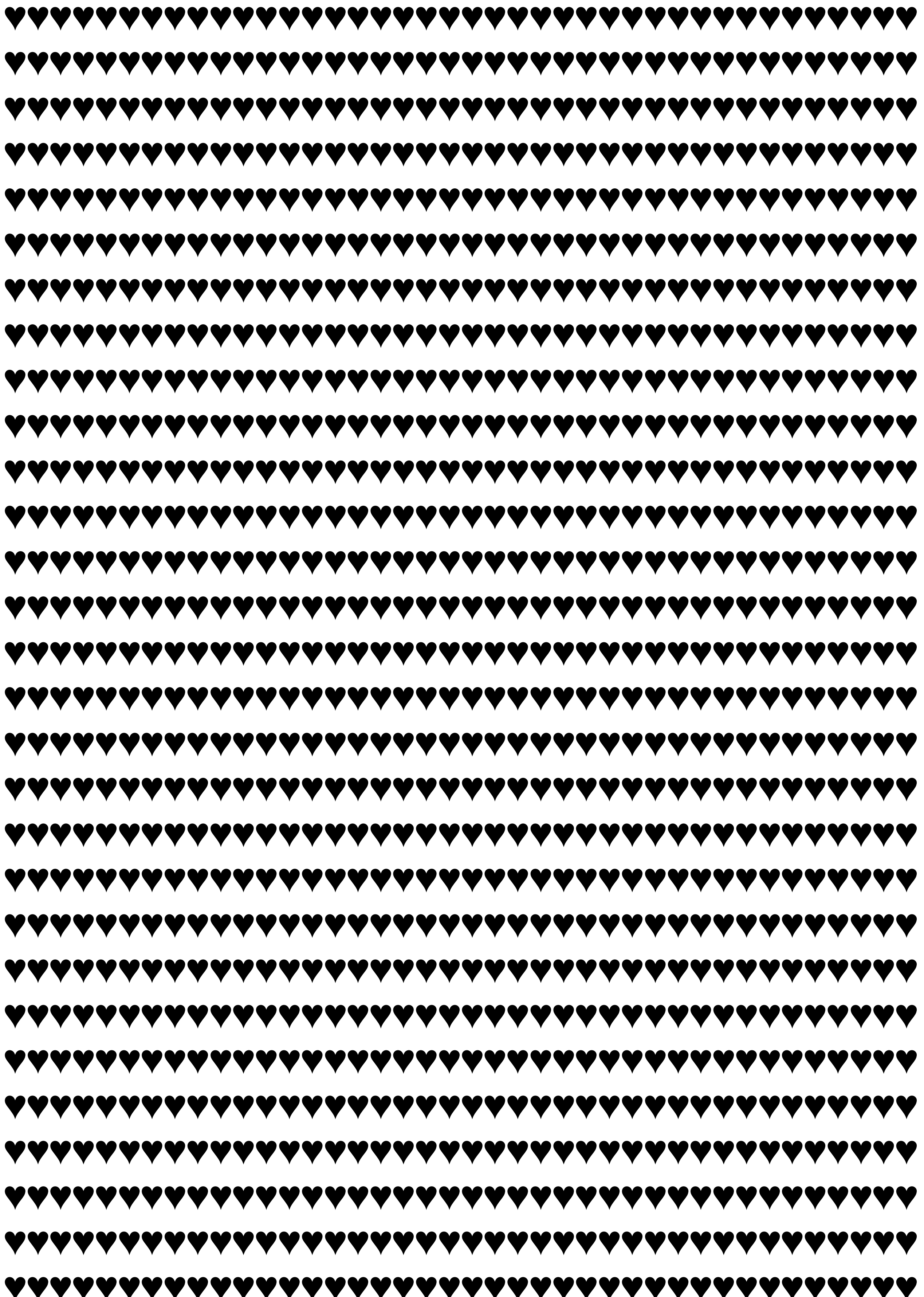
Şi pentru că în carte sunt descrişi aproximativ 3.588 de oameni însemnați, de *urme pe nisip,* nu am să-i mai numesc ci îți las ție plăcerea ...

...descoperirii descoperirilor lor...

Totuşi, doar ca să-ți faci o idee, aşa arată 3.588 de urme...

♥♥
♥♥
♥♥
♥♥
♥♥
♥♥
♥♥
♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥........

doar oamenii de ştiinţă cunoscuţi! Adaugă-i şi pe cei necunoscuţi, pe liderii omenirii, pe scriitori, pe poeţi, pe pictori, pe muzicieni, pe filantropi şi pe toţi câţi or fi existat ca să înţelegi mai bine cine eşti...

În încheiere....

Ai terminat de citit cartea. Ai înțeles ceva mai mult de 0 % si până la 100 % . Dacă consideri necesar, mai citeşte-o o dată. Vei înțelege mai mult. Şi iarăşi... Până nu vei mai avea nimic neclar. Ține minte însă numărul acesta.

Te va reprezenta.

Şi nu uita, mai apoi, să o dai mai departe!

Ori de sfatul numărul 5...

Noita R. Ipsni

Te aştept la

www.inspIRatioN.org.ro